

భారతీయ విద్యాచరిత్రము ..

(భారతీనుండి)

To

M. R. Ry.

T. Acharya Rao postulus &
with the author's request

మారేమండ రామారావు,

బి. ఏ. (ఆనంద్య), బి. ఇ.సి.

శ్రీ KRISHNA ...
Andhra Bhasha ...
Bazaar, Hyderabad

40847
12-4-53

౧౯౩౪

1079

జ్ఞాన పురి :

ఆంధ్ర పత్రికా ముద్రాలయమున

ముద్రితము.

భారతీయవిద్యాచరిత్రము

విషయసూచిక

అధ్యాయము

పుట

I. హిందూవిద్య

౧-౪౧

II. జాడవిద్య

౪౧-౬౨

III. మధ్యయుగము

౬౩-౭౮

IV. ఢిల్లీ సుల్తానులపాలనము

౭౯-౯౪

V. మొగలుయుగము

౯౪-౧౦౯

VI. బ్రిటిష్ పరిపాలనము

౧౦౯-౧౩౦

468 B+7
12-4-53

భారతీయవిద్యాచరిత్రము

పీ టి క

భారతదేశచరిత్రమునకు సంబంధించిన ప్రమాణములను బరిశీలించునెడ శాసనములందును, సంస్కృతవాఙ్మయమునను, విదేశీయుల వ్రాతలయందును తాత్కాలికవిద్యావిధానమునుగూర్చినయంశము లెన్నియో నాకు లభించినవి. వీని యాధారమున నేను ౧౯౩౨-వ సంవత్సరము జనవరినెలలో “ప్రాచీనభారతీయవిద్యాసంస్థ”లను గూర్చి రాజమండ్రి గవర్నమెంటుట్రేయినింగు కాలేజీలోను, సెప్టెంబరునెలలో “భారతీయ విద్యా విభాగసరిజానుము”ను గూర్చి ఆర్యాపుర సంస్కృతపాఠశాలలోను రెండుసవ్యాసముల నొసంగితిని. వానిని మిత్రులు కొందరు విని ప్రకటింపుమని కోరిరి. అప్పుడు నే నీయంశపవ్యాసములను విపులీకరించి “భారతీయవిద్యాచరిత్రము” అనుపేర గ్రంథరూపమున నిర్మించితిని.

ఇయ్యది ‘భారతి’ లో ౧౯౩౩-వ సంవత్సరము జూలై నెలనుండి డిశంబరునెలవరకును వెలవడిన యారు సంచికలలో బ్రకటింపబడినది. ఇందు ప్రాచీనకాలము నుండి క్రీ.శ. ౧౯౨౭-వ సంవత్సరమువరకునుగల విద్యావిధానములును, సంస్థలును, వానిచరిత్రమును సంగ్రహముగ జేర్చినబడినవి. ఆయా యధ్యాయములను రచిం

భారతీయ విద్యాచరిత్రము

మారేమండ రామారావు,

బి. ఏ. (ఆనర్సు) బి. ఇడి.

మొదటి అధ్యాయము

[ఆధారములు:—

Macdonell - History of Sanskrit Literature,

Rapson - Cambridge History of India, Vol. I.

Smith - Early History of India.

Kaey - Ancient Indian Education.

Venkateswar - Indian Culture through ages.

Ray Chowdary - Political History of Ancient India.]

హిందూవిద్య

ఆధునిక ప్రపంచమునందలి విశేషభాగ మాదిమ-
స్థితీయం దుండి యనాగరికముగ మండినసమయ-
మున సకలవిద్యానిదానమనియు, సర్వవైభవోపేత

మనియు, సుతక్రష్టమగు నాగరకత కాలవాలమనియు
 బేరెన్నిక గాంచినది భారతదేశము. ఈదేశమునందు
 పెక్కువేలసంవత్సరములనుండి మానవసాధ్యములగు విద్య
 లన్నియో పెంపొందింపబడుచుండినవి. నేటికిని విదే
 శీయు లనేకు లీదేశమున కేతెంచి తమ విద్యాపిపాసను
 బాపుకొని కృతార్థు లగుచున్నారు. ఇట్టి భారతీయ
 విద్యావైదుష్యముల చరిత్రము విశేషముగ దేశచరిత్రపై
 నాధారపడియుండును. కాన నీచరిత్రమునందును దేశ
 చరిత్రమునందువలెనే హిందూ, బౌద్ధ, మధ్య, మహమ్మ
 దీయ, బ్రిటిష్యుగములను గుర్తింపవలసియున్నది.

భారతదేశచరిత్రమునకు భారంభస్థాన మాధునిక
 పరిశోధనలమూలమున నానాటికిని మార్పుజెందుచున్నది.
 ప్రాచీనార్యు లీదేశమున బ్రవేశించిననాటినుండియు
 నీదేశపు చరిత్ర మారంభమగుననియు సంతకుబూర్వపు
 స్థితి వేదవాఙ్మయమునుండియు, బూర్వ చారిత్రక
 (Pre-historic) శిథిలములనుండియునే దెలియదగిన
 దనియు నింతవరకును జరిత్రకారు లభిప్రాయ పడి
 యుండిరి. కాని యిటీవల పంజాబుప్రాంతమున
 మొహన్ జుడారో, హరప్పా మున్నగుస్థలముల బయలు
 పడిన ప్రాచీనశిథిలములనుండి యార్యు లీదేశము
 నకు వచ్చుటకుబూర్వమే యిచ్చట మహోన్నతమగు
 నాగరికత ప్రబలియుండెననియు, నయ్యది క్రీ.పూ. నాలు
 గైదువేల సంవత్సరములకు బూర్వపుదైన నయియుండు
 ననియు స్పష్టమగుచున్నది. చరిత్రమున కీనూతనపరిశోధ
 నలు ముఖ్యము కేయైనను వానినిగూర్చి సునిశ్చితములగు
 విశేషాంశములు దెలియవరకును భారతీయవిద్యాచరిత్ర

మున కార్యలప్రవేశమునే బ్రారంభస్థానముగ గైకొన
వలసియున్నది. ఈ విషయమునుగూర్చియు జరిత్రకారు
లలో నభిప్రాయభేదము లున్నవి. అయినను క్రీ. పూ.
౮౦౦౦ ప్రాంతమునం దార్య లీదేశమునకు నచ్చి
యుందురమటను సామాన్యముగ నెల్లరు నంగీకరించు
చున్నారు.

నాటినుండి నుమారు క్రీ. పూ. ౨౦౦ వరకు,
ననగా నశోకచక్రవర్తి రాజ్యారంభమువరకును గల కాల
మును హిందూమహాయుగముగ గుర్తింపవచ్చును. ఈకాల
మున వేదములును, వైదికవాఙ్మయమును నిర్మింపబడి,
దత్సంబంధమగు విద్యయు, హిందూమతమును బ్రబలినవి.
అశోకునికాలమునుండి క్రీ.పూ.ని రాజ్యాంతమువర
కును (క్రీ. శ. ౬౮౭) గల కాలమున హిందూశాస్త్ర
మతము లీదేశమున ప్రబలినవి. దానజేసి రెండుప్రత్యేక
విద్యావిధానములు బయల్పడలినవి. మొత్తమమీద నీ
కాలమున శాస్త్రమతము విశేషప్రఖ్యాతి నందియుండుటచే
నీకాలమునకు శాస్త్రయుగ మనునామము నొనంగ
వచ్చును. దీనినుండి క్రీ. పూ. ౮౦౦౦ నుండి క్రీ. శ.
౬౮౭ వరకునుగూడ నీదేశమున హిందూవిద్యావిధాన
మవిచ్ఛిన్నముగ సాగినదని స్పష్టమగుచున్నది. ఇటుపై
నీవిద్యావిధానమును బైయుగవిభాగము ననుసరించి
బరిశీలింపవలసి యున్నది.

I. క్రీ. పూ. ౨౦౦౦-౨౦౦

పరిస్థితులు:— తమ యాదిమనివాసస్థానములను
వీడిన యార్యులు కేవల కుక్షింధరులై దేశముల దివ్యురచు

బాహుబలముచే నచ్చటివారల డిరిమి వారిదేశమునందు
 వసించుచుండిరి. ఎచ్చటనై నను సస్యశ్యామలమును, సుఖి
 త్నమును నగు దేశము గన్పడినచో నీయాగంతుకులలో గొం
 ద రచ్చట స్థిరపడుచుండిరి. మిగిలినవారలు యథాపూర్వ
 ముగ శస్త్రోపశ్రీవులై దేశాంతరముల కేగుచుండిరి. ఇట్టి
 వారిలో నొకశాఖ ప్రకృత పర్షియాదేశమునకు వలన
 వచ్చి యచ్చట స్థిరపడినది. కొంతకాలమునకు ఔమ్మట
 దీనినుండి యొక యువశాఖ బయల్పడెడి భారతదేశము
 నకు బళ్ళిమోత్తరముననున్న బర్హతపంక్తుల నతిక్రమించి
 పంజాబున ప్రవేశించినది. విశ్వవిఖ్యాతము లగు భార
 తీయ నాగరికతాధినివేశములను నిర్మించిన దీ యార్య
 శాఖయే. సింధునదితీరమున కేతెంచిన కొంతకాలము
 వరకు నీ యార్యులు సుఖిమనుదాని నెరుంగక సంతకు
 బూర్వమే యచ్చట బ్రబలులుగ నుండిన దేశీయులతో
 నిరంతరమును బోరుచుండిరి. అందువలన వారలు
 దమ బలశౌర్యములను బెంపొందించుకొని మహాశూరు
 లుగ బ్రఖ్యాతి నందియుండిరి. వేదములనుండి యా
 కాలమున ఋషులు సహితము ఖడ్గమును, గలమునుగూడ
 నద్వితీయ సామర్థ్యముతో నుపయోగించుచు, నొకవంక
 వేదమంత్రములను, మరియొకవంక శత్రుబలముల దెగ
 తార్చుచు, నిర్మించుచు జయించిన భూభాగముల సేద్యము
 జేయుచు జీవించుచుండిరని తెలియుచున్నది. కొలదికాల
 మునకే యార్యుల యదృష్టము బయల్పడ వారిదాడి కోర్వ
 జాలక దేశీయులు పలాయితులు కాజొచ్చిరి. దాన
 జేసి యీ యాగంతుకులకు సస్యశ్యామలమును, సువిస్తృ
 తమును నగు నొక భూభాగము లభ్యమయ్యెను. అంతటి

నుండియు వారికి విశేష మగు మోత్రవృత్తి యనవసర
మయ్యెను. పంజాబునందలి శీతోష్ణ స్థితి సమముగ
నుండుటచేతను, భూమి సారవంత మగుటజేసి సునాయా
సముగనే సర్వ వస్తువులును సమమాడుటచేతను ఆర్యులు
కాయకష్టమునుమరచి సౌఖ్యమున కలవడజొచ్చిరి. అందు
వలన వారలమానసిక ప్రవృత్తి యనేకవిధముల బయల్పెడ
లినది. తినుటకు వలసినంత యన్నమును, వసించుటకు
జాలినంత దేశమును, శాంతిసౌఖ్యములు నొనగూడుటచే
నార్యులు దమ పరిసరములనుండు వస్తువులనుగూర్చియు,
ద్రతస్థము లగు ప్రకృతి వైచిత్ర్యములను గూర్చియు
తాత్త్వికవిమర్శనము నారంభించిరి. ఈ యాదృచ్ఛిక
కాతూహలమే వైదికవాఙ్మయమునకు మూలము. వార
లాకాలమున గృహ్యైకజీవములుగ నుండుటవలనను, యీసే
ద్యము కేవలము బ్రకృతిపై నాధారపడియుండుట
చేతను ఆర్యులు ప్రథమమున బ్రకృతి నారాధించు
చుండిరి. ప్రకృతిని ప్రసన్నును జేసికొని యందలి వైచి
త్ర్యములను గనుగొనుటకే వారి బుద్ధికాశల ముపయో
గింపబడుచుండెడిది. ఈ ప్రకృత్యాగ్రాధనమే ప్రాచీ
నార్యుల మతనిర్మాణమునందలి ప్రథమసోపానము. వేద
ములలో బ్రాచీనతమ మగు ఋగ్వేదమునందలి మంత్రము
లన్నియు నీవిషయమునే స్పష్టికరించుచున్నవి.
ఈ యుపాసన మభివృద్ధినందుటచే తదంగములుగ యజు
స్సామాధర్వములను మరిమూడువేదములు నిర్మింపబడినవి.

పై వైదికయుగ మంతమగునాటికి దేశమునం
దనేకములగు మార్పు లొదవినవి. ఆర్యులు సింధుమైదా

నము నతిక్రమించి మధ్యదేశము నాక్రమింప దొడగిరి. క్రమముగ వారికి గంగానదీతీరమునకును, దక్షిణమున వింధ్యపర్వతములవరకును గల భూభాగ మంతయు స్వాధీన మయ్యెను. ఇం దనేకరాజ్యము లుత్పన్నము లైనవి. జీవితసౌకర్యార్థమై తమతమ యిచ్ఛాప్రకృతులనుబట్టి యొక్కొక రొక్కొకకార్యమును నిర్వహించున స్థైర్య రుపబడినది. యజ్ఞ యాగాదికముల నొనర్చి దైవానుకూల్యమును బడయుటయు, పరిలబ్ధము లగు భూభాగములలో శాంతిని నెలకొల్పి యింకను గ్రొత్తభూములను జయించుటయు, భూమినిదున్ని పంటలను పండించుటయు నాకాల మునం దాద్యులకు ముఖ్యకర్తవ్యములుగ గన్పించినవి. వానిని సాధించుటకై యప్పటిసంఘము నాల్గువిభాగములుగ నొనర్పబడినది. ఇవియే చతుర్వర్ణములు. ఈ విభజనము కేవలము వారువా రొనర్చు పనులనుబట్టియే జేయబడి యుండినది. ప్రకృతమున ప్రతివారికిని దమ యిచ్చ వచ్చినవృత్తుల ననుగమించుట కెటుల స్వాతంత్ర్యము గలదో యటులే యాకాలమునం దీవర్ణ విభజనము వృత్తిభేదమునే నూచించునదిగ నుండెను. అందుచే నేవ్యక్తికిని, నేకార్యమును జేయుటకైనను విధినిషేధములు లేకుండెడివి. ఈకాలమున బ్రత్యేకముగ గొందరు దేవతారాధనమునకై నియోగింపబడి యుండుటచే వీరి నిరంతర కృషివలన వైదికవాఙ్మయము సర్వతోముఖముగ నభివృద్ధి నందినది. వేదములందలి మంత్రములను, కర్మకాండను వివరించి వానిని సుగమముల నొనర్చుటకై వేదాంగములు నిర్మింపబడినవి. ఈకాలమునం దాద్యు లెక్కు డభివృద్ధిని గాంచిరి. జాతివైషమ్యము

లాకాలమున లేకుండినవి. బుద్ధికుశలతయును, మేధా సంపదయు గలనా రందరును జీవితపరమావధిని గూర్చియు జీవితతత్త్వమును గూర్చియు జర్చించుచుండిరి. త్సత్త్రియు డగు జనకరాజు నొద్దకు బ్రహ్మనిష్ఠాగరిష్ఠు లగు ఋషు లనేకు లేగి పరమార్థ రహస్యములను దెలిసికొనుచుండిరి. వేదాంగములగు నుపనిషత్తులనుండి యాకాలపు టార్యుల పారమార్థిక జిజ్ఞాసనుగూర్చి విశేషాంశములు దెలియుచున్నవి. స్త్రీలయెడ నాకాలమున విశేషగౌరవము జూపబడుచుండెడిది. వారిలో విద్యావతు లనేకులుండిరి. గార్గి, మైత్రేయి మున్నగువారలు తత్త్వజిజ్ఞాసలలో బాల్గొనుచుండిరి.

హిందూయుగమునందలి మూడవ యుపవిభాగము సూత్రయుగము. ఈకాలమునం దార్యులలో వర్ణ భేదములు ప్రబలి శాశ్వతసాంఘికవిభాగములుగ నేర్పడినవి. ఈవర్ణముల కర్తవ్యములను వినరించుటకును, సంఘమును సంస్కరించుటకును శ్రౌత, ధర్మ, గృహ్యది సూత్రములు నిర్మింపబడినవి. రాజకీయముగగూడ నీ సమయమునం దనేకపరిణామము లొదవినవి. ఆర్యావర్తమునం దేర్పడిన వివిధరాజ్యము లాండొంటితో గలహించుచుండుటచేతను, విదేశీయులగు పర్షియనుల దండయాత్రలమూలమునను దేశమునం దధికమగు సంక్షోభ మొదలవెను. కాలక్రమమున కాశి, కోసలము, మగధ యను మూడురాజ్యములు ప్రబలినవి. అనంతరము మగధ రాజ్య మితరప్రత్యర్థులనోడించి యేకచ్ఛత్రాధిపత్యమును వహించెను. క్రీ. పూ. ౫-వ శతాబ్దమున గౌతమబుద్ధుడు

యించెను. ఇప్పటికే నై దికవాద్యమును, నై దికమతమును
 అతివిస్తృతములు, బహుళములు నై ప్రజాసామాన్యమున
 కగమ్యములుగ నుండినవి. దానజేసి బుద్ధుడు ప్రజా
 సామాన్యము తనుజీవితమును సౌఖ్యముగ సాగించి
 యిహమున శాంతి ననుభవించుట కుపకరింప గల
 మార్గము నన్వేషించి యహింసాసౌభ్రాత్రమూలక మగు
 నూతన సిద్ధాంతమును బోధించెను. ఈ మతమును
 అజాతశత్రుడు మున్నగు మ గ ధ రా జా లాదరించి
 రి. ఇంతటినుండియు బౌద్ధమత మీదేశమున బ్రబల
 జొచ్చినది. ఇదేసమయమున సర్ధనూనుడను మరియొక
 క్షత్రియవీరుడు బయలెవ్వడలి, యిచ్ఛారాగములే సర్వ
 గుఃఖములకును మూల మనియు, వానిని ద్యజించి, గష్ట
 సహనమూలకముగ మనస్సును నిగ్రహించుటవలననే
 సౌఖ్య మొనగూడు నని మరియొక సిద్ధాంతమును
 బోధించెను. ఇదియే జైనమతము. ఉత్తరాపధమునం
 దిటులు మతసంఘర్షణము జరగుచుండినకాలమున గ్రీకులు
 విఖ్యాతవిజేతయగు నలెగ్జాండరు నాయకత్వమున భారత
 దేశముపై దండెత్తివచ్చిరి. తత్ఫలితముగ నీదేశము
 నందలి పశ్చిమోత్తరప్రాంతమున యవనరాజ్యములు
 స్థాపింపబడినవి. హిందూమతమును, హైందవస్వాతంత్ర్య
 మునుగూడ బ్రహ్మదమనకు లోనైయుండిన యీక్లిష్ట
 సమయమున గౌటిల్యుని సాహాయ్యమున జంద్రగుప్త
 మౌర్యుడు మగధసింహాసనము నధిష్ఠించెను. ఈతని
 బాహుబలమువలనను, గౌటిల్యుని రాజనీతివలనను యవ
 నులవలని ప్రమాదము తొలగింపబడి దేశమున శాంతి
 సౌఖ్యములు నెలకొల్పబడినవి. చంద్రగుప్తుడు హిందూ

చుతమునుగూడ నుద్ధరించెను. ఆతని పాత్రుడగు నశోక చక్రవర్తి బౌద్ధమతమునం దాసక్తిగలిగి యామతము ననేకవిధముల నాదరించెను. ఇదియే హిందూమతక్షైణ్యమునకును బౌద్ధమతప్రాబల్యమునకును భారంభము.

విద్యాచరిత్రము:—ఇంతవరకును క్రీ. పూ. ౨౦౦౦-౨౦౦ నడుమగల భారతదేశచరిత్రమును సంగ్రహముగ జెప్పియుంటిమి. ఇటుపై నీకాలమునందలి విద్యావిధానమును వర్ణింపవలసియున్నది. జాతీయచరిత్రమునకును, దీక్షియవిద్యావైదుష్యములకును సన్నిహిత సంబంధము గలదని ప్రపంచచరిత్రము చెల్పుచున్నది. ఆకాలపు సాంఘికనియమములనుబట్టి యొక్కొకవర్ణము వారల కొక్కొకవిధమగు విద్య విధింపబడియున్నది. ప్రథమమున వైదికవిద్యయే సర్వగమ్యముగ నుండినను, పిమ్మట నేతంచిన జాతిభేదములనుబట్టి యీవిద్య యందును భేదములు కల్పింపబడినవి.

బ్రాహ్మణవిద్య:—ప్రాచీనార్యులు మొదటిలో బ్రహ్మత్యాగధకులుగ నుండి యందలి వైచిత్ర్యముల నభివర్ణించుచు బ్రహ్మతిలక్షణములను బ్రత్యేకవ్యక్తులుగ భావించి వానిని గీర్తించుచుండిరి. ఈ సందర్భమునం దనేకములగు మంత్రములు రచింపబడినవి. అటుపై నీ వైయక్తికదేవతల నారాధించుటకై యజ్ఞ యాగాది కములు నిర్ణయింపబడినవి. ఇందు నడుపవలసిన కర్మ కాండనుగూడ మంత్రములలోనే బేర్కొనిరి. అందుచే ఋగ్యజుస్సామాధర్వము లను నాల్గువేదములును బ్రాచీన హిందవవాఙ్మయసౌధమునకు బునాదులుగ నుండినవి.

ఆకాలపుటార్యులకు దమ వైదుష్యమును లిఖించి జాగ్రత్త పరచుకొను నాచారము లేకుండెడిది. కాన నీ వేద విద్య మాఖికముగనే వ్యాపించుచుండెను. తండ్రినుండి పుత్రుడును, గురువునుండి శిష్యుడును దానిని గ్రహించుచుండిరి. కాలక్రమమున వాఙ్మయ మభివృద్ధి నంది కర్మకాండ పెరుగుటచే నెంత మేధావంతునైనను దాత్కలిక వైదుష్యమునంతటిని యవధరించుట కష్ట సాధ్యముగ నుండెను. అందుచే నీవిద్యాభ్యాసమున బ్రత్యేకపరిశ్రమ మొనర్చు టవసరమయ్యెను. తదను సారముగ యాగములలో హోతృవృత్తిని నెరవేర్చువారలు ఋగ్వేదమును, అధ్వర్యులు యజుర్వేదమును, ఉద్గాతలు సామవేదమును బఠించుచుండిరి. వివిధవేద పారగు లగు బ్రాహ్మణులు సుప్రశాంతములగు నరణ్యముల నివసించుచు యజన యాజనాదిక మొనర్చుచుండిరి. బ్రాహ్మణయునకు లీవేదపారగులవద్దకు బోయి యా విద్యను గ్రహించుచుండిరి. సుస్నాతులయి నిశ్చలమనస్కులయి గురుశిష్యులొక ప్రశాంతస్థలమునం దాసీనులగుచుండిరి. పిమ్మట గురువు వేదమంత్రము నొక దానిని బఠింప శిష్యు లాతని ననుసరించుచుండిరి. దీనికి “విధి” యని పేరు. ఇటులు నాలుగైదుపర్యాయములు బాతప్రవచనము లయినపిమ్మట నాచార్యుడు మంత్రార్థమును బోధించుచుండెను. దాని “కర్థవాద” మని పేరు. ఈ వాక్యప్రవచనములనుండియే శిష్యా వ్యాకరణాదివేదాంగములు బయల్పడలినవి. ఆకాలమున భౌండాగారములును, లేఖనసాధనములును ఉపయోగింపబడకుండుటచే విద్యయంతయు గంఠస్థముగనే

యుం డెడిది. ఇట్లులు విషయములను మనోగతముల నొనర్చుకొనునెడ నుపకరించుటకై యనేకములగు బునశ్చరణపద్ధతు లాకాలమునం దుండెడివి. ప్రత్యణ, నిగ్గుజ, ఉభయమంతరేణ, సంహిత, పద, క్రమ, ఘన, జట—అనున విట్టివే. ఇంతియ గాక శబ్దములన్నియు బాహుళ్యమునుబట్టియు, వస్తు (Accent) ను బట్టియు నక్షరసంబంధమునుబట్టియు “మాత్ర, బలము, సామము, సంతానము” విధముల విభజింపబడినవి. వేదము లందలి యారణ్యకభాగములనుండి ప్రాచీనార్యవిద్యా వికాసమునుగూర్చి తెలియనగున దింతియే.

ఆరణ్యకములకుబిమ్మట నిర్మింపబడినబ్రాహ్మణములనుండియు, నుపనిషత్తులనుండియు గొన్ని విశేషాంశములు తెలియుచున్నవి. ఉపనయనసంస్కారము జరగినపిమ్మటగాని బ్రాహ్మణునికైనను వేదాధ్యయనాధికారము లేకుండెడిది. ఈయుపనిషత్కాలమునకు వైదికవాఙ్మయ మెక్కుడుగ నభివృద్ధినందినది. నాల్గు వేదములు, ఇతిహాసపురాణములు, రాశి యను గణితము, ఏకాయతనమను నీతిశాస్త్రము, దేవవిద్యయను శబ్దశాస్త్రము, శిక్ష, వ్యాకరణము, ఛందస్సు, జ్యోతిషము కల్పము, నిరుక్తము నను వేదాంగములు—ఇవియన్నియు నాకాలమున బ్రవర్తనములుగ నుండెడివి. తలదండ్రులు బాలున కుపనయనమునొనర్చి వానిని యోగ్యుడగు నొక గురునిగృహమునకు గొనిపోయి యచ్చట విడచుచుండిరి. ఆతడచ్చట నుండి గురుశుశ్రూషను జేయుచు బ్రహ్మచర్యమునూని పండ్రెండుసంవత్సరములవరకును విద్యను.

నేర్చి యటుపిమ్మట గురునిచే ననుజ్ఞాతుడై స్వగృహము నకు మరలుచుండెను.

సాధారణముగ విద్యాభ్యాసము శ్రావణ శుద్ధ పూర్ణిమనాడు ప్రారంభింపబడుచుండెడిది. ఉపాసక కాలముననే లేచి స్నానసంధ్యావ్యవస్థానములను నిర్వహించుకొని బాలురందఱును గురువునొద్దకు జేరుచుండిరి. అచ్చట వీరలు గొన్నినియమములను బాటింపవలసియుండెను. గురునకు భక్తిపూర్వకముగ నమస్కరించి, యాతనిచే ననుజ్ఞాతులై యాత డాసీనుడైనపిమ్మట శిష్యులు దామును గూర్చొనుచుండిరి. అప్పుడు తమపాదములను గురునివైపున కుండకుండునటుల జాగరూకతతో నుండవలసియుండెను. పిమ్మట నాచార్యు డుచ్చరించిన మంత్రాదికములను బాలురు జాగరూకతతో ననువదించుచుండిరి. అట్లుపై నాత డొనర్చు వాక్యార్థములను శ్రద్ధగా నాలకించి దానిని మనోగతముగ జేసికొను చుండిరి. ఈవిధమున న్రాతః కాలమున విద్యాభ్యాసము ముగియుచుండెడిది. సాయంసమయమునందు బాలు రుదయమున నేర్చినదానిని పునశ్చరణచేసి గట్టిపరచుకొనుచుండిరి.

ప్రాచీనార్యులు, విద్యాభ్యాసమువలన విద్యార్థికి కేవలము మనోవికాసమేగాక చక్కని శీలము గూడ నేర్పడవలెనని నిశ్చయించియుండిరి. అందువలననే బ్రహ్మచర్యవ్రతమునకును విద్యాభ్యాసమునకును అవినాభావసంబంధము నేర్పరచిరి. ఇంతియగాక వీకాలమున బయల్పెడలు తామసరాజసప్రవృత్తుల నణచి విద్యార్థియొక్క మానసమును సాత్త్విక మార్గముననే

కేంద్రీకరించుటకై యనేకములగు నేగ్పాటులు గావించి
బడినవి. ధర్మసూత్రములలో గాంచనగు నిట్టి విధు
లలో నీక్రిందివి ముఖ్యములు:—

౧. మధురపదార్థములు, సుగంధ ద్రవ్యములు,
దివానిద్ర, పాచరక్షులు, వాహనములు మున్నగు రాజు
సములను వర్జించుట,

౨. ప్రణయమును, కోపమును దరికి రానీయ
కుండుట,

౩. వాక్కును, హస్తములను, క్షుధను సాధించి
స్వనియామకత్వమునం దుంచుకొనుట,

౪. సత్యమునే పలుకుట, పరుషవాక్యముల
నాడకుండుట,

౫. నిష్కళంకముగు బ్రహ్మచర్యమును బూనుట,

౬. వినయవిధేయతలతో బ్రవర్తించుట.

౭. గురువును, గురునికుటుంబమును భక్తిగౌరవ
ములతో జూచుట,

౮. అనన్యమనస్కుడై విద్యనేర్చుట.

గురుశిష్యులకు గల సంబంధమును బలపరచి వారి
సౌమనస్యము నభివృద్ధిపరచుటకుగూడ బ్రాచీనులచే
కొన్ని నియమము లేర్పరుపబడినవి. విద్యార్థి తన విద్యా
భ్యాసము పూర్తియగువరకు నాచార్యుని విడువరాదు.
గురుని గృహము నూడ్చియు, నాతని దేవతారాధనకై
పుష్పములను, సమిధలను, జలమును దెచ్చియు సపర్యల
నొనర్పవలెను. భిక్షులైన మొనర్చి యన్నమును సంపాదించ

వలెను. అటులనే గురువులును శిష్యులను దమబిడ్డవలె స
ప్రేమాభిమానములతో జూచుకొని, మృదుమధుర భావణ
ములచే వారి మానసములను రంజింపజేసి, పరిపూర్ణముగ
శ్రద్ధనువహించి వారికి విద్యను నేర్పుచుండిరి. గురుకుల
మునందుండి బాలుగు నేర్చెడి విద్య యునితముగ నే చెప్ప
బడుచుండెడిది.

క్షత్రియవిద్య :— విద్యావిధాన మంతయు బ్రా
హ్మణుల యధీనమునందే యుండిన వైదికయుగమున
హిత మితరజాతులవారలలో ననేకులగు విద్యాంసుల
లుండిరి. కాని కాలక్రమమున సంభవించిన సాంఘిక
రాజకీయాదిపరిణామములచే బ్రాహ్మణుల పలుకుబడి
హెచ్చి క్షత్రియ వైశ్య శూద్రుల విద్యాభ్యాసముకూడ
వారి యధీనమునందే యుండెను. ఇంతవరకును
బ్రాహ్మణబాలకుల విద్యావిధానమును వర్ణించియుం
టిమి. ఇటుపై నితరజాతుల కెట్టివిద్య నేర్పబడు
చుండెడిదో పరిశీలింపవలసియున్నది.

గౌతముడు క్షత్రియులకు వేదత్రయమును,
తర్కము, ధర్మశాస్త్రము, పురాణములు, నీతిశాస్త్రము
మున్నగువానిని నేర్పవలె నని చెప్పియున్నాడు. ఇంతి
యగాక వారలకు యుద్ధవిద్యయందుగూడ శిక్షణ
మొసంగబడుచుండెడిది. క్రీ. పూ. ౫౦౦-౩౦౦ రే నడుమ
నీదేశమున రాజనీతినిగూర్చి యనేక గ్రంథములు రచింప
బడినవి. వానిలో నగ్రగణ్యమగు గౌటిల్యుని యర్థ
శాస్త్రమునం దీక్రింది క్షత్రియవిద్యాప్రణాళిక యొసంగ
బడియున్నది :

౧. శైశవమున దలివండ్లు లొసగు శిక్షణము. •

౨. అక్షరాభ్యాసము - ప్రారంభవిద్య.

౩. ఉపనయనము.

౪. నాంఖ్య, యోగ, బోకాయతనములు గల “ఆస్వీక్షకీ” విద్య. దీనిని దగు నాచార్యులయొద్ద నేర్వవలసియుండెను.

౫. వార్త - కృషి, గోరక్షణ, వాణిజ్యములు గలది. రాజపుత్రులు పినిని రాజకీయోద్యోగులవద్ద నేర్పుచుండిరి.

౬. దండనీతి - సుప్రసిద్ధుల రాజ్యాంగవేత్తలు దీనిని నేర్పుచుండిరి.

సాధారణముగ యువకులు ప్రాతఃకాలమున దేహపరిశ్రమను జేయుచు నాయుధవిద్య నభ్యసించుచుండిరి. సాయంసమయములందు వారలు గురువులవద్ద కేగి విద్యను నేర్పుచుండిరి. అట్టి సమయములందు వీరి కితిహాసపురాణములును, ఇతివృత్తమును, నీతిని బోధించు కథలు, ధర్మశాస్త్రము, అర్థశాస్త్రమును బోధింపబడుచుండెడివి. (cf. విష్ణుశర్మ సుదర్శన రాజపుత్రులకు నేర్పినవిద్య). ఆకాలమున కాటిల్యుని యర్థశాస్త్రమును, కామందకుని నీతిసారమును, హిలోపదేశ పంచతంత్ర కథాసరిత్సాగరములును, భారత రామాయణములును బహుళగ్రంథములుగ నుండెడివి.

వైశ్యవిద్య : — బ్రాహ్మణబాలురకు బోధింపబడు వైదికవాఙ్మయమున గొంతమాత్రమే తుత్రియు

లకు నేర్పబడి వారల విద్యాప్రణాళికయందు విశేషముగ జాతీయవృత్తి కనుగుణము లగు విషయములే జేర్పబడినవి. వైశ్యులకు నేర్పబడు విద్యలో నేమాత్రమైనను వైదికవాఙ్మయము లేకుండెడిది. వారివృత్తి కనుగుణము లగు వాణిజ్యము, కృషి, భూగోళశాస్త్రము, గణితము, భాషలు మున్నగునవిమాత్ర మీజాతియువకులకు బోధింపబడివలె నని శుక్రడు, మనువు మున్నగు వారలు వ్రాసియున్నారు. వారి వైదికజీవితమును పెంపొందించుటకై పురాణేతిహాసములును, నీతిదాయకములగు కథలునుగూడ వారలకు బోధింపబడుచుండెడివి. తండ్రులును, పెద్దలును వాణిజ్యమును జేయుచుండ వారి వద్దనే యుండి యువకులు యథార్థజ్ఞానమును సంపాదించుచుండెరి.

ప్రాచీనకాలమున వైశ్యులకు సంఘమునందెక్కుడు ప్రాముఖ్యముండెడిది. ఆకాలమున వర్తకసంఘము లనేకము లుండినటుల ప్రాచీనవాఙ్మయమునుండి తెలియుచున్నది. ఈ సంఘముల కనేకనామము లుండెడివి. మనుస్మృతిలోని 'శ్రేణి' యను పదమునకు మేధాతిథి, గోవిందరాజ, నందన మున్నగు వ్యాఖ్యాతలు, వర్తకసంఘ మని యర్థముచెప్పిరి. మహాభారతముగూడ నీ యర్థమునే దెలుపుచున్నది. కాశికావృత్తి, వీరమిత్రోదయము, వివాదరత్నాకరము మున్నగువానిలో 'పూగ' యను పదమియర్థమునం దుపయోగింపబడినది. బౌద్ధవాఙ్మయమునగూడ పదునెనిమిది వర్తకసంఘములు పేర్కొన

బడినవి. ఈసంఘము లుత్తమపద్ధతులపై నిర్మింపబడి నేటి నిధులు (Banks) నిర్వర్తించు కార్యముల నన్నిటిని జేయుచుండెడివి. వీనికి బాలురను వివిధవ్యాపారములలో శిక్షితుల నొనర్చు టొకకర్తవ్యముగ నుండెడిది.

వృత్తివిద్య:—పరిశ్రమోపజీవులగు తురీయవర్ణపు బాలురకు వాఙ్మయ మనవసర మని తలచి ప్రాచీనులు వారలకు పారంపర్యముగ వచ్చు వృత్తివిద్యనే యేర్పరచిరి. వర్తకసంఘములవలెనే మనదేశమున బూర్వము వృత్తిసంఘము లనేకము లుండెడివి. ధర్మశాస్త్రాదులును, శాసనములును వీనినిగూర్చి విశేషాంశములను దెలుపుచున్నవి. కర్షకులు, నర్తకులు, మణికారులు, స్వర్ణకారులు, లోహకారులు, వడ్రంగులు, శిల్పులు, చర్మకారులు, సాలెవారు, తిలఘాతకులు, కుమ్మరులు, మేదరులు, దంతపుపనివారు, పశులకాపరులు మున్నగు వారెల్లరకును బ్రత్యేకసంఘము లుండెడివి. కొన్ని కొన్ని గ్రామములు కొన్నికొన్ని పరిశ్రమల నభిమానించుటయు, నగరములలో నొక్కొక భాగమునందొక్కొక వృత్తియు, పరిశ్రమయు పోషింపబడుటయు గూడ నుండెడివి. మానసారము మున్నగు వాస్తుశాస్త్రము లీవిషయమును తెల్పుచున్నవి. ఈవృత్తిసంఘములు వర్తకసంఘములకంటె పాటవము గల్గియుండినవి. వీనికిగూడ సభ్యుల బాలురకు దగినవృత్తి శిక్షణము నొసంగుట ముఖ్యకర్తవ్యముగ నుండెడిది. దీనిని గూర్చి పెక్కు నిబంధనలు గలవు. తనజాతి యొక్క వృత్తిని నేర్చుకొనగోరు యువకుడు బంధువుల యనుమతిని గైకొని, విద్య నభ్యసింపవలసినకాలము

నేర్పరచుకొని యొకగురువువద్ద కేగి విద్యాభ్యాసాంత
తమువరకు నచ్చట నుండవలెనని నారదుడు వ్రాసి
యున్నాడు. గురువు శిష్యుని తన పుత్రునివలె జూడ
వలెను. అతని నితరకార్యముల నియోగింపరాదు. నిర్దిష్ట
కాలముగుటకు పూర్వమే యువకుడు గురువును విడువ
గూడదు. అటుల జేసినచో నాతడు శిక్షకుపాత్రుడు.
ఆతనిబంధువు లాతనిని రప్పించుకొనినయెడల గురువు
వారిపై చర్య తీసికొనవచ్చును. నిర్దిష్టకాలములో
బాలునికి విద్యరానిచో నాతడు మరికొంతకాల ముండ
వలెను. అంతకు బూర్వమే యాత డుత్తీర్ణుడైనను
గురువునాజ్ఞ లేక యింటికి మరలరాను. ఈ శిక్షణ
కాలమున శిష్యుని పరిశ్రమచే లభ్యములగు వస్తువులపై
గురువునకు సర్వస్వామ్య ముండెడిది. ఈవిద్య కేవల
ము మాఖికమేగాక వాస్తవముగూడ నైయుండె
డిది. గురువు దా నేదేనొక పనిని జేయుచు శిష్యునిచే
గూడ జేయించుచు, ప్రమాదములను సరిచేయుచు నాతని
కావృత్తిని నేర్పుచుండెను. శిష్యుడు గురువునెడ
వినయవిధేయతలను గలిగి యప్రమత్తుడై విద్యను నేర్వ
వలసియుండెను.

బౌద్ధనామ్మయమునుండి యొక్కొక రనేక
వృత్తులను నేర్పుచుండినని తెలియుచున్నది. హేయము
లును, గ్రౌర్యముతో గూడినవియు దక్క నితరవృత్తు
లన్నియు సగౌరవములుగనే బరిగణింపబడుచుండెడివి.

విద్యాసంస్థలు :— ఇంతవరకును క్రీ. పూ.
౮౦౦౦ - ౨౦౦౦ ల నడుమ గల ప్రాచీనార్యవిద్యా

విధానమును సంగ్రహముగ బేర్కొనియుంటిమి. ఈ విధ్యావిధానమునకు గొన్ని సంస్థలు ముఖ్యాధారములుగ నుండినవి. దైవోపాసనాంగములగు యజ్ఞయాగాది క్రతువులను నిర్వహించుటకై యార్యులు నిర్జనములు, బ్రశాంతములు నగు నరణ్యములలో నేర్పరచిన యాశ్రమములే యీ దేశమునందలి బ్రథమవిద్యాసంస్థలు. ఒక్కొక్క యాశ్రమమున కొక్కొక్కఋషి కులపతిగ నుండెను. ఈతనియొద్ద కనేకులగు శిష్యులు జేరి వేద విద్య నభ్యసించుచుండిరి. అప్పుడపు డీ ఋషులు సంచారము జేయుచు నొకరొకరిని గలసికొనుచు వేదార్థమును గూర్చియు, నితరాధ్యాత్మికవిషయములను గూర్చియు వాక్యార్థములను జేయుచుండిరి. ఈసమయములలో శిష్యులు వారి ననుగమించుచుండుటచే వారలకు విశేషాంశములను దెలిసికొన నవకాశము లొదవుచుండెడివి. ఈ యాశ్రమవాసులకు గల్గు బాధలను నివారించి వారివలన రాజులు ధర్మోపదేశము నందుచుండిరి.

కాలక్రమమున వైదికవాఙ్మయ మభివృద్ధి నందుటచే విద్వాంసు లొక్కొక్కవేదముననో, వేదాంగముననో బ్రత్యేకముగ గృహించుచుండిరి. ఇట్టివారలు గ్రామములలో నివసించుచు, విద్యనభ్యర్థించుచు దమ వద్ద కేతెంచిన యువకులకు విద్యను నేర్పుచుండిరి. ఇట్టి పండితుల గృహములు గురుకులము లనుపేరిట వాసికెక్కి ముఖ్యములగు విద్యాసంస్థలుగ నుండినవి. ఇచ్చట విద్యార్థులకు విద్యయు, భోజనము సుచితము

గనే లభించుచుండెడివి. గురువునకు శుశ్రూషజేయుచు ననన్యమనస్కులై యిచ్చట బండ్రెండు సంవత్సరములను గడపి బాలురు విద్యను నేర్చుచుండిరి. అటుపై నాచార్యుడు వీరినెల్లరను జేరదీసి వారలు ముందు, గృహముల కేగి గృహస్థాశ్రమమున బ్రవేశించినపిమ్మట బ్రవర్తింపవలసిన రీతులను వారలకు బోధించి యాశీర్వచనపూర్వకముగ వీడుకొలుపుచుండెను. ఇట్టి యుపదేశమే తైత్తిరీయోపనిషత్తునందలి “వేదమనూ చ్యాచార్యోఽస్తేవాసిన మనుకాస్తి” యను భాగమున బేర్కొనబడియున్నది. ఉపనయనానంతరము వటువులుగ గురుకులమున కేతెంచినబాలురు స్నాతకులుగ వాని నుండి మరలుచుండిరి. ఈ యాచారము ప్రస్తుతము విశ్వవిద్యాలయములలో నేటేటను యువకులకు పట్టముల నిచ్చుచో జేయబడు సమావేశోపదేశములకు సరియగును.

ఆశ్రమములకును గురుకులములకును చిమ్మట బేర్కొనవలసిన విద్యాసంస్థలు పరివత్తులు. ఇందనేక శాస్త్రవేత్తలగు పండితులు జేరి విద్యావిషయకములును, మతవిషయకములును నగు సమస్యలను నిర్ధారించుచు సామాన్యముగ విజ్ఞానమును వ్యాపింపజేయుచుండిరి. ఈ పరివత్తులలో తత్త్వసిద్ధాంతధర్మశాస్త్రవేత్తలగు నిరువదియొక్క బ్రాహ్మణ పండితులు సభ్యులుగ నుండిరి. వేదాంతపారగులు నల్వరును, ధర్మశాస్త్రజ్ఞులు మువ్వరును, మరిమువ్వరును ఇందుండవలెనని శౌతముని యభిప్రాయము. వసిష్ఠ బోధాయను లీ సమావేశములలో నొకమీమాంసకుడును, ఒక వేదపారగు

దును, గృహస్థ వానప్రస్థ సన్యాసాశ్రమముల నుండు వారలు మరిమువ్వురు నుండవలెనని వ్రాసియుండిరి. ఇతర ధర్మశాస్త్రకారులు భిన్నాభిప్రాయముల నొసంగియుండిరి. ఇందలి సభ్యులందరును బండితులు, నధ్యాపకులు నై యుండిరి. వార లీ పరిషత్తుల కేగునపుడు శిష్యులు కూడ నేగి యాసమావేశములం దొదవు వాదోపవాదములనుండి విశేషాంశముల ననేకములను గ్రహించుచుండిరి. ఈసమావేశములు గ్రామములలోనో, లేక నగరములందో జరగుచుండెడివి. రాజులును, శ్రీమంతులును వీనికి దానధర్మముల నొనర్చుటేకాక, నితరవిధముల ననేకము లగు సౌకర్యముల నొనగూర్చుచుండిరి.

విద్యాపీఠములు :— కాలక్రమమున నీదేశమున గొన్నిప్రత్యేక విద్యాస్థానములు బయల్పెడలినవి. అట్టి వానిలో బదరికాశ్రమ మగ్రగణ్యము. ఇయ్యది హిమాలయముపై హరిద్వారమునకు ౨౫౦ మైళ్ళ దూరమునందున్నది. వేదాంతవిద్య కీస్థలము పెట్టినది పేరుగ నుండెను. వేదాంతసారము లగు బ్రహ్మసూత్రములను, పంచమవేదముగు భారతమును వ్యాసమహర్షి యిచ్చటినుండియే బ్రచారముచేసె నని హిందువుల నమ్మకము. గంగోత్పత్తిస్థాన మగుటచే నీస్థలము హిందూ పుణ్యక్షేత్రములలో నగ్రగణ్యము. వేదములకును, బ్రహ్మసూత్రమునకును బ్రత్యేకవ్యాఖ్యానములను రచించి బ్రత్యేక సిద్ధాంతములను స్థాపించిన శంకరరామానుజ మధ్వాభిధులగు నాచార్యులు మువ్వురు నిచ్చటి కేతెంచి తమ వ్యాఖ్యానముల నిచ్చట వేదవ్యాసునకు వినిపించి యాతని యనుజ్ఞనందియే జనులకు బోధించిరి.

వేదాంతమునకు బదిరికవలెనే నైమిశారణ్యము
బురాణోతిహాసముల కుత్పత్తిస్థానము. యజ్ఞయాగాది
సమయములందును, పర్వకాలములందును ఇచ్చట వాని
ప్రచారము జరగుచుండెడిది. జను లెల్లరు నిచ్చట
జేరి యిచ్చటి ఋషిపుంగవులవలన దమ సందియము
లను బాపుకొనుచు తత్త్వమును దెలిసికొనుచుండిరి.

చరిత్రకాలమునకు కాశీక్షేత్రమును, బళ్ళిమోత
రమున దక్షశిలానగరమును ప్రఖ్యాత విద్యాసీతములుగ
నున్నవి. గౌతమబుద్ధుని కాలమునకే తక్షశిలానగరము
పేరెన్నిక గాంచియుండెనని చెప్పబడియుండుటచే
దీనియుత్పత్తి క్రీ. పూ. ౫-వ శతాబ్దికి బూర్వమైయుండ
వలెనని స్పష్టమగుచున్నది. మహాపురుషు లనేకు
లీ విద్యాసీతమును పవిత్రమొనర్చిరి. రామాయణ మహా
భారతములలో నీనగరము ప్రశంసింపబడియున్నది.
ఇచ్చట వైద్యశాస్త్ర మభిమానవిద్యగ నుండెడిది. నగరము
చుట్టును పదునేనుమైళ్ళదూరమున మూలికావనము
లుండెడివి. జీవకు డనునాత డిచ్చట నేడుసంవత్సర
ములు గృహింపబడి యాయుర్యేదమునందలి రహస్యముల
నెల్ల గ్రహించెను. ఈతడు మగధరాజ్యాధీశుడగు బింబి
సారునకును, బుద్ధునకునుగూడ చికిత్సజేసెనని చరిత్రము
దెల్పుచున్నది. ఆకాలమునం దాత్రేయు డిచ్చట
నాచార్యుడుగ నుండెను. ఆతనికి బిమ్మట చరకు
డాచార్యపదవిని వహించి వైద్యవిద్యను పెం
పొందించెను. కాయచికిత్సమూలక మగు నష్టాంగ
వైద్య మీతనిచే వ్యాప్తి నందింపబడెను. మార్క

రాజ్యస్థాపకుడగు చంద్రగుప్తునికి గురుడు, మంత్రియు
నై, రాజ్యాంగవేత్తలలో నగ్రగణ్యుడుగ నుండిన
యాచార్య చాణక్యు డీ తక్షశిలానగరముననే విద్య
నభ్యసించెను. అశోకునికాలమునం దీ విద్యాలయము
విశేషవిఖ్యాతిని బడసియుండె ననుటకు యవనచరిత్ర
కారులవ్రాతలును, విదేశీయులనేకు లిచ్చట విద్యార్థు
లుగ నుండుటయునే ప్రబల నిదర్శనములు. సంస్కృత
వ్యాకరణమును రచించిన పాణిన్యాచార్యుడుగూడ
నిచ్చట జదివియుండెను. బుద్ధు డవతరించి తనసిద్ధాంత
ములను బోధించిన పిమ్మట నీ తక్షశిలావిద్యాలయము
జౌద్ధవిద్యనుగూడ బోధించుచుండె నని ఘోషియాక్ష
వ్రాసియున్నాడు. ఈ విశ్వవిద్యాలయము క్రీ. శ.
౪-వ శతాబ్దమువరకును నిలచియుండి యటుపై క్షీణిం
చెను. చరిత్రకాలమునకు పూర్వమే బయల్పడలి
యనేక పరిణామములను గాంచి, నేటికిని సజీవముగ
మన్నది కాశీవిద్యాపీఠము. ఇచ్చట గంగానది యుత్తర
వాహినియగుటచే నీస్థలము విశేష ఫలప్రదముగ నెంచ
బడుచున్నది. అనాదినుండియు నీ వారణాశీక్షేత్రము
హిందూపుణ్యక్షేత్రములలో నగ్రగణ్యముగ నుండినది.
వివిధప్రాంతములనుండియు జను లిచ్చటి కేతెంచు
చుండిరి. సాధారణముగ నాధ్యాత్మికచింతకులును,
పండితులు నిట్టి పుణ్యక్షేత్రములనే వసించుచుండిరి.
బుద్ధునికాలమున కీ నగరము వేదశాస్త్రాదుల కాలవాల
మై ప్రాచీన హిందూ వైదుష్యమునకు కేంద్రముగ
నుండినది. గౌతము డిచ్చటి కనతిమూరమున గల
సారనాథ్ వద్దనే తన ప్రథమమతబోధలను గావించెను.

పుణ్యక్షేత్రము, పండితనివాసము నగుటచే నిచ్చటి కనేకులగు విద్యార్థు లేతెంచుచుండిరి. విద్యతోష్ణణము నొక ముఖ్యకర్తవ్యముగ నెంచుచుండిన రాజు లీ విద్వాంసుల కనేకసౌకర్యములను గల్పించుచుండిరి. అప్పటినుండి నేటివరకు నీ కాశీక్షేత్రము వైదుష్యమున కగ్రస్థానముగ నున్నది. నేటికిని పండ్రెండు సంవత్సరములకాలము నిరంతర కృషిజేసినగాని యొకశాస్త్రమున సరియగు నభినివేశము లభింపదని యిచ్చట విద్యాభ్యాస మొనర్చిన పండితులు చెప్పుచున్నారు.

II. క్రీ. పూ. ౨౦౦ నుండి

క్రీ. శ. ౬౪౭ వరకు

ఇంతవరకును క్రీ. పూ. ౮౦౦౦-౨౦౦ నడుమ నీదేశమునం దభివృద్ధినందిన విద్యావిధానమును, తదంగములగు విద్యాసీతములును వర్ణితములయినవి. క్రీ. పూ. ౨౦౦ సంవత్సరప్రాంతమునుండి క్రీ. శ. ౬౪౭ వరకును గలకాలము భారతీయవిద్యాచరిత్రమునందలి రెండవ విభాగము. విషయప్రాముఖ్యమునుబట్టి యీ విభాగమును శాద్ధయుగమని పేర్కొనదగును. ఈకాలమున రెండు విద్యావిధానము లీదేశమున బ్రబలినవి. కొన్ని సమయములందును, గొన్ని స్థలములందును శాద్ధమతి మతోబాటుగ శాద్ధవిద్యయు, మరి కొన్నిట హిందూ విద్యయు నభివృద్ధినందినవి. ఈ హిందూవైదుష్యము పూర్వోక్తమగు నైదికవిద్యయొక్క పరిణామమేయగుట వలనను, విషయము సులభముగ బోధపడుట కనుకూలముగ నుండుటవలనను ఇటుపై శాద్ధయుగమునంద

హిందూవిద్యాచరిత్రము పేర్కొనబడుచున్నది. రాబోవు నధ్యాయమున బౌద్ధవిద్యాచరిత్ర మభివృద్ధింపబడును.

పరిస్థితులు:—ఈయుగమునందలి హిందూవిద్యా చరిత్రమును దెలిసికొనుట కీకాలమునందలి హిందూ మతముయొక్క చరిత్రమును, సాంఘికరాజకీయాదిపరిస్థితులను సంక్షేపముగ గమనింపవలసియున్నది. ఈయుగారంభమున పాటలీపుత్రమునుండి మార్యవంశీయులు తరదేశముపైనను, దక్షిణాపథమునందలి విశేషభాగముపైనను ఏకచ్ఛత్రాధిపత్యమును వహించియుండిరి. కడపటిమార్యుల కాలమున బళ్ళిమోత్తరమునుండి విదేశీయులనేకు లీదేశమున బ్రవేశించి, జాతిభేదములను బాటింపక మానవకల్యాణమును జేమార్ప నుత్సించుచుండిన బౌద్ధమతము వీరల నాకర్షించుటవలనను, మార్యుల యాదరమును బడయుటవలనను బౌద్ధమతము ప్రబలి తాత్కాలికహిందూమతము క్షీణించెను. మార్య చక్రవర్తులకు బిమ్మట మగధరాజ్యము నేలిన సుంగకన్యా వంశజులు హిందూమతమును పునరుద్ధరించి యవనులను నిర్జించిరి. యవనసంస్కరమువలన హిందువుల కిల్ప నాటకాదికళలును, గణితజ్యోతిషాదిశాస్త్రములు నభివృద్ధి జెందినవి. క్రీస్తు శకారంభమున యవనశకపహ్లావు లీదేశమున బళ్ళిమోత్తరభాగము నెల్ల ఆక్రమించి పాలింపసాగిరి. పిమ్మట కుషాను లీదేశముపై దండెత్తి వీరినెల్లరను, దేశీయపాలకులనుగూడ నిర్జించి తమ సామ్రాజ్యమును నెలకొల్పిరి. వీరిలో నగ్రగణ్యుడగు కనిష్కచక్రవర్తి బౌద్ధమతము నుద్ధరించెను. ఈకాల

మున దక్షిణాపథమున రాజ్యమేలుచుండిన శాతవాహన
 వంశజులలో నగ్రగణ్యుడగు గౌతమీపుత్రశాతకర్ణి
 బ్రాహ్మణమతమును పునరుద్ధరించెను. పిమ్మట మగధ
 రాజ్యము గుప్తసంశీయుల పాలనమునకు లోనయ్యెను.
 వీరికాలమున హిందూమత మపూర్వముగ నభ్యుదయమును
 గాంచెను. పురాణోపనిషాదులును, చక్కని ప్రబంధ
 ములును, శాస్త్రము లనేకములు నీకాలమున రచింపబడి
 నవి. హిందూమతమును, సంస్కృతభాషను గుప్తచక్ర
 వర్తులు విశేషముగ నాదరించి వానికి నూతనతేజమును
 గల్గించిరి. పిమ్మట హూణు లీదేశముపై దండెత్తివచ్చి
 క్రీ. శ. ౬-వ శతాబ్దమున గుప్తసామ్రాజ్యము నంత
 మొందించిరి. అటుపై ౬౦౬-౬౪౭ నమమ శ్రీహర్ష
 డుత్తరదేశమును పాలించి హిందూ బౌద్ధమతముల రెండి
 టిని, సంస్కృతభాషనుగూడ విశేషముగ నభివృద్ధికి
 దెచ్చెను. ఈకాలమునం దేతెంచిన విదేశీయులందఱు
 నిచ్చటనే స్థిరపడి దేశీయులతో గలసి వారి మతాచార
 వ్యవహారముల నవలంబించి భారతదేశమునే దమ మాతృ
 భూమిగ జేసికొనిరి. అందుచే నీకాలమున హిందూదేశ
 మునకు విదేశపాలన దౌర్భాగ్యము లేకుండినది. మతా
 చారవ్యవహారముల సంఘర్షణమువలనను, మహాకవుల
 వాఙ్మయసేవనమువలనను, శాంతిసౌఖ్యము లెల్లడలను
 ప్రబలుటచేతను జాతీయజీవితము నూతనోత్సాహముతో
 నూతనమార్గముల సాగుచుండెను. ఇప్పటి సాంఘిక
 జీవితము నిర్దుష్టముగ నుండినది. వర్ణ భేదములు వైషమ్య
 కారకములుగ నుండక వృత్తిభేదమునే జూపుచుండె
 డిది. స్త్రీలలో బాల్యవివాహములు లేవు. వారిలో

ననేకులు విద్యావతులుగ నుండిరి. ఇప్పటికే హిందూ
మత తత్త్వము పరమగహనమగుటచే జనసామాన్యము
యొక్క యుపయోగార్థమై విగ్రహారాధన మాచరణ
లోనికి వచ్చెను.

విద్యాచరిత్రము : — క్రీ. పూ. ౨౦౦ - క్రీ. శ.
౬౪౭ నడుమ హిందూవిజ్ఞాన మనేకవిధముల నభివృద్ధి
నందినది. అదియంతయు విద్య లనియు, కళలనియు
రెండుగ విభజింపబడెను. నాల్గువేదములు, వడంగములు,
మీమాంస, న్యాయము, ధర్మశాస్త్రము, పురాణము,
ఆయుర్వేదము, సమర్వేదము, గాంధర్వము, అర్థశాస్త్రము
ననునవి అష్టాదశవిద్యలు. స్మృతి, నాస్తిక వాదము,
కామశాస్త్రము, శిల్పము, అలంకారశాస్త్రము, కావ్యము,
యవనసిద్ధాంతము, తంత్రము మున్నగునవి కళలు.
కాళిదాసాది మహాకవు లీ విద్యలను, కళలను పేర్కొని
యున్నారు. అప్పటి హిందువులు మహోన్నతమగు
నాగరికత ననుభవించుచుంటిమని తలంచు నాధునికులకు
సహిత మాశ్చర్యమును గల్గించు విశేషములను గన్గొని
యుండిరి. ఆధునిక వైద్యవిజ్ఞానమునందలి Anatomy,
Physiology అను భాగములు “అకూతి” యను
పేరిటను, Therapeutics, Medicine అనునవి “బేది”
యనుపేరిటను ప్రాచీన వైద్యశాస్త్రమున గాంచనగు
చున్నవి. చరకుడు, సుశ్రుతుడు ననువార లీ శాస్త్ర
ము నభివృద్ధిపరచిరి. మన ప్రాచీనులు ధ్వనులను స్వర
(Voice), కాల (Time), స్థాన (Vocal position),
ప్రయత్న (Muscular effort) ము లనువానినిబట్టి

విభజించి శబ్దశాస్త్రమును నిర్మించియుండిరి. సాంఘిక
సైతికజీవితమును చక్కజేయుటకై ధర్మశాస్త్రము
లాకాలమున నిర్మింపబడినవి. కాళిదాసభవభూత్యాది
మహాకవులు నాటకముల నభివృద్ధిపరచిరి. ఇటీవల
ల్యూడర్స్ అను పండితుడు కనిష్ఠానికాలమున రచింప
బడిన రెండు నాటకములను గన్గొనినటుల దెలియు
చున్నది. నాటకకళ యాకాలమున రాజాదరమును
బడసెను. చరిత్రమును దెల్పుటకును, బ్రజాసామాన్య
మునకు బ్రబోధమును గల్గించుటకునుగూడ నీ కళ
యొక్కడుగ నుపయోగించుచుండెడిది. (cf. మాలవి
కాగ్నిమిత్రము, ముద్రారాక్షసము etc.) ఇటుల
విద్యలును, కళలు నేకాక ఈయుగమున పరిశ్రమలుగూడ
విశేషముగ నభివృద్ధి జెందినవి.

హిందూవిజ్ఞాన మీవిధమున సర్వతోముఖాభి
వృద్ధిని బడయుటకు బ్రత్యేకపరిశ్రమ మొక ముఖ్యకార
ణము. ఒక్కొక్కచో నొక్కొక్కశాస్త్రమున గృహీతేయ
బడుచుండెడిది. ఇయ్యది సారస్వతమునగూడ గాంచ
నగును. ఉత్తరదిశ క్షేపకావ్యములకును, పశ్చిమ
మధ్యగౌరవమునకును, దక్షిణాత్యంత టిప్టేక్షకును,
కాడులు అక్షరడంబరమునకును బ్రసిద్ధులుగ నుండిరిని
పండితులకవి చెప్పియున్నాడు. ఉత్తరదేశమున
వాఙ్మయమును, దక్షిణమున కావ్య, శిల్ప, చిత్రలేఖన,
సంగీతములును వ్యాప్తి నందినవి. పల్లనమహేంద్రవర్మ
శిల్పకళాపోషణము దక్షిణదేశమున జేరెన్నికగాంచినది.
మొత్తముమీద నీకాలమున వైదుష్యము సర్వసామాన్య

ముగ నుండెను. సంగీతసాహిత్యకళావిహీనులు ద్విపాద పశువు లని యీకాలపు కవియొకడు వ్రాసియున్నాడు.

ఈకాలపు కవులయొక్కయు, వారి రచనముల యొక్కయు బ్రశంసలేనిదే యీకాలపు హిందూవిద్యా వైదుష్యముల చరిత్రము సమగ్రము కానేరదు. ఇప్పటికపు లలో కాళిదాసమహాకవి కగ్రస్థానము నొసంగవలసియు న్నది. కవితా మాధురియందును, పదప్రయోగము నందును, ప్రకృతిసిద్ధములగు షర్ణనలయందును, భావనాశక్తికి నీతనికి సరియగు కవి నేటివరకు నీదేశమున బుట్టలేదు. ప్రపంచమునందలి కవికుంజరులలో నీతని కగ్రస్థాన మొసగబడియున్నది. ఈతడు రచించిన కుమారసంభవ, మేఘమాత, రఘువంశాదికావ్యములును, శాకుంతల, మాళవికాగ్నిమిత్ర, విక్రమోర్వశీయ నాటకములును సంస్కృతసారస్వత ముండునంతకాలము నుండగలవు. కిరాతార్జునీయరచయితయగు భారవియును, దశకుమార చరితమును రచించిన దండియు, కాదంబరీహర్ష చరితములను నిర్మించిన బాణకవియునుగూడ నీకాలమునందే యుండిరి. నీతిబోధకములగు కథలలో నగ్రగణ్యమై యనేకభాషలలోనికి బరివర్తింపబడిన పంచతంత్రమును, హైందవసాంఘికనైతికజీవితములకు బట్టుకొమ్మయన దగు మనుధర్మశాస్త్రము నీకాలపు రచనములే. సంస్కృత సారస్వతముతో బాటుగ జ్యోతిశ్శాస్త్రముగూడ నీకాల మునం దభివృద్ధిపొందినది. ప్రఖ్యాతజ్యోతిషికులగు గర్గ పరాశరు లీకాలముననే యుండిరి. క్రీ. శ. ౬-వ శతాబ్ది నాటివాడగు వరాహమిహిరుడు తనకు బూర్వ మిదేశ

మున బ్రహ్మ, వైశ్య, సూర్య, వాసిష్ఠ, అత్రి, కాశ్యప,
 నారద, మరీచి, మను, ఆంగీరస, రోమక, పులిశ,
 చ్యవన, యవన, భృగు, శౌనకులపేరిట వేరువేరు సిద్ధాం
 తము లుండినవని వ్రాసియున్నాడు. ఆతనికి బూర్వ
 ముండిన ఆర్యభటుడు మిగుల ప్రజ్ఞాశాలి. భూమియే
 సూర్యునిచుట్టును దిరుగుచుండుననియు, సూర్యచంద్ర
 గ్రహణములకు జన్మడును, భూచ్ఛాయయునే గార
 ణములనియు నీతడు కనిపెట్టెను. వరాహమిహిరుని
 బృహత్సంహిత, పంచసిద్ధాంతము ఖ్యాతివహించిన జ్యోతి
 షగ్రంథములు గణితశాస్త్రమునగూడ నీదేశమున విశేష
 పరిశ్రమ జరిగినది. బీజగణితమునను, ఖగోళశాస్త్రమునను,
 రేఖాగణితమునను దాని నుపయోగించువిధము నీదేశ
 ముననే గన్దొనబడినది. భారతవర్షము వైద్యశాస్త్రమున
 కాచార్యత్వమును వహించినది. వేదములలోగూడ దీని
 ప్రశంస గలదు. అభిరవ్వవేదమునం దాయుర్వేదము శల్య
 తంత్ర, శాలాక్యతంత్ర, కాయచికిత్స, భూతవిద్యా,
 కామరభృత్య, అగద, రసాయన, వాచీకరణములను
 నెనిమిదిభాగములుగ విభజింపబడినది. తరువాతి కాల
 మునం దగ్నివేళల, భీల, జనుకర్ణ, పరాశర, హరిత,
 త్సరపాణులనువారలు వైద్యగ్రంథములను రచించిరి.
 కుషాన్ చక్రవర్తియగు కనిష్క్కుని యాస్థానవైద్యుడుగ
 నుండిన చరకుడు తనపేరిట నొకేసంహితను రచించెను.
 ఇందు వ్యాధులును, వానిని వారించు నావధక్రియలును
 వర్ణింపబడియున్నవి. పిమ్మట సుశ్రుతునిచే రచింప
 బడిన సుశ్రుతసంహిత వైద్యప్రపంచమున మిగుల
 బ్రఖ్యాతమగు గ్రంథము. శస్త్రచికిత్సను వివరించు

నీగ్రంథము శస్త్రసాధనములనుగూర్చియు, వాని యుప
యోగమునుగూర్చియు విశేషాంశములను దెల్పుచున్నది.
ఇంతవరకు నీబౌద్ధయుగమునందలి విద్వాంసులనుగూర్చి
సంక్షేపముగ వ్రాసియుంటిమి. ఇంక ననేకు లాకాల
మున జీవించియుండి యెన్నియో యుద్ధగ్రంథములను
రచించిరి.

ఈ వైదుష్యప్రాగుర్భావమునకు విద్వాంసులు,
రసజ్ఞులు నగు రాజు లొసంగిన యాదరణమే కార
ణము. ఈకాలమున పుష్యమిత్ర, హేల, గౌతమీ
పుత్ర, సముద్రగుప్త, చంద్రగుప్త, చక్రమాదిత్య, శ్రీ
హర్ష, మహేంద్రవర్మాది విద్వద్రాజన్యులు విద్వాంసుల
ననేకవిధముల గౌరవించి వారిచే ననేకగ్రంథములను
వ్రాయించుచుండిరి. ఇట్టి విద్వత్సమ్మాన మానాటి
రాజాస్థానములకు ముఖ్యకర్తవ్యముగ నుండెడిది.
పండిత, కవి, గాయకులు రాజసభలకు ముఖ్యాంగము
లుగ నుండెడివారు. పాండితీ ప్రదర్శనములును, శాస్త్ర
వాదములును ఆకాలమునం దాయాస్థానములందు జరుగు
చుండెడికార్యక్రమమున ముఖ్యభాగములుగ నుండెడివి.
సర్వవిధముల నీ రాజాస్థానములు విద్యాస్థానములుగ
నుండినవి.

విద్యాసీతములు:—బౌద్ధయుగమునందలి హిందూ
విద్యాచరిత్రమును ముగించుటకుబూర్వ మీకాలపు
విద్యాసీతములనుగూర్చి ప్రశంసించు టవసరము. ఈ
కాలమునం దార్యావర్తమున బౌద్ధ విశ్వవిద్యాలయములు
విఖ్యాతి నందుచుండ దక్షిణాపథమున ఘటికలును,

ద్రవిడదేశమున సంగములును విద్యావ్యాపనము నొనర్చుచుండినవి.

ఘటికలు:—వీనిప్రశంస విశేషముగ దక్షిణాపథమునందలి శాసనములలో గన్పడుచున్నది. వేంగీనగరమునుండి యాంధ్రదేశమును బాలించిన తూర్పుచాళుక్యరాజగు మొదటిజయసింహవల్లభుని (క్రీ. శ. ౬౩౩-౬౬౬) కాలమునాటి నిడమఱ్ఱుశాసనమునుండి అసనపురమునస్థలమున నొకఘటిక యుండెడిదనియు, నందుపై జయసింహునినుండి నిడమఱ్ఱుగ్రామమును దానముగ బొందిన కాటిశర్మతాతయగు మండశర్మ “ఘటికాసాహస్యంబు”గ నుండెననియు దెలియుచున్నది. దక్షిణమున కాంచీపురముగూడ నొకఘటికాస్థానముగ నుండెనని మరికొన్ని శాసనములనుండి తెలియుచున్నది. కదంబశంకనిర్మాతయగు మయూరశర్మ తానొక సుప్రసిద్ధతార్కికుడు గావలెనను నుద్దేశ్యముతో ననేకఘటికాస్థానముల కేగెనని యొక కదంబశాసనము దెల్పుచున్నది. కాంచీనగరమున రాజ్యముచేసిన రెండవనరసింహవర్మయను పల్లవరాజు కంచిలో నొక బ్రాహ్మణఘటికను నిర్మించెను. పై యాధారములనుండి యీఘటికాస్థానములు విద్యులకు, విద్వాంసులకు నాలవాలములై యుండెడివనియు, వీనిని రాజు లనేకవిధముల బోషించి బ్రోత్సహించుచుండిరనియు స్పష్టమగుచున్నది. ఈఘటికలలో జరిగెడి నాదప్రతివాదములలో జయమునందినవారికి “ఘటికాసాహసు” లను బిరుద మొసంగబడుచుండెడిదట.

సంగము:— 'సంగము' అనునది 'సంఘ' మను

సంస్కృతశబ్దమునకు ద్రవిడరూపము. ప్రాచీనకాలము నుండియు ద్రవిడదేశము ప్రత్యేకముగనుండి, యుత్తరా పథమునను, బిమ్మట దక్షిణాపథమునను జరగిన సాంఘిక, రాజకీయ పరిణామములతో సంబంధము లేకుండినది. ద్రవిడవాఙ్మయము ప్రత్యేకముగ నభివృద్ధి నందినది. భక్తులు, కవులు ననేకులు ద్రవిడమునందు తక్కిష్టములగు గ్రంథములను రచించిరి. ప్రాచీన ద్రవిడరాజవంశములలో పాండ్యవంశము మిగుల ముఖ్యమైనది. ఈవంశమువారికి మధుర ముఖ్యపట్టణము ఈరాజు లనేకులు విద్వాంసులుగను, విద్యాభిమానులుగను నుండిరి. వీరి ప్రోత్సాహముచే విద్యత్సంఘములు దేశమున బయల్పడలినవి. ఇవియే సంగములు. ద్రవిడవాఙ్మయమునుండి యిట్టివి మూడుసంగము లుండెడివని తెలియుచున్నది. ఇందు సుప్రసిద్ధులగు కవులు, నితర పండితులు సభ్యులుగ నుండిరి. ద్రవిడమున రచింపబడిన ప్రతికావ్యము నీసంగములయొందుట బ్రదర్శింపబడుచుండెడిది. అందలి విద్వాంసు లీగ్రంథములను విమర్శించి యవి నిర్దుష్టములుగ నుండినచో బ్రకటనార్హములుగ నిర్ణయించుచుండిరి. అంతియగాక కావ్యపురాణాదులను రచింపవలసిన పద్ధతులనుగూడ నీవిద్యత్సంఘములు నూచించుచుండెడివి. పెరియపురాణము, మణిమేఖలై మున్నగు సుప్రసిద్ధద్రవిడగ్రంథము లీసంగములచే బ్రదర్శింపబడినవే.

III. విశేషాంశములు

ఇంతవరకును హిందూబౌద్ధయుగములందలి హిందూవిద్యావిధానమును, విద్యాసంస్థలను వర్ణించియుంటిమి. ఇటుపై హిందూమతమునందును, తద్విద్యావిధానమునందును గల విద్యావిషయకవిశేషాంశములను బరిశీలించవలసియున్నది. ఆధునికవిద్యాసంస్కర్తలు తమ విద్యావిధాననిర్మాణమునకై చేయు సూచన లనేకములు ప్రాచీనహిందువులకు దెలిసియుండినవి. ఈవిషయము హిందూమతమును, వర్ణవ్యవస్థను, ప్రాచీనబోధన నియమములను బరిశీలించినచో స్పష్టము కాగలదు :

హిందూమతము : — ఆధునికకాలమున బాగ శాలలో విద్యార్థులకు బోధింపబడు విషయమును నిర్ణయించునెడ వైజ్ఞానికయుగవాదము (Culture Epoch theory) అను నొకవాదము గలదు. మానవజాతి యారంభమునుండి నేటివరకు ననేకపరిణామములను గాంచెను. అటులే ప్రతిమానవుడును పుట్టినదాదిగ ననేకములగు ననుభవములను గాంచును. ఈ జాతీయపరిణామమునందలి యవస్థలకును, వైయక్తికపరిణామమునందలి యవస్థలకును సన్నిహితమగు సామ్యము గలదు. కాన విద్యార్థి యేయవస్థలో నుండునో బరిశీలించి, దాని కనుగుణ మగు జాతీయావస్థను గుర్తించి యందలి యంశమునే బాతకునికి బోధింపవలెను అని యీవాదము యొక్క ముఖ్యోద్దేశ్యము. ప్రాచీనాద్యులు ప్రతిమనుజునకును ఆధ్యాత్మికచింతనము, నాత్మతత్వజ్ఞానమునే జీవితాదర్శములని విధించియుండిరి. అవియే

మతమునకును, జాతికినిగూడ నాదర్శములు. ఈయా దర్శములను గ్రహించుటకై, మానవ జీవితమంతయు బ్రహ్మచర్య, గార్హస్థ్య, వానప్రస్థ, సన్న్యాసములను నాలుగాశ్రమములుగ విభజింపబడెను. ప్రతివారు నీయాశ్రమములను క్రమముగ నతిక్రమించి యందం దొదవు ప్రత్యేకానుభవములను బొంది, జ్ఞానపరిపాకమును గాంచవలసియుండెను. పైవె జ్ఞానికయుగవాదమునకును, వర్ణాశ్రమవ్యవస్థకును సామ్యము స్పష్టమగుచున్నది.

ఇప్పటి మానసికతత్వశాస్త్రజ్ఞులు (Psychologists) మన కెల్లపుడును కర్మాచరణమునకై లోపలనుండి ప్రోద్బలము (Impulse) గలుగుచుండుననియు, నట్టి ప్రోద్బలముచే జేసిన ప్రతిపనియును స్వేచ్ఛాకృతములనియు జెప్పుచున్నారు. ఆధునిక విద్యాసంస్కర్తల యభిప్రాయము ననుసరించి విద్యార్థి స్వప్రవృత్తిమూలముననే (Self activity) విషయములను గ్రహింపవలె నని వాదించుచున్నారు. ప్రాచీనహిందువులు వీనికి సరియగు నియమములనే యేర్పరచియుండిరి. యుక్తాయుక్తములను విచారించి స్వప్రవృత్తిని నియమించుకొని ప్రతివారును స్వయంకృషిసూలముననే తత్త్వమును దెలియవలెనని వారి యభిప్రాయము.

మానవునకు తననుదాసు బూర్తిగ నెలిసికొని సిద్ధత్వము (Perfection) నందుటయే జీవిత పరమావధియనియు, మానవప్రవృత్తియంతయు నీవిషయమునే సాధింపవలెననియు, నందుచే జీవితలక్ష్యైక్యము

(Unity of Life) గలదనియు నాధునికులు జెప్పుచున్నారు. ఈవిషయమునే ప్రాచీన హిందువు లాశ్రమ విభజనచే సాధించిరి. ధర్మార్థకామమోక్షములు నాలుగు పురుషార్థములు. బ్రహ్మచర్యాశ్రమమున ధర్మమును, గార్హస్థ్యమునం దర్థకామములును, వానప్రస్థ సన్న్యాసి సములలో మోక్షమును సాధ్యములు. మొదటినుండి తుదివరకును మోక్షమే పరమపురుషార్థము; ఇతరములూ తత్సాధనములు.

ప్రకృత మానసిక తత్త్వశాస్త్రజ్ఞులు వైయక్తిక పరిణామమున కేవలమును బ్రకృతియేకాక వాతావరణముగూడ విశేషముగ దోడ్పడునని చెప్పుచున్నారు. ఈ విషయమును హిందువు లనేకశతాబ్దములకు బూర్వమే గ్రహించిరి. వినయవిధేయతలను పెంపొందించి, కేంద్రీకృత మనఃప్రవృత్తి కనుకూలములై, యుత్తమాదర్శ సన్నిబద్ధములై, జిజ్ఞాసావృత్తి కనుకూలములగు వాతావరణములు ముఖ్యము లను విషయమును గ్రహించియే మన ప్రాచీనులు గురుకులములను నిర్మించిరి. అనుకూలవాతావరణమునకు దోడుగ నిచ్చుట విద్యార్థుల కాచార్యుని యాదర్శవిశేషముగూడ. లభించుచుండెడిది. ఆధునిక విద్యాప్రపంచమున విద్యార్థుల వసతిగృహములను నిర్మింపవలెననియు, గురుశిష్యులు గలసియుండవలెననియు, విద్యార్థుల నైతిక సంపద నభివృద్ధిచేయుట విద్యావిధానమునకు ముఖ్యవధియనియు జేయబడు సిద్ధాంతములన్నియు ప్రాచీన గురుకులపద్ధతిలో నిమిడియున్నవి.

నిర్బంధ విద్యాభ్యాసము, ఉచిత విద్య (Free and Compulsory Education) యనునవి యీకాలపు సంస్కరణములలో నగ్రస్థానము వహించుచున్నవి. ప్రాచీనభారతదేశమున ప్రతివారును స్వకులోచితముగ విద్య నభ్యసింపవలసియుండెడిది. లేనిచో వాని కాకులమున తావు లేకుండెడిది. ఆకాలమునం దాచార్యు లెల్లరు నుచితముగనే విద్యను నేర్పుచుండిరి. స్వాధ్యాయమువలెనే ప్రవచనముగూడ బ్రతివారికిని విధియైయుండెడిది. ఆధునికులు ప్రబలాందోళన ఫలితముగ చట్టమూలమున జేయ యత్నించు నీకార్యమును మన ప్రాచీనులు సులభముగనే తమ మతసాంఘిక నియమముల నమూలమున సాధించియుండిరి.

వర్ణవిభజనము:—హిందూమత నియమములకు బిమ్మట జర్చింపవలసినది వర్ణవిభజనమునందలి విద్యా విషయక విశేషములు. ప్రాచీనార్యులు సట్లెజ్ నదీ తీరమునం దుండినపుడు వారిలో సాంఘిక విభాగములు లేకుండినవి. ఎవరికి నేపనిజేయుటకును విధినిషేధములు లేకుండెడివి. క్రమముగ నార్యభూమియు, దన్మతమునుగూడ నభివృద్ధినందినవి. యజ్ఞయాగాదులును, దత్సంబంధముగ కర్మకాండయు బెరుగుటచే గొందరు బ్రత్యేకముగ నీవిషయమున గృహింపవలసి వచ్చెను. అటులనే యార్యులు గంగామైదానము నాక్రమించి రాజ్యముల నేర్పరచుకొనినపిమ్మట రాష్ట్రరక్షణమును, కృషివాణిజ్యములు నవసరములుగాజొచ్చినవి. మతమునందువలెనే యీ యైహిక విషయములందుగూడ

బ్రహ్మేక పరిశ్రమ మావశ్యకమయ్యెను. కాన జనులు
 తమ ప్రకృతుల ననుసరించియు, దమ యర్హత నను
 సరించియు నీ ప్రత్యేకకార్యములందు బ్రవర్తించు
 చుండిరి. ఇటుల వీరు నెరపు కర్మలు వేరుగ నుండినవి.
 ఈగుణకర్మలపైననే వర్ణవిభజన మేర్పడినది. అయిన
 నీ కర్మవిభాగములు చాలకాలమువరకును వృత్తివిభాగ
 ములుగ నేయుండినవి. వానిమూలమున సాంఘికవిభాగము
 లేర్పడియుండలేదు. ఈ కర్మలను బరిగ్రహించునెడ
 జన్మమేవిధమగు యోగ్యతానర్హతలను దెచ్చిపెట్టియుండ
 లేదు. జనకుడు, జాబాలి మున్నగు క్షత్రియులు బ్రహ్మ
 జ్ఞానసంపన్నులుగ నుండిరి. క్షత్రియకులసంజాతుడగు
 విశ్వామిత్రుడు మహర్షియయ్యెను. పంచముడగు వాల్మీకి
 కవిబ్రహ్మ యయ్యెను. శీలము, మనస్సంయమము,
 వైదుష్యము ననునవియే యుత్తమవర్ణులకు గావలసిన లక్ష
 ణములు. ఆధునికులుగూడ ప్రతివాని ప్రకృతియు నాతని
 జన్మసమయముననే స్థిరపరుపబడునని, పిమ్మట నాతడు
 స్వయంకృషిమూలమునను, ఇతరులు, వాతావరణము
 నొసంగు శిక్షణ మూలమునను దనకు బ్రకృతిసిద్ధములగు
 లక్షణములనే యభివృద్ధిపరచుకొనునని నిరూపించి
 యున్నారు. ఆధునికవిద్యావిధానమున విద్యార్థియొక్క
 పారంపర్యము (Heredity) న క్షుక్కువ ప్రాముఖ్య
 మొసంగబడుచున్నది. మన ప్రాచీన వర్ణవిభజనముగూడ
 నీసిద్ధాంతముపైననే నిర్మింపబడినది. ప్రతివానికిని
 బ్రకృతి యొకవిధముగా బ్రవర్తనమును, వృత్తిని, అర్హ
 తను (Fitness and aptitude) వీర్పరచుననియు, నాత
 డట్టి వృత్తినే యవలంబింపవలయుననియు నభిప్రాయ

పడియుండిరి. మనస్సంయమమును, ఆధ్యాత్మికచింత
 నమును సహజగుణములుగ నుండువారలెల్ల నగ్రవర్ణ
 మున కర్హులుగ నుండిరి. దేహబలమును, ధైర్యసాహ
 సములును సహజముగ నుండినవారెల్ల క్షత్రియులుగ
 నెంచబడిరి. అటులనే యాముష్మికసాధనములగు
 కృషి, వాణిజ్యము మున్నగువానియందు బ్రకృతి
 సిద్ధమగు నభిరుచిగలవార లితరవర్ణములకర్హులుగ నెం
 చబడిరి. ఇట్టిచో నెల్లరును దమ యిచ్చా
 ప్రకృతుల ననుసరించి ప్రత్యేకవృత్తుల ననుసరించు
 చుండిరి. కొంతకాలమునకు పారంపర్యముగ దండ్రీ
 నుండి కొడుకులకు సంక్రమించుటచే నీవృత్తులు ప్రత్యే
 కత నందినవి. క్రమముగ నీవృత్తి విభాగము లనుల్లంఘ
 నీయములగు సాంఘికవిభాగములుగ బరిణమించినవి.
 ప్రతివర్ణము నారోజులలో సాంఘిక జీవితమునందలి
 యొక్కొకయంశమును జూపుచుండెను. కాన బ్రతి
 వ్యక్తియు నత్యవసరమగు సాంఘికాంగముగ నుండెను.
 ఆకాలమునం దాత్మవికాసమును, సంఘసేవయు నత్యు
 త్తమాదర్శములుగ బరిగణింపబడుచుండెడివి. ఇటుల
 వివిధవృత్తుల కాలవాలములగు వివిధవాతావరణములలో
 బుట్టిపెరిగిన విద్యార్థులకు వారివారి యోగ్యతావశ్యక
 తల ననుసరించియే శిక్షణ మొసంగబడుచుండెడిది.
 ఇట్టివిద్యను నేర్చినపిమ్మట స్వప్రకృతి కనుకూలమగు
 వాతావరణమునందుండి ప్రతివ్యక్తియు నాత్మసిద్ధిని
 బడసి సంఘసేవను జేయుట సుకరముగ నుండెడిది.
 ఆధునికులు సహితము విద్య సాంఘికమనియు, నిర్దుష్ట
 మగు సాంఘికజీవితమును గడపగల వ్యక్తులను నిర్మించు

చుటయే విద్యావిధానమునకు బరమావధియనియు జెప్పుచున్నారు. ఈయాదర్శము లన్నియు బ్రాచీన హిందూ వర్ణవ్యవస్థలో గాంచనగుచున్నవి.

బోధనవిధి:—ప్రాచీన హిందూయుగమునందలి పశనబోధనవిధులనుగూర్చి కొన్ని విశేషాంశములు దెలియుచున్నవి. ఆధునికవిద్యాత్త్వజ్ఞులు “తెలిసిన విషయములద్వారా తెలియనివానిని జెప్పవలెను. సులభ విషయములనుండి క్లిష్టవిషయములను సాధింపవలెను ; ప్రత్యక్షమునుండి యనుమానమునకు బోవలెను.” అను సూత్రములను బోధనసందర్భమున ప్రతిపాదించి యున్నారు. మన ప్రాచీను లీసూత్రములను గ్రహించియే యుండిరి. దృశ్యమానప్రపంచమునందలి పదార్థములను వివరించి వాని లక్షణములను దెల్పు శాస్త్రములును, మానవీయము లగు నితరకళలునుగూడ భారమార్థికములు గనే యుండినవి. సుజ్ఞేయములును, సులభములును, బ్రత్యక్షములును నగు విషయములమూలమున బ్రాచీన భారతీయవైదుష్యమంతయు గుహ్యమును, పరోక్ష సాధ్యమును, పరమార్థమును నగు బ్రహ్మపదార్థమునే జేర్చునదిగ నుండినది.

శాస్త్రనిర్మాణమున బ్రాచీనులు Inductive method నే యనుగమించిరి. పదార్థత్త్వమును సవిమర్శముగ వివరించి శాస్త్రకారులు సిద్ధాంతములను సాధకునికే వదలియుండిరి. దానజేసి ఋద్ధివిశేషమును, దార్మికశక్తిని ఉపయోగించి ప్రతివారును దమకు దోచినరీతిని సిద్ధాంతముల నేర్పరచుకొనుట కవకాశ

మేర్పడెను. ఇట్లు మతాంతరములు, పక్షాంతరములు నేర్పడి విజ్ఞాన మభివృద్ధినందుటకును, వ్యక్తుల కిచ్చా స్వాతంత్ర్య మొదవుటకును అవకాశ మేర్పడెను.

పూర్వము పరిశోధనకును, విమర్శనమున కును నెక్కుడు ప్రాముఖ్య మొసంగబడుచుండెడిది. అనేకులు తమ పూర్వు లొనర్చిన సిద్ధాంతములను విమర్శించి నూతనసిద్ధాంతములను జేసి, వాదప్రతివాద ములమూలమున వానిని బలపరచుకొని ప్రచారము చేయుచుండిరి.

* * *

రెండవ అధ్యాయము

[ఆధారములు

Dutt-Civilisation in the Buddhistic Age

Rhys Davids-Buddhist India

Samaddar-The Glories of Magadha

Satyanarayana-Bauddha Mahayugamu

NarayanaRao- Pracheena Vidya-

Pithamulu]

బౌద్ధవిద్య

ప్రాచీనకాలమునుండి క్రీ. శ. ౬౪౭. వరకును ప్రబలియుండిన హిందూవిద్యాచరిత్రము నింతవరకు వర్ణించియుంటిమి. క్రీ. పూ. ౨౦౦ నుండి క్రీ. శ. ౬౪౭ వరకును గలకాలమున హిందూబౌద్ధమతములు

రెండును భారతదేశమున వ్యాపించినవి. ఈ కాలమున బౌద్ధమత మనేకవిధముల ఆదరప్రోత్సాహములనంది సర్వతోముఖముగ విజృంభించి భిండాంతరములకును దేశాంతరములకునుగూడ వ్యాపించినది. బౌద్ధులు తమ మతాచారముల ననుసరించి ప్రత్యేకవిద్యావిధానమును, విద్యాసంస్థలను నిర్మించిరి. ఈకాలపు రాజకీయాది పరిస్థితులను బూర్వప్రకరణమున వివరించియుంటిమి. బౌద్ధయుగమునందలి బౌద్ధవిద్యాచరిత్రము నభివర్ణించు టకు బూర్వము బౌద్ధసిద్ధాంతములను, బౌద్ధమతచరిత్ర మును, బౌద్ధహిందూమతములకు గల పరస్పరసంబంధ మును సంగ్రహముగ బరిశీలించవలసియున్నది.

I. బౌద్ధ మ త ము

క్రీ. పూ. ౫-వ శతాబ్దినాటికి వైదిక మతిబహు శమై, కష్టసాధ్యముగ నుండెను. వాఙ్మయమును, దత్త్య మునుగూడ కేవలపాండితీసాధ్యములై, ప్రజాసామాన్యమునకు దురవగాహములును, నిరర్థకములును నైనవి. అందుచే బామరులకు దైనందినజీవితమునం దత్యవసర మగు నాధ్యాత్మికచోదనము గరవయ్యెను. అట్టిసమయమునం దిర్వురు క్షుత్రియవీరులు బయల్పడలి యీ సమస్య నెదుర్కొనిరి. వీరే వర్ధమాన గౌతములు. విశేష కష్టములేకనే ప్రజాసామాన్యము పాపభీతియు, సాహార్దమ నలవడజేసికొని శాంతియుతజీవితములను సాగించు నటు లొనర్చుటయే యీసంస్కర్తల ముఖ్యోద్దేశ్యము. గౌతము డనేకదేశముల దిరిగి ప్రజాతత్త్వమును గ్రహించియు, సుదీర్ఘకాలము చింతనజేసియు నొక నూతన

భాషలలోనే చేయుటచే నామతవాఙ్మయ మాయా
భాషలలో నిర్మింపబడినది.

3. బాధులు వేదముల ప్రామాణ్యము నంగీ
కరింపరు.

౪. స్త్రీపురుషులకు సమానములగు నధికార
గౌరవములు గలవు.

౫. బిక్షుబిక్షుణీజనముల కేకాంతవాస మవసర
మగుటచే పీఠలకై యనేకములగు నారామవిహారములు
నిర్మింపబడుచుండెడివి.

౬. ప్రతివారికి నెనిమిదవయేట 'పబ్బజ్జ' యను
సంస్కారపూర్వకమగు మతప్రవేశమును, యిరువదవ
యేట 'ఉపసంపక' యను మతదీక్షయు నొసంగబడు
చుండెడివి.

౭. బాధు లెల్లరును సౌఖ్య, నిస్సంపత్త్వ
(Poverty), ఆత్మసంయమములను, గలిగియుండవలెను.

౮. భిక్షువులు భిక్షుటనమూలమున నాహారమును
సంపాదింపవలెను.

౯. పాపకార్యముల నొనర్చినవారలు బహిరంగ
ముగ వానిని డెలిపి నిజమగు పశ్చాత్తాపము నందుటచే
బరిశుద్ధు లగుదురను సిద్ధాంతము బాధులలో నుండెడిది.

ఇటులు క్రీ. పూ. ౫-వ శతాబ్దమున గౌత
మునిచే బ్రవర్తింపబడిన యీ నూతన మతమునకును,
బ్రాహ్మీనవైదికమతమునకును అనేకసాదృశ్యవైదృశ్యము
లుండినవి. బాధమతము కేవలము విలక్షణమగు నూతన

తత్త్వమును గన్గొని యెల్లరకును బోధింపసాగెను..
అందలి ముఖ్యాంశము లీక్రింద పేర్కొనబడియున్నవి :

౧. దృశ్యమానమును నీప్రపంచము నశ్వరము.

౨. మానవజన్మము సుఖాపేక్షియై యనేక
దుఃఖముల ననుభవించును.

౩. తృప్త్యయే సర్వదుఃఖములకును గారణము.
దీనివలననే దుష్కార్యప్రవృత్తి గల్గును.

౪. కాన వాంఛలను తెగటార్పవలయును.

౫. నిర్వాణమే పరమపురుషార్థము. దానిని
జెందుటకు భూతదయ, సౌభ్రాత్రము, సర్వసమ
భావము, వినయము, నిరాశ మున్నగునవి సాధనములు.

ఈ సిద్ధాంతములు సర్వజనాకర్షకములుగ నుండు
టచే శీఘ్రముగ ననేకు లీబౌద్ధమతము నవలంబింప
జొచ్చిరి. ఇట్టివారిలో రెండుతరగతు లేర్పడినవి. సర్వ
సంగపరిత్యాగ మొనర్చి సన్నాత్యసులై సదా యాధ్యా
త్మికచింతన మొనర్చువారలు గొందరు. వీరిలో స్త్రీలును,
బురుషులునుగూడ నుండిరి. అటుగాక మరి కొందరు
గృహస్థులైయుండియు బౌద్ధధర్మము నవలంబించుచుం
డిరి. వీర లుపాసకులని పిలువబడుచుండిరి. అనతికాన
ముననే బుద్ధ, ధర్మ, సంఘ-యనునవి బౌద్ధులకు
ముఖ్యాదర్శములుగ నొప్పినవి. ఈమతమున మరికొన్ని
విశేషాంశము లుండినవి:—

౧. ఇందు జాతివర్ణ భేదములు లేవు.

౨. పండితసాధ్యమగు గీర్వాణభాషను వదలి
బుద్ధుడు, నాతనియనుచరులును దమమతబోధనలను దేశీయ

మతము గావనియు, నందలి సిద్ధాంతములు, నాచారములు ననేకముగ వైదికమతముపై నాధారపడియున్నవనియు బండితుల యభిప్రాయము. పూర్వజన్మకృత కర్మఫలననే సుఖదుఃఖానుభవము గల్గుచుండుననియు, జన్మబాహుళ్యము, తృష్ణావివేచనలే సర్వదుఃఖమాలములనియు, నిస్సంగమగు సన్న్యాసమే మోక్షసాధనమనియు, వాసనారాహిత్యమే ముక్తిలక్షణమనియు నీరెండుమతములును జెప్పుచున్నవి. వర్ణభేదమును, యజ్ఞయాగాదిరాహిత్యమును దప్ప హిందూబాధ్య గృహస్థధర్మములకు భేద మేమియు లేదు. అయిన నీరెండుమతములకు నొక ముఖ్యవైషమ్యము గలదు. వైదికమతమంతయు పరబ్రహ్మపదార్థ నిరూపకమై యుండ బాధ్యధర్మ మనాత్మవాచకముగ నున్నది. పరమాత్మపదార్థము కేవలము మిథ్యయని బాధుల సిద్ధాంతము.

బుద్ధునికి బిమ్మట వైదిక బాధ్య మతములకు విశేషముగ సంపర్కసంఘర్షణములు జరగుటచే నీరెండుమతములందునుగూడ గొన్ని మార్పులు జరగినవి. మొదట బాధ్యగ్రంథములన్నియు పాశీభాషలోనే నిర్మింపబడియుండినను, దమ సిద్ధాంతములు వైదికపండితులకు సుగమములుగ నుండుటకై బుద్ధుని తరువాతివారలు తమ గ్రంథములను సంస్కృతములోనికి బరివర్తించిరి. వర్షాకాలమున సంచారమును మానివేయుట, చాతుర్మాస్య దీక్ష నవలంబించుట, అనధ్యాయదినములను బాటించుట మున్నగు వైదికాచారములను బాధ్యులనుకరించిరి. మహాయానశాఖకు జెందిన బాధ్యుల గ్రంథము లనేక

ములు హిందూపురాణముల కనుకరణములే. వారి
యవలోకి తేశ్వరచరిత్రము విష్ణుభాగవతపురాణములను
సూచించును. హిందువులు బౌద్ధసిద్ధాంతములను,
బౌద్ధులు నైదికసిద్ధాంతములను బఠించుచుండిరి. కాల
క్రమమున హిందూమతము బుద్ధుని యొకయవతారముగ
బరిగణించి బౌద్ధధర్మమును దనలో నిముడ్చుకొనియెను.
వాస్తవముగ నైదికమతమునందలి యాధ్యాత్మికాదర్శము
లను సాధించుటకు బౌద్ధమతమునందలి నైతికసాంఘిక
విధుల తాపచారికములుగ నుండుటచే నీ రెండుమతముల
కును తీవ్రమగు వైషమ్యము లేకుండినది. దానజేసియే
యీ రెండుమతములు నేకకాలమున మహోచ్ఛదశ
ననుభవింపగల్గినవి. వీనికి గల సన్నిహితసామ్యమే కడకు
బౌద్ధమతము హిందూమతమున గలసి జన్మస్థానమగు నీ
దేశము రూపుమాయుటకు గారణము.

ఇంతవరకును బౌద్ధమతతత్త్వమును నిర్ణయించి
యుంటిమి. క్రీ. శ. ౬౪౭ వరకును గల యామతచరిత్ర
మునుగూడ సంగ్రహముగ బరికిలించినచో దాత్కాలిక
విద్యాచరిత్రము సుగ్రాహ్యము గాగలదు. గౌతమ
బుద్ధుని యనంతర మాతనిశిష్యు లీనూతనమతము ననేక
విధముల వ్యాపింపజేసిరి. బుద్ధుడు నిర్వాణమునందిన
సంవత్సరముననే బౌద్ధసమావేశ మొకటి గావింపబడెను.
ఇందు బౌద్ధులందరును జేరి గౌతముని బోధనలను గూడ
బల్కికొనిరి. పిమ్మట మరియొక శతాబ్దమున కింకొక
పరివత్సభ సమావేశమయ్యెను. ఇప్పటికే బౌద్ధులలో
నభిప్రాయభేదములు ప్రబలినవి. వీనిని సరిచేయుటకే
యీపరివత్సభ యత్నించెను. కాని బౌద్ధులందరును

రెండుకాఖలుగ జీలిపోయి నేపాళ, త్రివిష్టప (Tibet),
 జపాను దేశములలోనివా రుత్తరశాద్ధులనియు, సయాం,
 సింహళ, బ్రహ్మదేశములందలివారలు దక్షిణశాద్ధులనియు
 పిలువబడుచుండిరి. క్రీ. పూ. 3-వ శతాబ్దమునం దశోక
 చక్రవర్తి యిటులు క్షీణించుచున్న శాద్ధమతమునకు
 జేయూత నొసగెను. ఈత డీమతమున కమూల్యము,
 నిరుపమము నగు సేవను జేసియుండెను. శాద్ధధర్మములను
 శిలాస్తంభములపై వ్రాయించి తనరాజ్యమునందలి వివిధ
 భాగముల బ్రతిష్ఠించియు, ననేకులగు మతప్రచారకులను
 దూరదేశములకు సహితము పంపియు నీచక్రవర్తి యనేక
 విధముల శాద్ధమతమును వ్యాపింపజేసెను. అంతియగాక
 నీతడు స్వయముగ మతదీక్షునుగొని, యప్పటికే శాద్ధ
 మతమునగల వైషమ్యములను సరిచేయుటకై తృతీయ
 శాద్ధపరిషత్సమావేశమును గావించెను. ఈసభకుఫలిత
 ముగానే యశోకునికుమారుడగు మహేంద్రు డనునాతడు
 సింహళద్వీపమునకు బోయి యచ్చట త్రిపిటకమును
 వ్యాపింప జేయుటయును, వేనవేలుగ శాద్ధభిక్షువులు
 సింహళ, బ్రహ్మ, శ్యాను, త్రివిష్టపాదిదూరదేశముల
 కే. శాద్ధధర్మమును ప్రచారము చేయుటయును జరగి
 నది. క్రీ. పూ. 2-వ శతాబ్దమునందు మార్యవంశ మంత
 రించినపిమ్మట శుంగవంశజులు మగధరాజ్యము నాక్ర
 మించిరి. వీరు వైదికమతావలంబులై యజ్ఞయాగాది
 కముల నొనర్చి బ్రాహ్మణమతము నభివృద్ధిపరచిరి. కాన
 దాత్మలికముగ శాద్ధమతమునకు గొంచె మొత్తిడి
 గల్గెను. దక్షిణాపధమున బ్రబలిన శాతవాహనాండ్రులు
 శాద్ధమతము ననేకవిధముల నాదరించి దేశమును విహారా

రామశోభితముగ నొనర్చిరి. ఈకాలమున భారత
భూమిపై దండెత్తివచ్చిన విదేశీయు లనేకులు బౌద్ధ
మతము నవలంబించిరి. క్రీ. శ. ౨-వ శతాబ్దమున దిరిగి
బౌద్ధమతమునకు మంచిదినములు గల్గినవి. అప్పటికి
కుషాను లుత్తరదేశము నాక్రమించి పాలించుచుండిరి.
వారిలో నగ్రగణ్యుడగు కనిష్కచక్రవర్తి యశో
కునివలెనే బౌద్ధమతము ననేకవిధముల నాదు
రించెను. స్వభాహుబలముచే మధ్య ఆసియా నంత
టిని జయించి యీతడు బౌద్ధధర్మము నచట
ప్రచారము చేయించెను. ఈతనికాలముననే బౌద్ధమత
మున మహాయానశాఖ ప్రబలినది. హీనయానమని
పేర్కొనబడు పూర్వబౌద్ధమతమునం దీకాలమున నాగా
ర్జునుడను భిక్షువు విశేషములగు మార్పులను జేసెను. మహా
యానమున వైదికమత సంప్రదాయము లెన్నియో
చొప్పింపబడినవి. బుద్ధు డొకయవతారముగను, దైవము
గను బరిగణింపబడి యీతని యారాధనము, నుత్సవములు
గల్పింపబడినవి. బౌద్ధధర్మము భక్తిరసప్రధానము
గాజొచ్చెను. మరియును గనిష్కుడు కుండలివనమున
జతుర్థబౌద్ధపరివత్సభను సమావేశపరచెను. అప్పుడు
వసుబంధువనుభిక్షు వగ్రస్థానము నలంకరించెను. అటులు
సమావేశమైన పండితు లందరును జేరి బౌద్ధసారస్వత
మును దరచి భాష్యములను వ్రాసిరి. ఈసభకుఫలితముగ
నుత్తర-ఆసియాప్రాంతములందెల్ల మహాయానమతము
వ్యాపించినది. కనిష్కు డనేకవిహారములను, సౌధము
లను నిర్మించెను. ఆతనికి బిమ్మట బౌద్ధమతమునకు
దుర్దినము లేతెంచినవి. ఇందలి మహాయానమతము వైదిక

మతమును సర్వవిధముల బోలీయుండుటచేతను, బౌద్ధ సంఘమున దురాచారములు బ్రబలుటచేతను, బౌద్ధ మతము రూపుమాయదొడగెను. వీనికన్నను ముఖ్యమగు కారణము గుప్తవంశీయులకాలమున జరిగిన వైదికమత పునరుద్ధరణము. కుషానులకు బిమ్మట గుప్తవంశీయులు మగధరాజ్యము నాక్రమించిరి. వీరలు వైదికధర్మ నిరతులై తన్మతము ననేకవిధముల బోషించిరి. ఇతి హాసపురాణాదికము లొకవంక గ్రంథస్థములగుచుండ, కాళిదాసాదిమహాకవు లింకొకవంక గీర్వాణభాషా యోషకు నూతనాలంకారములను సమకూర్చుచుండ, హిందూ దేవాయతనము లింకొకవంక వేనవేలుగ నిర్మింపబడుచుండ, నిరుపమతేజోవంతమై వెలుగొందు చుండిన హిందూదీపికలో బౌద్ధధర్మము లీనమైపోయి నది. దక్షిణాపథమునగూడ నీవైదికమతవిజృంభణ మికాలమున గాంచనగుచున్నది. గుప్తచక్రవర్తుల యనంతరము శ్రీహర్షునికాలమున బౌద్ధమతము కడసారి యొక వెలుగు వెలిగినది. ఈచక్రవర్తికాలమున బౌద్ధబ్రాహ్మణ మతములు రెండును బ్రబలినవి. స్వయముగ నీతడు బుద్ధ భక్తుడై బౌద్ధుల ననేకవిధముల సత్కరించెను. సర్వ మతముల నీతడు సమానముగ జూచెను. ఈతడుగూడ నొకబౌద్ధపరిషత్సభను సమావేశపరచి మతవైషమ్యములను జక్కబరుప యత్నించెను. మహావైభవముతో జరిగిన యీసభలో తుదకు మహాయానమతమే సర్వోత్కృష్టమని నిశ్చయింపబడినది. చక్రవర్తి తనసర్వస్వమును బౌద్ధబిక్షువులకు, నితరమతప్రవర్తకులకును ధార వోసెను. శ్రీహర్షునియనంతర ముత్తరాపథము నంతటి

నేలిన ఘనుడు లేకుండెను. దానజేసి బౌద్ధధర్మము నిరాలంబమయ్యెను. పిమ్మట మగధరాజ్యమునేలిన కడ పటి గుప్తవంశీయులు గొంతవరకును బౌద్ధుల నాదరించిరి. పీరిచరిత్రము నాలందాచిక్రమశిలావిశ్వవిద్యాలయముల చరిత్రమున బేర్కొనబడును.

II. విద్యావిధానము

ఇంతవరకును బౌద్ధమతసిద్ధాంతములను బేర్కొని యామతచరిత్రమును సూచించియుంటిమి. ఇట్లుపై బౌద్ధ విద్యావిధానమును వర్ణింపవలసియున్నది. బౌద్ధవాఙ్మయ మంతయు నూత్ర, గేయ, నిదాన, వ్యాకరణ, గాథా, అవదాన, వదాన, ఇత్యుక్త, ఉపదేశ, జాతక, అద్భుత, ధర్మ, నైపుల్యమును విభాగములకు లోనైయుండెను. ఈవాఙ్మయమును, మతధర్మమును బ్రచారముచేయుటకై యొకప్రత్యేకవిధానము నిర్మింపబడెను. విద్యా పోషణము రాజులకు ముఖ్యకర్తవ్యమై యుండెను. వారలు, గురుశిష్యులు నిశ్చలమనస్కులై విద్యా వ్యాసంగము చేయుట కనువగు ప్రశాంతస్థలములలో ననేకములను నారామవిహారములను నిర్మించి వానికి భూములను, ద్రవ్యమును దానము చేయుచుండిరి. కడపటి గుప్త పాలకులగు శక్రకాదిత్య, బాలాదిత్యాదులు నాలందా విశ్వవిద్యాలయమునం దెన్నియో కట్టడములను గట్టించిరి. విద్యాభ్యాసము పూర్తియైనపిదప ననేకులు రాజాస్థానముల కేగి యున్న తోద్యోగములను బడయుచుండిరి. పదిసంవత్సరములు భిక్షువులై యుండి నిష్కళంక చరిత్రులగువార లుపాధ్యాయులుగ నుండిరి. విద్యార్థికి

త్రిపిటకాంతమువరకును విద్యను నేర్పి, యాతని ప్రవర్తనమును నీతిమార్గమున జూపించి, యాతని దనపుత్రునివలె బ్రేమించు టాకాలపు గురువులకు విధియైయుండెను. శిష్యులుగూడ గురువునెడ పుత్రునివలె బ్రవర్తించి, భిక్షుటనమునం దాతని ననుసరించి యాతనికి సపర్యలొనర్చుచు, విద్యలుపూర్తియగువరకు నాతనివద్దనే యుండవలసియుండెను. ఈవిద్యావిధానమునందలి శిక్షణముగూడ కఠినముగనే యుండెను. ఉల్లీపాయ, మద్యము మున్నగు తామసపదార్థములు నిషేధింపబడినవి. దేహమునం దస్వాస్థ్య మొదవినచో నుపవాసము విధింపబడెను. సాయంకాలమున గురుశిష్యులు కొంత దూరము నడచి దేహపరిశ్రమ మొనర్పవలసియుండెను.

ఈత్ సింగ్, హ్యూన్ స్వాంగ్ అనుచైనాదేశ యాత్రికులవ్రాతలవలన బౌద్ధవిద్యాప్రణాళికను గూర్చి విశేషాంశములు దెలియుచున్నవి. సాధారణముగ బాలుర కారవయేట నక్షరాభ్యాసము చేయబడుచుండెడిది. వారక్షరములను, చిన్నచిన్నమాటలను నేర్చుట కొక సంవత్సరము పట్టెడిది. ఎనిమిదవయేట వారు “సిద్ధా” యను గద్యపఠనమును జేయుచుండిరి. అటుపై “సిద్ధాంత” మను పండ్రెండుప్రకరణములుగల వ్యాకరణము వారికి బోధింపబడుచుండెడిది. ఈవిధానము మన ప్రకృత ప్రారంభవిద్యాప్రణాళికకు సరియగుచున్నది. ఇటుపై నభిరుచి ననుసరించి బాలురు కళలు, పరిశ్రమలు, వైద్యము, తర్కము మున్నగువానిలో ప్రత్యేక కృషి నొనర్చుచుండిరి. ఇయ్యది ప్రస్తుతవృత్తివిద్యకు సరి

యగును. అటుగాక ఇంకను విద్యాభ్యాసమును సాగింప నెంచువారు పాణినీయ సూత్రములను, ధాతుపాఠమును, ఖిలప్రకరణములను, వృత్తిసూత్రములను బఠించి, యిరువ దవసంవత్సరమున విద్యాభ్యాసమును బూర్తిచేయు చుండిరి. ఇంకను విశేషప్రజ్ఞ నార్జింపదలచినవారలకు గూడ నొకప్రత్యేక ప్రణాళిక యేర్పరుపబడెను. గద్య పద్యరచనము, హేతువిద్య, అభిధర్మకోశము, న్యాయ ద్వారా తర్కశాస్త్రము, పాఠంజలి మహాభాష్యము, భర్తృహరిసూత్రము, వాక్యవృత్తి, పెయినము, వినయ పిటకము మున్నగు విషయము లిందలిభాగములు.

బౌద్ధవిద్యావిధానమునందలి బోధనవిధులలో గూడ గొంతప్రత్యేకత గాంచనగుచున్నది. బ్రాహ్మణ విద్యార్థులవలెనే బౌద్ధబాలురుగూడ ప్రాయశఃముగ విషయములను గంఠస్థములుగ నొనర్చుకొనుచుండినను, ఇచ్చట వాక్యార్థమునకును, చర్చలకును విశేషమగు ప్రామాణ్యమియ్యబడెను. విఖ్యాతవిద్యాలయములన్నిటి యందునుగూడ బండితశ్రేష్ఠు లొకప్రత్యేకభవనమున జేరి యచ్చట తత్త్వమునుగూర్చి వాదోపవాదములను జేయుచుండిరి. దీనిచే విషయము సుగమమగుటయే కాక విద్యార్థుల విమర్శనాబుద్ధి పెంపొందుటయు, స్వతంత్ర వ్యాఖ్యానములు బయల్పెడలుటయు జరగుచుండెడిది.

III. విద్యాపీఠములు

బౌద్ధవిద్యావిధానమునకును బ్రాచీనభారతీయ నాగరికతకునుగూడ బౌద్ధవిద్యాలయములు వెలలేని భూషణములు. సుప్రశాంతస్థలములలో నిర్మింపబడి

యసంఖ్యాకములగు సాధగోపురస్తూపములతో రాజులుచు, రాజాదరణమును బడసి, భిక్షుభిక్షుణీజనములతోడను, పండితప్రకాండులతోడను రాజల్లి, సరస్వతీ నిలయములై యొప్పిన విద్యాలయము లనేకము లీదేశమున వర్ధిల్లినవి. దూరదేశములనుండి యనేకు లీ యాలయములలో విద్యాభ్యాసము చేయుచుండిరి. ఫాహియాన్ అను చైనాదేశయాత్రికుడు క్రీ. శ. ౭-వ శతాబ్దమున ఉద్యాన, పురుషపుర, మధుర, సంకాశ్య, కన్యాశుబ్బ, శ్రావస్తి, సాకేత, రామగ్రామ, కపిలవస్తు, వైశాలి, పాటలీపుత్ర, రాజగృహ, వారణాసి, గయా, చంపా, తామ్రలిప్తి మున్నగు స్థలములలో సుప్రసిద్ధ విద్యాపీఠము లుండెడివని వ్రాసియున్నాడు. హ్యూన్ ష్వాంగ్ అను నాతడు సింహపుర, ఉరశ, కాశ్మీర, పునచ, రాజపుర, నాలందా, వృజ్ఞి, హిరణ్యపర్వత, పుండ్ర, వర్ధన, కామరూప, సమతట, వేంగీ, ధనకటక, మంకూయట, భరుకచ్ఛ, వల్లభీ, ఉజ్జయినీ, మాలస్థాన విద్యాలయములను దర్శించెను. ఈత్ సింగ్ అను మరి యొకయాత్రికుడు తామ్రలిప్తి, హరికేల, రాజగృహ, కుశనగర విద్యాపీఠములను గాంచియుండెను. ఇవికాక నింక ననేకములగు విద్యాలయము లుండెడివి. వాని నామములు సహితము నేడు దెలియకున్నవి. పై విద్యాలయములలో ముఖ్యములగువాని చరిత్రముమాత్ర మిటు సంగ్రహముగ బేర్కొనబడుచున్నది :

నాలందా:—బౌద్ధవిద్యాలయములలోనే కాక ప్రాచీనభారతీయవిద్యాపీఠములలోనెల్ల నాలందా

విశ్వవిద్యాలయ మగ్రగణ్యము. ప్రస్తుతపు పాట్నాజిల్లా లోని రాజగిరికి ఎసిమిదిమైళ్లదూరమునందున్న బార గాన్ అను గ్రామమున పాడుపడిన చెఱువులును, సుమారు 3000 అడుగులదూరము వ్యాపించిన మట్టిదిబ్బలును, బూర్వపు నాలందావిద్యాపీఠ ముండిన స్థలమున నేటికొ గానవచ్చుచున్నవి. ఇట్టివల ప్రభుత్వమువారి యార్ష శాఖచే నీస్థలమంతయు బరిశోధింపబడి యమూల్యము లగు శిథిలములు బయల్పెడలింపబడినవి. అందు సువి శాలములగు భవనములును, చక్కని స్తూపములును, వసతిగృహములును నెన్నియో గలవు. ఈవిద్యాలయము వృద్ధిలోనుండినపు డిటుకేతెంచిన యాత్రికులవ్రాతల నుండి యిందలి శిథిలములను గుర్తించుటకు వీలగుచున్నది. తారానాథుడను చరిత్రకారు డీస్థలమున శారిపుత్తుడను భిక్షువు జన్మించెననియు, నాతనిచైత్యమును జేరి యశోక చక్రవర్తి యొకయాలయమును నిర్మించెననియు వ్రాసి యున్నాడు. హ్యూన్ స్యాంగ్ అనునాతడు శక్రా దిత్తుడనురాజు నాలందాసంఘారామమును నిర్మించె ననియు, నాతనికి బిమ్మట రాజ్యమేలిన బుద్ధగుప్త, తథాగతగుప్త, బాలాదిత్య, వజ్ర యనువార లిచ్చట ననేకభవనములను నిర్మించిరనియు వ్రాసియున్నాడు. అటుపై నింకొకరా జీయారామములచుట్టు నొకగోడను గట్టించి యందొక ద్వారమును వేయించెను. దీనినుండి క్రీ. శ. ౪౫౦ నాటి కీవిద్యాపీఠము గుప్తరాజుల యాద రము నందెనని స్పష్టమగుచున్నది.

ఇందు సుందరశిల్పవిరాజమానములగు గోపురము లు, గిరిశృంగములను ధిక్కరించు బురుజులు నుండెడివి.

సాధములందలి పైయంతస్తులు మేఘమండలమును చాటి యుండ వానిపై నిర్మింపబడిన గ్రహదర్శనశాలలు (Observatories) సాధారణముగ నదృశ్యములుగ నుండినవి. భిక్షువులు నివసించుటకు నాల్గంతస్తులభవనములుండినవి. వానియందలి స్తంభములును, దూలములును చక్కని శిల్పనైపుణిని జూపుచుండినవి. వానిపైభాగమునం దమర్పబడిన పెంకులు నూర్యకాంతిలో వింత వింతలగు రంగుల నీనుచుండెడివి. ఇందలి గోపురముల మధ్య సువిశాలములు, మహాన్నతములు నగు భవనములుండెడివి. ఇందు నిరంతరమును శాస్త్రవాదములు జరగుచుండెడివి. గోపురముల కిరుపార్శ్వములను చైత్యములును, ఆలయములును ఉండెడివి. వీనికి బాహ్య ప్రదేశమున భిక్షువులవసతులుండెడివి. వీని చుట్టును మనోహరములగు కాసారములు, ఆహ్లాదకరములగు మామిడితోపులు నుండెడివి. కాసారములందలి స్వచ్ఛమగు నీటిపై నల్లకలువలు, రక్తవర్ణములగు కణకపుష్పములు నీప్రదేశమున కంతటికిని విలక్షణముగు శోభ నొనగూర్చుచుండినవి. ఈవిద్యాలయమున శిక్షణము నందుటకై కొరియా, మంచూరియా, బొఖారా మున్నగు దూరదేశములనుండికూడ ననేకులేతెంచుచుండిరి. ఇందలిజనులు ౧౦౦౦౦ లకు మించి యుండిరి. ఇచ్చటి భిక్షువులందరును మహామేధా సంపన్నులు. వారి ప్రవర్తనము నిష్కళంకము. ఈవిద్యాపీఠమునందలి శిక్షణ మతికఠినముగ నుండెను. ఇందు బ్రవేశమునందుటకుబూర్వ మెల్లరును ద్వారమును గాచి యుండు పండితశ్రేష్ఠునితో వాదించి యాతనియనుమతి

పైననే లోని కేగవలసియుండెను. ఈపరీక్షయందు తీర్పులైనవారలు లోపలి మహాభవనములలో జరగుచుండెడి వాదప్రతివాదముల నాకర్ణించి తమ యల్పజ్ఞతను దెలిసికొనుచుండిరి. ఇచ్చట విద్య నేర్చినవారలకు దేశమునందంతటను విశేషమగు గౌరవము చూపబడుచుండెను. క్రీ. శ. ౭-వ శతాబ్దమునం దిచ్చట నెనిమిది కళాశాలలు, మాడువందలకు మించిన సౌధములు నుండెడివి. ఇచ్చటియాచార్యులలో నాగార్జున, అశ్వఘోష, వసుబంధు, చిజ్నాగ, కమలశీల, సంఘభద్ర, శాంతరక్షిత, వీరదేవ, మంజుశ్రీదేవ, శ్రీజ్ఞానమున్నగువారల నామములు వినవచ్చుచున్నవి. వీరిలో నెల్ల నాగార్జును డగ్రగణ్యుడు. విశేషప్రజ్ఞాశాలియగు నీతడు నాలందావిద్యాపీఠమున శిక్షితుడై వైద్య, కౌటిమ, రసాయన, తత్త్వశాస్త్రములపై నెన్నియో గ్రంథములను రచించెను. పిమ్మట నీత డావిద్యాపీఠమున కధ్యక్షుడై మాధ్యమిక సిద్ధాంతమును బ్రతిపాదించెను. ఈవిద్యాలయమున విఖ్యాతమగు నొక భాండాగారముండెడిది. ఇయ్యది రత్నసాగర, రత్నోదధి, రత్నరంజక యను మాడుభవనములలో నుండెడిది. రత్నోదధియను తొమ్మిదియంతస్తులభవనమున ప్రజ్ఞాపారమితా సూత్రము మున్నగు బౌద్ధగ్రంథములన్నియు నుండెడివి.

రాజులందరు నీవిద్యాపీఠమున కనేకవిధముల సహాయమొనర్చుచుండిరి. హ్యూన్ స్వ్యాంగ్ కాలమున నూరుగ్రామములపై యాదాయ మీవిద్యాలయమున కొసంగబడుచుండెడిది. ఆగ్రామములందలి గృహస్థులందరును బియ్యము, పాలు, వెన్న, ఫలములు మున్నగు

తెనుబండములను ప్రతిదినమును బంపుచుండిరి. దానం జేసి యిందలి విద్యార్థులకు భిక్షాటనావసరము లేకుండె డిది.

ఈవిద్యాలయమున బ్రతివిద్యార్థియు నొకగురువు నొద్దనే యుండి నూతనికి శుశ్రూషచేయుచు విద్య నేర్చుచుండెను. ఇదిగాక విరామసమయములలో నాతడు ఆచార్యులు చేయు వాదోపవాదములనుగూడ వినుచుండెను. మహాయానమును, మరి పదునెనిమిది బౌద్ధ దర్శనములును, వేదములు, హేతువిద్య, శబ్దవిద్య, చికిత్సావిద్య, తంత్రము, సాంఖ్యము, వ్యాకరణము మున్నగునవియు నీవిద్యాలయమున నేర్పబడుచుండెడివి. ఇచ్చట నూత్రములను, శాస్త్రములను బోధించువారలు వేయిమందియు, తత్త్వరహస్యములను జెప్పగలవార లైదువందల మందియు నుండిరి. ఇచ్చట నూరుపన్యాస వేదిక లుండెడివి. ధర్మపాల, చంద్రపాల, గుణమతి, ప్రభామిత్ర, జ్ఞాన చంద్ర, శీలభద్రాద్యాచార్యు లనే కులు వీనినుండి యుపన్యాసములను జేయుచుండిరి.

క్రీ. శ. ౮-వ శతాబ్దమున విక్రమశిలావిద్యాల యము విజృంభించినపిదప నీనాలందావిద్యాశీశము పూర్వోన్నత్యమును గోలుపోయెను. అయిన నీవిద్యా శీశము ౯-వ శతాబ్దమువరకును వర్ధిల్లి పిమ్మట మహమ్మ దీయులచే నాశమొనర్పబడెను. ముదితభద్రుడనునాత డిందలి కొన్ని భాగముల నుద్ధరించెను. తుద కీవిద్యా లయము హుతాశనున కాహుతి యయ్యెను. *క్షమచే కోపమును, సత్కార్యములచే దుష్టులను, దానముచే

లోభులను, సత్యముచే మృషావాచులను జయింపవలెను”
 “ధర్మము, నధర్మము నోకేవిధమగు ఫలము నీయవు.
 అధర్మము నరకమున కీడ్చుకొనిపోవ ధర్మము మను-
 జునికి స్వర్గమున శాశ్వతనివాసము నొనగూర్చును” అను-
 నాలందావిశ్వవిద్యాలయాదర్శములు సర్వకాలములం-
 దును, సర్వదేశములందునుగూడ బ్రాచీనభారతీయుల-
 నైతికశుద్ధిని, హృదయవైశాల్యమును వేనోళ్ళ జాబు-
 గలవు.

విక్రమశిల:-నాలందావిద్యాపీఠమునకు బ్రత్యర్థి-
 యై యనతికాలముననే దానిని మించి విజృంభించిన
 దీవిక్రమశిలావిద్యాపీఠము. దీని శిథిలములైనను నేడు కాన
 రాక స్థలనిర్ణయముసహితము క్లిష్టముగ నున్నది. గంగా-
 నదికి కుడిభాగమున భాగల్ పురమువద్ద నుండు పాతర్
 ఘాటాకొండలపై నీవిద్యాలయ ముండియుండునని పండి-
 తులప్రకృతాభిప్రాయము. క్రీ. శ. ౮౧౦-వ సంవత్సర-
 మున ధర్మపాలుడను పాలరాజు దీనిని స్థాపించెను.
 మొదట నిచ్చట నూర్గురాచార్యులు వివిధవిషయములను
 బోధించుచుండిరి. వీరుగాక కొందరు భిక్షువులుగూడ
 నిలుచుండిరి. ఈ విద్యాపీఠమును ఆర్దురుసభ్యులుగల
 సంఘము రాజాదరణముచే నిర్వహించుచుండెను. ఇచ్చట
 విద్యాభ్యాసమును ముగించినవారిని రాజులు “పండిత”
 యను బిరుదము నిచ్చి గౌరవించుచుండిరి. రత్నవజ్ర,
 జేతారి, ద్వీపంకర, రత్నకీర్తి, జ్ఞానశ్రీమిత్ర, రత్నా-
 కరశాంతి మున్నగువార లిట్టి పండితులలో నగ్ర-
 గణ్యులు.

విక్రమశిలావిద్యాపీఠమున కారుద్వారము లుండెడివి. వానివద్ద దిగ్దంతులగు పండితు లుండిరి. వీరిలో ప్రజ్ఞాకరమతి యనునాతడు దక్షిణద్వారమును, రత్నాకరశాంతి ప్రాద్వారమును, వాగీశ్వరకీర్తి యుత్తరద్వారమును, నరొపంతయనునాతడు పశ్చిమద్వారమును నొకప్పుడు రక్షించుచుండిరని తారానాథుడను చరిత్రకారుడు వ్రాసియున్నాడు. ఇందలి భిక్షువులకు, నాచార్యులకును రాజులు వసతుల నేర్పరచిరి. విద్యాలయమధ్యమునం దొకవిశాలసౌధ ముండెడిది. అందలి యారుద్వారములకు నెదురుగా నారువిశాలము లగు కళాశాల లుండెడివి. ఒక్కొక్కకళాశాలలో నూట యెన్నడుగు రుపాధ్యాయు లుండిరి. ఇదిగాక నీయంత ర్భాగమునం దొకేసారిగ నెనిమిదివేలమంది యుపాసకులు నిల్చుటకు సరియగు బహిరంగప్రదేశ ముండెడిది. ఒక్కొక్కద్వారముకడనుండు పండితు డొక్కొక్క కళాశాల కధ్యక్షుడుగ నుండెను. విద్యాపీఠమును బ్రవేశించుటకు బూర్వ మభ్యర్థులెల్లరును ద్వారపండితునిచే బరీక్షింపబడుచుండిరి. ఈవిద్యాలయమునందు విద్యార్థులకు భోజనాదిసౌకర్యములను గల్గించుటకై ధర్మసత్రము లుండెడివి. వీనికి రాజులును, ధనికులును వసతులను గల్పించుచుండిరి. ఈవిద్యాపీఠముచుట్టును గల గోడపై సింహద్వారమునకు దక్షిణపార్శ్వమున నాగార్జునునియొక్కయు, నుత్తరపార్శ్వమునం దతిశునియొక్కయు చిత్రములు వ్రాయబడియుండినవి. ఈవిధమున పండితశిఖామణు లిచ్చట బహుకరింపబడుచుండిరి.

విక్రమశిలావిద్యాపీఠము బౌద్ధతంత్రమునకు విశేషఖ్యాతి వహించియుండెను. క్రీ. శ. ౫-వ శతాబ్దమునం దింద్రజాలాదికములతో గూడిన తంత్రశాస్త్రము బౌద్ధులలో ప్రబలి ౮, ౧౦ శతాబ్దములలో విశేషముగ నభివృద్ధి నందినది. ఏకేశ్వరాత్మకమగు మహాయానబౌద్ధమునం దీశక్త్యారాధనపర మగు తంత్రము చొప్పింపబడినది. వ్యాకరణ, వేదాంత, తర్కములు పిమ్మట పేర్కొనవలసిన విషయములు. నాలందా విద్యాపీఠమునకు బిమ్మట విశేషవిఖ్యాతిని గాంచిన యీ విద్యాపీఠము తుదకు భక్తయార్ఖిల్జీచే నాశమొనర్పబడెను.

ఒదంతపురి:—ఒదంతపురి బీహారులో నుండినది. ఈ నగరమున కుద్దండపురమును నామాంతరము గలదు. పాలవంశీయుడగు గోపాలుడనురాజు క్రీ. శ. ౮-వ శతాబ్దమునం దీవిద్యాపీఠమును నిర్మించెను. ఇచ్చట కేవలమును బౌద్ధగ్రంథములేగాక బ్రాహ్మణవిద్యగూడ గరపబడుచుండెడిది. ఈ విద్యాలయమునందలి గ్రంథాగారము మిగుల ఖ్యాతివహించియుండెను. క్రీ. శ. ౧౧౩౭ లో మహమ్మదీయు లీయుద్దండపురిని జయించి, యిచ్చటిభిక్షువులను, విద్యార్థులను జంపి యిందలిగ్రంథాలయమును నాశమొనర్చిరి.

ఇంతవరకు సుత్తరసిందూస్థానమున బ్రసిద్ధిగాంచిన బౌద్ధవిద్యాపీఠములలో ముఖ్యములగువానిని వర్ణించియుంటిమి. ఈ సమయమున దక్షిణమునగూడ బౌద్ధధర్మము వ్యాపించి యనేకముగ నచ్చటి నాగరికత నభివృద్ధిచేసెను. విహారములు, సంఘారామములు, స్తూప

ములు మున్నగున వెన్నియో బయల్పడలినవి. క్రీస్తుశక ప్రారంభమున దక్షిణాపథము శాతవాహనాంధ్రుల పాలనమునం దుండెను. వారిలో ననేకులు బౌద్ధమతము నాదరించియుండిరి. కాన నిచ్చటగూడ భిక్షుసంఘములు విద్యావ్యాసంగము చేయుట కవకాశము లేర్పడినవి. ఆకాలపు విద్యాపీఠములలో నీక్రిందివి ముఖ్యమైనవి:

ధాన్యకటకము:—ఇయ్యది ప్రకృతము గుంటూరు జిల్లాలో ధరణికోట యని పిలువబడు గ్రామము. కృష్ణా నదీతీరమునం దమరావతికి సమీపమున గొన్నిమట్టి దిబ్బలచే నావరింపబడియున్న యీ గ్రామ మొకప్పుడు విఖ్యాతినందిన విద్యాపీఠముగ నుండినది. బ్రాహ్మణ-బౌద్ధవిద్యలు రెండునుగూడ నిచ్చట ప్రబలినవి. క్రీ. శ. ౨-వ శతాబ్దమున బౌద్ధమతమును సంస్కరించి మహాయానసిద్ధాంతమును నెలకొల్పిన సిద్ధనాగార్జును డీధాన్యకటకవిద్యాపీఠము ననేకవిధముల నభివృద్ధిపరచెను. విదేశయాత్రికుల వ్రాతలనుండి యీవిద్యాలయమును గూర్చిన విశేషాంశములు నాలందావిద్యాపీఠము నందలి గ్రంథాగారములలో పదిలపరుపబడియుండెడివని తెలియుచున్నది. క్రీ. శ. ౭-వ శతాబ్దమునం దీదేశమునకు వచ్చి, బౌద్ధతత్త్వమును దెలిసికొనుచు, బౌద్ధగ్రంథములను నేకరించుచు బర్యటన మొనర్చిన హ్యూన్ స్యాంగ్ అను చైనాదేశ యాత్రికు డీధాన్యకటకనగరమునం దనేకసంఘారామములు, స్తూపములు నుండెడివనియు నచ్చట విద్యావ్యాసంగములును, బౌద్ధపూజలును నిరంతరాయముగ జరగు.

చుండెడివనియు వ్రాసియున్నాడు. టిబెట్ దేశము నందలి “డాపంగ్” సంఘారామ మీధాన్యకటకము నందలి నిర్మాణము నచుసరించియే కట్టబడెననుటలో నీయాంధ్రవిద్యాపీఠముయొక్క మహత్త్వము తెలియుచున్నది.

వేంగీ:— బౌద్ధయుగమునం దాంధ్రదేశమున విఖ్యాతిగాంచిన విద్యాపీఠములలో వేంగీపీఠము మరియొకటి. చక్కనిశిల్పములతో విరాజిల్లు నైదంతస్తుల హగ్మ్యము లిచ్చటి సంఘారామమునం దుండెడివనియు, నిచ్చటిస్తూపము నిరుపమముగ నుండెడిదనియు చైనా దేశయాత్రికుల వ్రాతలవలన దెలియుచున్నది. ఇచటి విద్యాపీఠమునకు దిజ్నా గాచార్యు డధ్యక్షుడుగ నుండెను.

శ్రీశైలము:—ఇచ్చటగూడ క్రీ. శ. ౨, 3 శతాబ్దములలో నొకసంఘారామ ముండెడిది. నాగార్జును డిచ్చట నొకగ్రంథాలయమును స్థాపించి, యనేకుల నిట జేర్చి విద్యోపదేశమును జేసెను.

కాంచీపురము:—ధాన్యకటక, శ్రీశైల విద్యాపీఠములవలెనే బౌద్ధయుగమున గాంచీపురము దక్షిణ దేశమునం దొక ప్రఖ్యాతవిద్యాలయముగ నుండెను. ఇటు బౌద్ధబ్రాహ్మణవిద్యలు రెండును వ్యాప్తినందినవి. బౌద్ధగ్రంథములనుండి క్రీ. శ. 3-వ శతాబ్దములో సుత్తరమునుండి యిటుకు గొందరు భిక్షువు లేతెంచిరినియు, నిటునుండియే బౌద్ధమతము సింహళదేశమున వ్యాపించెననియు దెలియుచున్నది. హ్యూన్ ష్యాంగ్ ఈవిద్యాపీఠమునుగూర్చి ప్రశంసించియున్నాడు.

*

*

*

మూడవ అధ్యాయము

[ఆ ధా ర ము లు

Lakshmana Rao - Hindumaha yugamu

Mazumdar - History of Ancient Indian History and Civilisation

Virabhadra Rao - Andhrula Charitramu

Rama Rao - Political History of the Kakatiyas

Sarma - Pracheena Vidyasamsthalu

Annual reports on South Indian Epigraphy

South Indian Inscriptions Vol. IV, V, VI.]

మధ్యయుగము

క్రీ. శ. ౬౪౭ లో శ్రీహర్షచక్రవర్తి మరణించినయనంతరమునుండియు మధ్య యుగారంభమగును. ఉత్తరాపథము నేలిన చక్రవర్తులలో హర్షవర్ధనుడే కడపటివాడు. ఆతనికి బిమ్మట చిన్నిచిన్ని సంస్థానము లనేకములు బయల్పడలినవి. పశ్చిమమున రసపుత్రులును, దూర్పున పాల, నేనరాజులును విజృంభించిరి. దక్షిణాపథమున దూర్పుపడమరతీరముల చాళుక్యులు ప్రబలిరి. కాంచీపురప్రాంతమున బాదుకొని పల్లవులు చోళపాండ్యదులతో బోరి తమ

యధికారమును విస్తరించుకొనజొచ్చిరి. ఉత్తరాపథమున క్రీ. శ. ౧౧-వ శతాబ్దినాటికే హిందూరాజుల పాలన మడుగంటి దేశము మహమ్మదీయులకు లోనయ్యెను. అంతటనుండియు హిందూవిజ్ఞానము క్షీణింపసాగెను. ఇట్టియెడ దక్షిణాపథముమాత్రమే విదేశీయుల పీడ నెరుంగక శౌర్యధనులును, విద్యాపక్షపాతులును నగు రాజన్యుల పాలనమునం దుండి క్రీ. శ. ౧౨-వ శతాబ్ది మొదటిపాదమువరకును శాంతి స్వాతంత్ర్యముల ననుభవించెను. పానఃపున్యముగ యవనవిజయయాత్రల నడ్డగించి యిరువదిసంవత్సరములకాలము విదేశీయులతో నిరంతరమును బోరుచు దక్షిణాపథహిందూస్వాతంత్ర్యమును నిలువబెట్టి తుద కాత్మార్పణమును సహితము గావించిన యేకశిలానగరాంధ్రసామ్రాజ్యము నశించిన పిమ్మట గొంతకాలము దక్కనులో విదేశీయపీడ గల్గినది. కాని క్రీ. శ. ౧౩౩౫ లోనే హిందూపారుషము విజయనగరమున మొలకెత్తి శ్రీఘ్రముగ విజృంభించినది. కాన క్రీ. శ. ౧౪-వ శతాబ్దమునుండి ౧౬-వ శతాబ్దమువరకును దక్షిణాపథమున హిందూవిద్యావైదుష్యము లభివృద్ధినందుచుండినవని స్పష్టమగుచున్నది. ఈ ప్రకరణమునం దీచరిత్రము వివరింపబడుచున్నది. ఉత్తరాపథమునం దీసమయమున ఢిల్లీ సుల్తానుల పాలనమున మహమ్మదీయవైదుష్యము ప్రబలినది. ఆచరిత్రము రాబోవు ప్రకరణమున జర్పింపబడును.

పరిస్థితులు:—మధ్యయుగమునాటి దక్షిణాపథమునందలి విద్యాచరిత్రమును వర్ణించుటకు బూర్వ

మచ్చట తాత్కాలిక రాజకీయాది పరిస్థితులను సంగ్రహముగ బేర్కొనవలసియున్నది. శ్రీహర్షుని కాలమునకే మహారాష్ట్రదేశమున బూర్వచాళుక్యులు విశేషఖ్యాతి గాంచియుండిరి. రెండవ పులికేశి మహారాజు దక్షిణాపథమునందలి రాజుల సనేకుల నోడించి తూర్పు తీరమునందలి యాంధ్రధూమినెల్ల జయించి, యచ్చట నత తమ్ముని బ్రతినిధిగ నెలకొల్పెను. అప్పటినుండియు ౧౧-వ శతాబ్ది మధ్యభాగమువరకును వేంగీచాళుక్యులను పేరిట జళుక్యు లాంధ్రదేశము నేలసాగిరి. ౮-వ శతాబ్ది మధ్యకాలమున రాష్ట్రకూటవంశజులు ప్రబలి, మహారాష్ట్రమునందలి చాళుక్యుల నణచి, వారి దాయాదులగు వేంగీచాళుక్యులతో నిరంతరమును బోరుచు, దక్షిణమునకు దమ రాజ్యమును విస్తరించుకొనిరి. ఈసమయమున కాంచీనగరమునుండి పల్లవులు విజృంభింపసాగిరి. ౧౦-వ శతాబ్దమునాటికి పరిస్థితులు మారినవి. పల్లవ రాష్ట్రకూట వంశములు క్షీణించినవి. మహారాష్ట్రమున బచ్చిమచాళుక్యులును, వారికి బ్రాగుత్తరమున జేవగిరి యాదవులును, రాష్ట్రకూటుల స్థానమున గాకతీయులును, దత్తమండల తొండమండలములలో నాంధ్రచోళులును, దక్షిణమున చోళపాండ్యులును, గర్ణాటకమున హోయసలరాజులును బయల్పెడలి సామ్రాజ్యనిర్మాణదీక్షతో నన్యోన్యమును బోరుచుండిరి. ౧౧-వ శతాబ్దమునం దీ సామ్రాజ్యసమరములలో బచ్చిమచాళుక్యులు విజయమంది దక్షిణాపథమంతటిని స్వాధీనము చేసికొని పాలించిరి. ఈసందర్భమున ద్రిభువనమల్ల విక్రమాదిత్యుని రాజ్యకాల మగ్రగణ్యము. ఇదేసమయ

మున చోళరాజు లితరప్రత్యర్థులను నిర్జించి దక్షిణదేశమునం దప్రతిములై యుండిరి. ౧౨-వ శతాబ్దినాటికి బచ్చిమచాళుక్యులయొక్కయు, దాక్షిణాత్యచోళులయొక్కయు బ్రతిభ నశింప ద్రవిడమున బాండ్య రాజులును, ఆంధ్రదేశమున గాకతీయులును విజృంభించిరి. ఏకశిలానగరకేంద్రమును నీకాకతీయాంధ్రసామ్రాజ్యమనతికాలమునకే యాంధ్రభాగమును, దత్తమండలములను, తొండమండలమునుగూడ నాక్రమించి దక్షిణదేశవిజయమునకై బాండ్యులతో స్పర్ధింపసాగినది. గోదావరీనది నుండి కాంచీనగరమువరకును గల భూభాగమున దుర్నిరీక్ష్యతేజోవంతమై రాజిల్లిన యీ కాకతీయాంధ్రసామ్రాజ్యము క్రీ. శ. ౧౩౨౩ లో దురుష్కులచే నాశమొనర్పబడెను. కాని మరి పదిపదునైదువత్సరములకే యీ యాంధ్రసామ్రాజ్యము, త్రిమూర్త్యాత్మకముగ బయల్పెడలి రాచకొండ, కొండవీడు, విజయనగర సామ్రాజ్యములుగ విజృంభించెను. ఇంతకుబూర్వ మేకశిలానగరమున విశేషాదరమును బడసిన హిందూవైదుష్యమున కిపుడు మూడు కేంద్రములు లభించినవి.

ఈకాలమునందలి మతచరిత్రము భారతదేశ చరిత్రమునకు మిగుల ముఖ్యమైనది. మధ్య యుగారంభ కాలమునకు జైన, బౌద్ధ, బ్రాహ్మణమతములు మూడును దక్షిణాపథమునం దుండినవి. క్రమముగ బౌద్ధమతము క్షీణింప జైనులును, బ్రాహ్మణులును అత్యుత్సాహమున దమతమ మతములను వ్యాపింపజేయజొచ్చిరి. రాజులలో ననేకులు జైనమతము నాదరించి జైనుల కనేక

సౌకర్యముల నొనగూర్చుచుండిరి. విశేషించి బ్రాహ్మణ మతమే ప్రబలముగ నుండినది. మతవైషమ్యములును, దద్విషయకములగు హింసాప్రతిహింసలు నీ కాలమున లేకుండినవి. ఇట్టిపరిస్థితు లుండుటచే నీ కాలమునం దనేకులగు మతసంస్కర్తలు బయల్పెడలిరి. ౧౦-వ శతాబ్దమున శ్రీ శంకరాచార్యుడు బయల్పెడలి నిగూఢ తాంత్రిక సిద్ధాంతకళంకితముగు బాద్ధమతమును ఖండించి యదైవతసిద్ధాంతస్థాపన మొనర్చి ప్రాచీన వైదికమతము నకు నూతనోత్తేజమును గల్గించెను. అటుపై శ్రీరామా నుజాచార్యుడు బయల్పెడలి విశిష్టాద్వైతసిద్ధాంతమును ప్రతిపాదించి జైనమతమును నిర్మూలమొనర్చి, వైదిక మతమును విశేషముగ వ్యాపింపజేసెను. దక్షిణమున వైష్ణవమతము బ్రబలుచుండ బళ్ళిమొత్తరమున గల్యాణీ నగరమున బసవేశ్వరుడు వీరశైవసిద్ధాంతమును బ్రతిష్ఠించి యమితోత్సాహముతో జైనమతనిర్మూలనమును, స్వమత విస్తరణమును నొనర్చుచుండెను. పిమ్మట శ్రీ మధ్వా చార్యుడు ద్వైతసిద్ధాంతమును ప్రతిపాదించి భక్తి తత్త్వమును బ్రచారముచేసెను. ఇదేసమయమున గోశగి మనశైవాచార్యులు శైవమతమును వ్యాపింపజేయు చుండిరి. ఈపరిస్థితులతో విజ్ఞానయోష యనేకగతుల విలాసనృత్యముల నొనర్చినది. బ్రాహ్మణమతమునకు, సంస్కృత భాషకు నద్వితీయముగు ప్రోత్సాహము లభింప నయ్యవి సర్వతోముఖముగు నభివృద్ధి నందినవి. వీరశైవాదిమతప్రవర్తకులు దేశభాషలలో మతప్రచార మొనర్చుటచే నాభాషలుగూడ నభివృద్ధి నందసాగినవి. జనసామాన్యోపయోగార్థమై నన్నయాది మహాకవు

లుద్ధృంధముల నెన్నిటితో దేశభాషలలోనికి బరివర్తింప జొచ్చిరి. దానజేసి యింతవరకును సంస్కృతభాష నాశ్రయించియుండిన హిందూవైదుష్య మిపు డనేక భాషలలో బ్రసరించినది.

రాజాస్థానములు:—సముద్రగుప్త చంద్రగుప్తాది గుప్తచక్రవర్తుల కాలమున శ్రీహర్షుని రాజ్యకాలము నందు నుత్తరహిందూస్థానమునందువలె దక్షిణాపథమున మధ్యయుగమునందు నిజమైన జాతీయజీవనము, సర్వతో ముఖముగ వైదుష్యము నభివృద్ధిపఱచినవి. ఇట్టి చూత నోజ్జీవనమును గల్పించిన సంస్థలలో రాజాస్థానము లగ్రగణ్యములు. పండిత, కవి, గాయక వర్గము రాజ సభలకు ముఖ్యాంగములు. వేనకువేలుగ దొరకు శిలా తామ్రశాసనములు రాజులు పుణ్యకాలములందును, పట్ట బంధ, సమరవిజయాది సంతోష సమయములందును బండి తుల కొనర్చిన ధానములను దెలుపుచున్నవి. అనేకులగు పండితుల కగ్రహారము లేకభోగములుగ నొసంగబడినవి. ఇతరసమయములలో విద్వాంసులకు వృత్తు లేర్పరుప బడెడివి. ఇవిగాక అధ్యాపకులకు గౌరవవేతనము లీయ బడుచుండెడివి. మహాభారతరచనసందర్భమున నన్నయ భట్టునకు దోడ్పడిన నారాయణ భట్టునకు చాళుక్యరాజ రాజు నందమపూడిని, మనుచరిత్రరచయితయగు పెద్దన కవికి కృష్ణదేవరాయలు కోకటగ్రామమును అగ్రహార ములుగ నొసంగిరి. ఇట్టి యుదాహరణము లసంఖ్యాక ములు గలవు. రాజరాజ, మనుమసిద్ధి, ప్రతాపరుద్ర, కృష్ణరాయాది విద్వద్రాజులు నిరంతరమును పండిత

గోష్ఠితో కాలముగడపుచుండిరి. తిక్కనసోమయాజి, శివమహాముని, విద్యారణ్యుడు మున్నగువారలు తమ హండితీప్రతిభలచే నిరుపములై రాజ్యముల పురోభివృద్ధికి మూలస్తంభులై యొప్పిరి. కాకతీయాంధ్రచక్రవర్తియగు గణపతిదేవుని యాస్థానమునం దొకవిద్యామంటప ముండినటుల మాల్యపురశాసనమునుండి తెలియుచున్నది. ఆతని మునిమనుషుడు ప్రతాపరుద్రచక్రవర్తి సంస్కృతాంధ్రవాఙ్మయములను, జ్యోతిషాదిశాస్త్రములను, శిల్పము, నాట్యముమున్నగు కళలను ఆచరించెను. మల్లినాథుడను మహాకవి యష్టావధానమొనర్చి యాతని మెప్పు వడసెను. ఈచక్రవర్తి స్వయము విద్వాంసుడు. కొండవీటిరెడ్లువిద్యాశాఖ నొకదానిని బ్రత్యేకముగ నెలకొల్పిరి. వారివద్ద శ్రీనాథకవి విద్యాధికారిగ నుండెను. శ్రీనాథుని జీవితమునుండియా కాలమున గవులకును, బండితులకును జరిగెడి సన్మానము తెలియుచున్నది. డిండిమ భట్టువలె నప్పటి పండితులు ధంకావాద్యము మున్నగు ప్రకటనసాధనములను గల్గియుండిరి. శ్రీనాథు డీతని నోడించుటచే విజయనగరాధీశ్వరు డాతనికి స్వర్ణాభిషేక మొనర్చెను. ఈపండితుడు రాజభోగముల ననుభవించెను. రత్నాంబరములు, హేమపాత్రాన్నము కస్తూరి మున్నగున వీతనికి సులభసాధ్యములుగ నుండెడివి. అటులే కృష్ణరాయ లల్లసాని పెద్దనార్యునకు జూపిన గౌరవమర్యాదలుగూడ నీ మధ్యయుగమున పొండిత్యమునకు గల మహత్త్వమును జూపుచున్నవి. ఏనుగుపై గొజుతో నర్ధాసనమున గూర్చునుట, కవి యెక్కిన పల్లకిని రాజు స్వయముగ నెత్తుట, కాలిక

గండపెండేరమును దొడగుట, అగ్రహారముల ననేకముల నిచ్చుట మున్నగున విందుల కుదాహరణములు. ఈకాలపు రాజులుగూడనెందరో మహావిద్వాంసులైయుండిరి. అందువలన “విద్వానేవ విజానాతి విద్వజ్జన పరిశ్రమం” అనునటుల వారు విద్వాంసులయెడ విశేష గౌరవాదరములను జూపిరి. ఆంధ్రరాజులలో నన్నెచోడుడు, కాకతీయరుద్రదేవప్రతాపరుద్రులు, రెడ్లలో కుమారగిరి కాటయవేములు, పద్మనాయకులలో రావుసింగమహీపాలుడు, విజయనగరరాజులలో కృష్ణదేవరాయలు నిందుల కుదాహరణములు. రాజబంధువులు, సామంతులు, ప్రధానోద్యోగులు, ధనికులునుగూడ రాజాదర్శము ననుసరించి చాలమంది కవులకును, బండితులకును ఆశ్రయమొసగి వారిచే నెన్నియోగ్రంథములను వ్రాయించు చుండిరి. విద్వజ్జనదారిద్ర్య దుఃఖమును రాజాస్థానములు నిర్మూలించు చుండినవి. “నిరాశ్రయానశోభంతే పండితా వనితా లతాః” యనునటులు రాజాదర ముండుటచేతనే మధ్యయుగమున విద్యావైదుష్యము లపూర్వశోభను గాంచినవి.

అగ్రహారములు:—మధ్యయుగమునందు విద్యావైదుష్యములను వ్యాపింపజేసిన సంస్థలలో రాజాస్థానములకు బిమ్మట పేర్కొనవలసినవి అగ్రహారములు. పర్వకాలములందును, దిగ్విజయపట్టబంధాది మహాసమయములందును రాజు లనేకులు వేదవేదాంగపారగులును, పురాణేతిహాసజ్ఞులును, కర్మనిరతులును అగు విప్రుల కీయగ్రహారములను దానమొసంగుచుండిరి. వీని యాదా

యముతో జీవయాత్రను జేయుచు నీ బ్రాహ్మణులు నిశ్చింతులై స్వాధ్యాయప్రవచనములతో గాలక్షేప మొనర్చుచుండిరి. ఈయగ్రహారము లేకభోగములు, బహుభోగములు నని రెండువిధములు. అందు మొదటి తరగతి వొక్కని హక్కుభుక్తములోనే యుండునవి. రెండవతరగతి యగ్రహారములతో ననేకపండితకుటుంబములకు వృత్తు లేర్పరుపబడియుండెడివి.

అగ్రహారములకు మంగలములనియు, జతుర్వేది మంగలములనియుగూడ పేరుండెడిది. వీర వోడ చతుర్వేదిమంగలమును నొకచో గల శాసనమునుండి, యచ్చట వ్యాకరణ, మీమాంసా, వేదాంత, ఋగ్యజుస్సామ, రూపావతార, పురాణ, జ్యోతిష, వైద్యవిద్యలను బోధించు నాచార్యుల నొక్కొకని కొక్కొక వృత్తి గల్పింపబడియుండెడిదని తెలియుచున్నది. ఈ యగ్రహారముల కేవిధమగు బాధయు గలుగకుండగ జేసి రాజులు వానికి సర్వస్వాతంత్ర్యముల నొసంగియుండిరి. వీనిపై ఏ విధమగు పన్నులును విధింపబడకుండినవి. ఇందలి భూములపై వచ్చు ధాన్యమంతయు నగ్రహారీ కులదే. రాజకీయోద్యోగుల కిందు బ్రవేశము లేకుండెడిది. అందలి పండితులును అన్యపేక్ష లేక సర్వ కార్యములను నిర్వహించుకొనుచుండిరి. ఇటు లన్ని విధములను నేటి రాజశాసనములచే నిర్మింపబడిన విశ్వ విద్యాలయములను మించిన స్వాతంత్ర్యమును గలిగి యీ యగ్రహారము లనన్యదృష్టితో వైదికవిద్యను వ్యాపింప జేయుచుండినవి.

మహాసభలు:—అగ్రహారములవలెనే యందుండిన మహాసభలుగూడ విద్యావ్యాప్తి నొనర్చుచుండినవి. ఇయ్యవి యగ్రహారములందలి కార్యములను నెరవేర్చుటకై యేర్పరుపబడిన సంఘములు. అనేక సమయములలో రాజులును, శ్రీమంతులును ఈగ్రామములందలి విద్యాభివృద్ధికై మహాసభల పరముగ ననేకధర్మములను జేయుచుండిరి. తుంబళ మనుగ్రామమున క్రీ. శ. ౧౨-వ శతాబ్దములో నిర్మింపబడిన యొకశాసనమున మలయ వతీదేవి యను చాళుక్యరాజ్ఞి యాగ్రామమునం దధ్యాపకాధ్యేతల సౌకర్యార్థమై యొక భోజనసత్రమును నిర్మించుటకును, ఋగ్వజ్ఞాసామాధ్యాపకులను, బౌరాణికు నొకనిని ఏర్పరచుటకును తుంబళగ్రామ మహాసభాసభ్యులగు నూటనలుబదిమంది కాయూరినుండి వచ్చు ‘సిద్ధాయము’లో ముప్పది గద్యాణములను దాన మొనర్చెనని చెప్పబడియున్నది. అటులే క్రీ. శ. ౯-వ శతాబ్దమున పల్లవరాజుల యాశ్రితు డొకడు బాహుగ్రామమునందలి చతుర్దశవిద్యుల యభివృద్ధికొరకును మాడుగ్రామములును దానముచేసి వాని నా గ్రామ మహాసభవారికి స్వాధీనము గావించెను.

దేవాలయములు:—మధ్యయుగమునందలి విద్యా సంస్థలలో నెల్ల దేవాలయము లగ్రగణ్యములు. ఇయ్యవి గ్రామ జీవితమునకు గేంద్రస్థానములుగ నుండినవి. గ్రామస్థుల యాధ్యాత్మిక జీవితమునకేకాక వారి యైహిక ప్రవృత్తులకుగూడ ననేకవిధముల నాదర్శప్రోత్సాహముల నొసంగి దేవాయతనములు సర్వాభీష్టప్రదములై యొప్పినవి. రాజ్యమువలెనే దేవాలయముగూడ నొక

కిష్టసంస్థగా నుండినది. సువిశాలములగు నీ యాలయములలో రాజ్యాంగమునందువలె ననేకనియోగములును, ననేకులగు నుద్యోగులును ఉండిరి. అట్టినియోగములలో విద్యాశాఖ ముఖ్యమైనది. ప్రభువులును, శ్రీమంతులును అనేక ధూములను దానముజేసియు, ధనమును నిధులుగ నర్పించియు, బ్రజ్ఞేక కార్యనిర్వహకులకు వృత్తుల గల్పించియు, కుశ్యగోపురద్వార మంటపాదుల గట్టించియు, నారామతటాకాదుల ద్రవ్యించియు, బ్రజ్ఞేకములగు సుత్సవాదులను జరపించి నాని కగు వ్యయములకై దానముల జేసియు, భోజనసంభారములను, పాత్రసామగ్రిని గల్పించియు, దేవతలకు ధనకనక వస్తువాసానాదికముల నర్పించియు ననేకవిధముల నాదేవాలయములను బోషించుచుండిరి. దేవాలయ కార్యనిర్వహణమునకై యొక సంఘ ముండెడిది. ఈసంఘమే యాలయమున కొసంగబడిన ధూములను సరిమాచుటకును, దేవతాకార్యముల నెల్ల నిర్వహించుటకు నుద్యోగుల నేర్పరచి ప్రమత్తులగువారల శిక్షించుచు, సర్వకార్యములను నిర్వహించు చుండెను. ఇదిగాక భక్తులొసగు ద్రవ్యమును, దేవోపయోగార్థ మొసంగబడు వస్తువాసానాదులను రక్షించుటకు నొక భండారము, నొక భండార సంఘము నుండెడివి. తరచుగ రాజోద్యోగు లీయాలయకార్యములను బరీక్షించుచు లోటుపాటులను సవరించుచుండిరి. ఇట్టియుత్తమ పద్ధతులపై నిర్మింపబడిన దేవాలయము లుత్కృష్ట విద్యాపీఠములుగ నుండినవి. ఆంధ్రద్రవిడ దేశములందలి శాసనము లనేకము లిట్టి యాలయములలో నధ్యా

పకులుగ నుండినవారికిని, విద్యార్థులకును వృత్తుల సేర్ప
రచునవిగ నున్నవి. దక్షిణార్కాడు మండలములోని
త్రిభువని యనుగ్రామ మీసందర్భమున ముఖ్యాంశము
లను దెల్పుచున్నది. ౭౨ వేలీల భూమిపై సంవత్సర
మున బండు ౧౨౦౦౦ కలముల ధాన్యములో ౨౫౦౦
కలములను మతసంబంధములగు కార్యములకై వినియో
గించి మిగిలినవానిని విద్యాపోషణార్థ ముపయోగింపవలె
నని యాశాసనము జెప్పుచున్నది. ఈవిధమున ఋగ్వేద
మునకు ముగ్గురును, యజుర్వేదమునకు మువ్వురును, సామ
వేదమున కిద్దరును, ఆపూర్వవాజసనేయ, బోధాయనీయ
సత్యాపాథ నూత్రముల జెప్పుట కొక్కొక్కరును,
వేదాంత, వ్యాకరణ, రూపావతార, భారత, రామా
యణ, మనువైఖానసధర్మశాస్త్రాదుల కొక్కొక్కరును
ఉపాధ్యాయులు ప్రత్యేకవృత్తులను బడసిరి. అటులే
ఋగ్యజుర్వేదముల బఠించు నూటయిరువదిమందికిని,
సామవేదమును జదువు నిరువదిమందికిని, యేబదిమంది
యితరశాస్త్రముల నభ్యసించువారలకును, వేదాంత
వ్యాకరణరూపావతారములను సేర్పుకొను డెబ్బదిమంది
కిని విద్యార్థులకు భాగము లేర్పరుపబడినవి. ఇదేవిధ
మున ఎణ్ణాయరమును మరియొకగ్రామమునందలి యాల
యమున జతుర్వేదములను బఠించు రెండువందల యేబది
మందికిని, రూపావతార, వ్యాకరణ, ప్రాభాకర వేదాం
తాధ్యయన పరులగు నూర్దురు విద్యార్థులకును వసతులు
కల్పింపబడినవి. ఇచ్చటి యుపాధ్యాయులకు దినవెచ్చ
మిచ్చుటకేర్పాట్లు గావింపబడినవి. అదియునుగాకవ్యాక

రణ, ప్రాభాకర, వేదరూపావతారాధ్యాపకులకు వారి వారి శాస్త్రములలో నధ్యాయమున కొకకలంజు బంగారమును, ఆయాశాస్త్రముల నభ్యసించు విద్యార్థులకు డెబ్బదిమందికిని ముప్పదయైదుకలంజుల బంగారము నొసంగుటకై శాసించబడెను. తిరుముక్కుడత్ అను గ్రామమునందలి మరియొక యాలయమునందలి శాసనమునుండి యింకను గొన్ని విశేషాంశములు దెలియుచున్నవి. అచ్చట 'జననాథమంటపము'నందు వేదశాస్త్రాదులను బోధించుటకైయొక విద్యాలయమును, విద్యార్థులభోజనశాలయు, నొకవైద్యాలయము నుండెడివి. ఇచ్చటి విద్యార్థులకు రాత్రులు చదువుకొనుటకై దీపములకు చమురు నిచ్చుటకును, ప్రతిశనివారము నభ్యంగస్నాన మొనర్చుటకును వలయుసేర్పాటులు చేయబడినవి. ఇట్టివివరములను దెల్పుశాసనము లనేకములు శ్రీశైలము, త్రిపురాంతకము, దాక్షిణ్యరామము, మందరము, మున్నగుననేకస్థలముల గాంచనగుచున్నవి. వీనినుండి యాకాలమున వ్యాప్తిలోనుండిన శాస్త్రాధికములు దెలియుచున్నవి. ఒక్కొక్క శాస్త్రమున కొక్కొక్క యాచార్యుడుండి వారివేతనములకై బ్రత్యేకవసతు లేర్పరుపబడి, వివిధ విషయములవ్యాసంగములకై బ్రత్యేకస్థలములు నియమింపబడి, విద్యార్థులకుమజ్జనభోజనవైద్యాది సౌకర్యములు గల్పింపబడి, భగవత్సన్నిధానమున సౌశీల్యమును పెంపొందించుకొను గురుశిష్యబృందములతో నలరారుచుండిన ప్రాచీనహిందూదేవాలయములు మధ్యయుగమున హిందూ విద్యవైదుష్యముల కాలవాలములై యుండినవి. మహానాగరికులమనియు నిర్మాణకార్య

దీక్షితుల మనియు విష్ణువీగునాథునికులు నేటివరకును బరిష్కరింపజాలని వసతికళాశాలా (Residential Colleges) సమస్యను మనప్రాచీను లుత్తమగతుల బరిష్కరించియుండిరి.

భట్టవృత్తి:— దేవాలయగ్రహారములవలెనే భట్ట వృత్తి మధ్యయుగమునాటి మరియొక విద్యాసంస్థ. భట్టవృత్తియనగా బండితులకు ప్రభువులును, నామంతులును సర్వబాధాపరిహారముగా నొసంగు భూదానము. వేదవేదాంగపారగులగు పండితుల కొకప్పుడు గద్యాదుములను నాశైములనుగూడ నొసంగుటగలదు. ఇందుకు బ్రతిఫలముగ వారు విద్యార్థులకు విద్యనేర్పవలసి యుండెడిది.

జైనబస్తీలు:— జైనబస్తీలు గూడ బ్రాహ్మణాగ్రహారములవలెనే విద్యావ్యాప్తికి గారణములైయుండెడివి. వీనియందు జైనధర్మప్రచార మెక్కుడుగ నుండెడిది. ఇట్టిజైన విద్యాపీఠములు బెజవాడ, ధర్మవరము, రామతీర్థము, హనుమకొండ, కొల్లిపాక, గంగాపురము మున్నగు నాంధ్రభాగములందును, దక్షిణమున మధుర, ఒరయూరు మున్నగుస్థలములందును నుండినవి. రాజులనేకు లీసంస్థలకు దానధర్మములను జేయుచుండిరి.

మఠములు:— దేవాలయములవలెనే మఠములు గూడ నీకాలమున విద్యావ్యాప్తికి మూలములై యుండినవి. వీని నిర్మాణమునకు మార్గదర్శులైనవారు శైవులు. కాశ్మీరమునుండి గొందరును, భాగీరథీనర్మదామధ్యస్థముగు దళాలమండలమునుండి మరికొందరును దక్షిణమున

కేతెంచి దమయసమాన పాండితీప్రతిభచే కేరళనోళ
 మాళవాంధ్రదేశాధీశులను మెప్పించి వారియాదరముచే
 ననేకమతములను నిర్మించి హిందూవైదుష్యమును, శైవ
 మతమును బ్రచారముజేసిరి. కాలాముఖశైవులు క్రీ. శ.
 ౯-వ శతాబ్దమునుండియు గర్ణాటాంధ్రదేశములలో
 విద్యావ్యాప్తి నొనర్చుచుండిరి. షిమ్మట పాశుపతులగు
 గోళగీమతాచార్యులుగూడ నీకార్యమును నిర్వహించిరి.
 ఈశైవులవిద్యాప్రచారమునకు మతములు ముఖ్యస్థానము
 లుగ నుండినవి. అనతికాలముననే ఆంధ్రదేశమున శ్రీ
 శైలము, కాశేశ్వరము, భీమేశ్వరము, మున్నగుస్థలములు
 వాసికెక్కినవి. పాశుపత శైవాచార్యులప్రచారమువలన
 ద్వారలో దహలమండలమందలి గోళగీమతమునకు
 పుష్పగిరి, త్రిపురాంతకము, మందరము నను నాంధ్ర
 భాగములందును, తిరుప్పఱం కునమ్, మధుర,
 శెయ్యూరు, దేవికాపురము మున్నగు దక్షిణదేశస్థలము
 లందును శాఖలు బయల్పెడలినవి. గుంటూరుజిల్లాలోని
 మంగళగిరికి సమీపమునందున్న మల్కాపురగ్రామము
 నందలి యొకశాసనమును బరిశీలించినచో నీశైవమతము
 లొనర్చినవిద్యాసేవ స్పష్టమగుచున్నది. భారతీయరాజ్ఞీ
 మణులలో నగ్రగణ్యయు నాంధ్రదేశమునెల్ల రామ
 రాజ్యమువలె నేలిన తేజస్వినియు నగు కాకతీయ
 రుద్రాంబ మందరమును గ్రామమును గోళగీమతశైవాచార
 ప్రవర్తకుడును రాజగురువు నగు విశ్వేశ్వరశివమహా
 మునికి దానమొనర్చెను. ఆయాచార్యు డాగ్రామమునకు
 విశ్వేశ్వరగోళగి యనునామ మిడి యందలి భూము

లను గొన్ని బ్రాహ్మణకుటుంబములకును, దాను నూతన
ముగ నిర్మించిన విశ్వేశ్వరాలయమునకును, శుద్ధశైవ
మతమునకును, విద్యార్థులకును, ప్రసూత్యారోగ్యశాల
కును, విప్రసత్రమునకును బంచిపెట్టెను. ఆశైవమతము
నందలి విద్యార్థులకొరకై ఋగ్యజుస్సామవేదాధ్యాప
కులు మువ్వురును, పదవాక్యప్రమాణ సాహిత్యగమ
వైద్యగణితములను నేర్పుటకు నైదుగురుపాఠ్యాయులు
నుండుటకును, వారిలో నొక్కొకనికి రెండుపుట్లభూమి
యొసంగబడుటకు నేర్పాటు గావింపబడెను. ఇదేవిధ
మున గన్నడదేశమున కేదారేశ్వరాలయమున 'కోదియ'
మతమును నొకవిద్యాసంస్థ బెలగామి యనుచోట బ్రసిద్ధి
కెక్కియుండెను. అటు వేదవేదాంగములును కుమార
పాణిని శాకటాయనవ్యాకరణములును, వడ్డర్కనము
లును, యోగశాస్త్రమును, పురాణోతిహాస, ధర్మశాస్త్ర
సాహిత్యములును బోధింపబడుచుండెడివి.

ఇంతియకాక మతత్రయాచార్యులు దమ నిరం
తరకృషిచే మతవ్యాప్తి నొనర్చియు నాకార్యము
పారంపర్యముగ నడచుటకై భారతదేశమునం దనేక
మతములను నెలకొల్పిరి. వీనికి సన్న్యాసు లధ్యక్షు
లుగనుండి సంస్కృతవిజ్ఞానము దోడుగా స్వమతసిద్ధాం
తములను వ్యాప్తి చేయుచుండిరి. శ్రీ శంకరాచార్యు
నిచే శ్రీ శారదాపీఠమును, ద్వారక పూరి కాశీ హరి
ద్వారము బదరీనారాయణము మున్నగు స్థలముల మత
ములు నిర్మింపబడినవి. అటులే శ్రీరామానుజుడుగూడ
మేలుకోటలోను, మన్నార్ కోయిల్, అహోబలము

మున్న గుఱ్ఱముల మతస్థాపన మొనర్చెను. ద్వైతవేదాంత ప్రతిష్ఠాపకుడగు శ్రీ మధ్వాచార్యుడు గూడ ఉడిపి గ్రామమునం దేడుమతములను స్థాపించి, ప్రాచీన హిందూవిజ్ఞానమును, ద్వైతసిద్ధాంతమును విస్తరింప జేయుటకై యుత్తరాదిమతమును స్థాపించెను. ఈమతము లన్నియు నేటికిగూడ సుపాటవములై యుత్కృష్ట విద్యాసంస్థలుగ నొప్పుచున్నవి.

* * * *

నాల్గవ అధ్యాయము

[ఆధారములు

Elliot - History of India

Elphinstone - " "

Law - Promotion of Learning in Mahomadan times.]

ఫిల్లీ సుల్తానుల పాలనము

(౧౦౦౦ - ౧౫౧౩)

క్రీ. శ. ౧౦౦౦-వ సంవత్సరమునాటికి బ్రాచీన హైందవస్వాతంత్ర్యభాను డస్తమించెను. అప్పటి నుండియు బళ్ళిమోత్తరమునుండి మహమ్మదీయు లీ దేశముపై దండెత్తివచ్చి సస్యశ్యామలమును, బహుధన సమృద్ధమును, బహురాజపాలితము నగు నీదేశమును కొల్లగొని దనుమతాచారములకు వ్యత్యస్తము లగు

మతాచారముల నవలంబించు హైందవుల ననేకవిధముల బాధింపసాగిరి. అనతికాలముననే యీ విదేశీయు లీ యాదృచ్ఛిక దండయాత్రలను మాని యీ దేశమున స్థిర పడి రాజ్య మేలసాగిరి. క్రీ. శ. ౧౨-వ శతాబ్ది ప్రారంభమునుండి పగునెనిమిదవశతాబ్ది మధ్యభాగమున ఈస్టిండియాకంపెనీవారి పాలనము స్థిరముగ నాటుకొనువరకును మహమ్మదీయు లీ దేశముపై నిరంకుశాధికారమును నెరపిరి. దక్షిణాపథముమాత్రము పదునాల్గవ శతాబ్దము వరకును స్వాతంత్ర్యము ననుభవించి యటుపిమ్మట మహమ్మదీయులకు వశమయ్యెను. అందుచే నుత్తరదేశమునందలి హిందూ బౌద్ధ విద్యా సంస్థలు క్షీణించి నశించినవి. తురుష్కులు తామీ దేశమున స్థిరపడినపిమ్మట దమవిద్యావిధానమునుగూడ నిచ్చట బాదుకొల్పిరి. వారివిద్యాసంస్థలలో *మక్తాబ్, మద్రసా" లను విద్యాలయములు ముఖ్యము లైనవి. మక్తాబ్ అనునది యిప్పటి ప్రాథమికపాఠశాలకుసరియై, సామాన్యముగ మశీదులను చేరియుండెడిది. ఇందు కొరాన్ అను మతగ్రంథమును, చదువుట వ్రాయుటయు, గణితము నను విషయములు మాత్రము బోధింపబడుచుండెడివి. మద్రసా యనునది ప్రస్తుత కళాశాలకు సరియగును. ఇందున్నతవిద్యయు, తత్త్వము నభ్యసింపబడుచుండెడివి.

మహమ్మదీయులుగమున రెండు విభాగములు గాంచనగుచున్నవి. వానిలో మొదటిది ఢిల్లీ సుల్తానుల పరిపాలనాకాలము. రెండవది మొగలుసామ్రాజ్య

కాలము. మహమ్మద్ గోరీ యీ దేశమును జయించిన పిమ్మట తన బానిసయు, మహాశూరుడు నగు కుతుబ్ ఉద్దీనునాతని నిచ్చట రాజప్రతినిధిగ నియమించెను. మహమ్మద్ మరణానంతర మీ బానిస స్వతంత్రుడై క్రీ. శ. ౧౨౦౬ నుండియు ఢిల్లీ నగరమునుండి రాజ్యమేల సాగెను. అప్పటినుండియు క్రీ. శ. ౧౫౨౬ లో మొగలు లీ దేశముపై దాడివెడలువరకును ఢిల్లీ సుల్తానుల పాలనము కొనసాగినది. ఈ ప్రకరణమునందు సుల్తానుల పాలనము నందలి విద్యాచరిత్రము వర్ణింపబడుచున్నది. ఇప్పటి విద్యాస్థితి కేవలమును పాలకుల వైదుష్యముపైనను, రసజ్ఞతపైనను ఆధారపడియుండినది. వారలు విద్వాంసులైనచో వారియాస్థానము లనేకులగు పండితకవిగాయకుల కాలవాలము లగుటయు, దేశమునం దనేకములగు విద్యాసంస్థలును, గ్రంథాగారములును బయల్పెడలుటయు జరగుచుండెడివి. ఈ కాలమునందలి రాజాదరము కేవలమును మహమ్మదీయవైదుష్యమునకే యొసంగబడుచుండెడిది. సుల్తానులు యథాసాధ్యముగ దేశీయ విద్యాసంస్థలను, వైదుష్యమును నశింప జేయుచుండిరి.

గజనీవంశము, ౯౬౭-౧౧౫౨:— ఈ వంశమునం దగ్రగణ్యుడగు సుల్తాన్ మహమ్మదు మిక్కిలివిద్యాప్రియుడు. ప్రతిసంవత్సరము నీతడు వాఙ్మయాభివృద్ధికై ౧౦౦,౦౦౦ దీనారములను వెచ్చించు చుండెను. గజనీ నగరమునం దొకవస్తుప్రదర్శనశాలయు (Museum), దానినిజేరి యొక విశ్వవిద్యాలయము (University)ను నీతనిచే నిర్మింపబడినవి. 'షానామా' యను రాజచరిత్రమును రచించిన ఫిర్దౌషీకవి యీ కాలముననే

జీవించెను. ఈ సుల్తానునకు పర్షియన్ వాఙ్మయమునందలి దళిరుచి మెండుగ నుండెడిది. ఈతని యాస్థానమునందలి పండితులలో ఆల్ బిరునీ యనునాత డ్రగగణ్యుడు. సుల్తాన్ మహమ్మదు పంజాబును జయించినపిమ్మట నీపండితు డచ్చట గొంతకాలము నివసించి హిందూ వైదుష్యమున ప్రవేశము సంపాదించెను. సంస్కృత భాష నభ్యసించి యీతడు పురాణములను, గణితము, జ్యోతిషము, కాలజ్ఞానము (Chronology), భూగోళ శాస్త్రము, ధౌతికరసాయనాదిశాస్త్రములు మున్నగు విషయములను బెక్కింటిని బరిశోధించి తన మాతృ భాషలోనికి బరివర్తించెను. ఈ పండితునికి హిందూ తత్త్వశాస్త్రమునందును, ముఖ్యముగ భగవద్గీతపైనను బ్రీతి యెక్కుడుగ నుండెను.

సుల్తాన్ మహమ్మద్ పుత్రుడుగు మనున్ గూడ చక్కని విద్వాంసుడు. ఈతడు జ్యోతిషమును గూర్చియు, తత్త్వశాస్త్రమునను గొన్ని గ్రంథములను సహితము రచించెను. ఈతనికి బిమ్మట సుల్తాన్ బైరం అనునాతడు షేర్షానదగినవాడు. ఈతని ప్రోత్సహముచే నన్యభాషలనుండి యనేక గ్రంథములు పర్షియను భాషలోనికి తర్జుమాచేయబడినవి. హిందువుల 'పంచ తంత్రము' 'ఖలీలాదమ్నా' యను షేరున భాషాంతరము నందినది.

ఘోర్ వంశము, ౧౧౫౩-౧౨౦౬:—పండ్రెండవ శతాబ్దపుటంత్యభాగమున మహమ్మద్ ఘోర్ అను వీరుని యాధిపత్యమున మహమ్మదీయులు మనదేశముపై దండెత్తివచ్చి చాహాణ, పాల, నేనవంశీయులగు రాజుల

నెల్ల జయించి యుత్తరదేశము నాక్రమించిరి. పిమ్మట నీ మహమ్మదు సుల్తానయ్యెను. ఈతనివద్ద ననేకులగు తురుష్కబానిస లుండిరి. వీరికెల్లరకు నీసుల్తాను చక్కనివిద్యను నేర్పించి రాజ్యాంగనిర్వహణమునందును వారిని నిపుణులుగ నొనర్చెను.

బానిసవంశము, ౧౨౦౬-౧౨౯౦:—మహమ్మద్ ఘోర్ మరణించినపిమ్మట నాతనిబానిసలలో నగ్రగణ్యుడగు కుతుబ్ ఉద్దీన్ అనునాతడు హిందూదేశము నాక్రమించి ఢిల్లీనగరమునుండి స్వతంత్రపాలనమును సాగించెను. ఇంతటినుండియు ఢిల్లీసుల్తానులపాలన మారంభమయ్యెను. కుతుబ్ ఉద్దీను కొన్నిమశీదులను గట్టించి యుండినను విద్యావిషయమునం దితడు విశేషాదరమును జూపిన ట్లగపడదు. అంతియకాక, యీతని సేనానులలో నగ్రగణ్యుడగు భక్తయార్ఖిల్జీ తనవిజయయాత్రలలో, దేశీయవిద్యాసంస్థలకు నిరుపమముగ వినాశమును చేకూర్చెను. బీహారురాష్ట్రమునందలి బాద్ షా విద్యాలయరాజములగు నాలందా విక్రమశిలా విశ్వవిద్యాలయము లితనిచే నిర్మూలంపబడినవి. మహమ్మదీయులు బాద్ షాభిక్షువులను చిత్రవధ గావించియు, గ్రంథాలయముల నగ్నిహోత్రప్రీతి గావించియు, కట్టడములను బడగొట్టియు ననేకవిధముల విధ్వంసము గావించిరి. వంగరాష్ట్రమునందలి నవద్వీపవిద్యాలయముగూడ నిదేయవశకు లోనయ్యెను.

కుతుబ్ ఉద్దీనునకు బిమ్మట నీవంశీయులలో ఆల్ ఏమిష్, బాల్ బన్, రెజియా, నాజరుద్దీన్ అను

వారలు విద్యాప్రియులై యుండి విద్య ననేకవిధముల బోషించిరి. భారతరాజ్ఞీమణులలో బేరెన్నికగాంచిన రెజియాబీగము పెక్కుమందివిద్వాంసుల కాశ్రయ మొసంగెను. ఈమె ఢిల్లీనగరమునం దొకకళాశాలను నిర్మించెను. అ నం త ర ము ఢిల్లీసింహాసనము నధిష్టించిన నాజరుద్దీను మహావిద్వాంసుడై యుండెను. ఈతడు మహారాజపదమున నుండియు స్వయముగ ననేక గ్రంథములను రచించి వాని విక్రయ మూల్యమువలననే తనజీవితమును గడపుచుండెను. జలంధర్ నగరమునం దీత దొకకళాశాలను గట్టించెను. సుల్తాన్ బాల్బాన్ కాలము విద్యాచరిత్రమునకు మిగుల ముఖ్యమైనది. పర్షియాదేశమునుండి ప్రాణరక్షణార్థమై పారివచ్చిన రాజన్యులకు, వారితో నేతెంచిన కవి పండితాదులకు ననేకుల కీతడు శరణ మొసంగెను. కాన ఢిల్లీ నగరమునం దొకనూతనోత్తేజనము గల్గెను. విద్వాంసులు, విద్యాకలాపములు నచ్చట సామాన్యము లైనవి. యువరాజగు మహమ్మద్ ఆకాలమున మహా పండితుడని పేరుగాంచెను. ఆత డీవిదేశములనుండి యేతెంచిన విద్వాంసులను, భారతదేశమున బేరెన్నికగాంచిన యితరులను రాజధానీనగరమునకు రావించి యచ్చట నొకవిద్యత్సమాజము నేర్పరచెను. ఈవిధమున నీతని యాచరసన్మానములను బడసినవారిలో “అమిర్ ఖుస్రూ, అమిర్ హుస్సన్” అనుపండితుల గ్రగణ్యులు.

ఖిలీజంశము, ౧౨౯౦ - ౧౩౨౦ :— ఈ వంశీయుల పరిపాలనకాలమున ఢిల్లీనగర మొకగొప్పవిద్యా

కేంద్రముగ నుండెను. ఈవంశీయులలో విద్యావిషయమున బేర్కొనదగినసుల్తాను లిర్వురు. జలాలుద్దీను కాలమున విద్వాంసులను రావించి వారల కనేకవిధములగు వినోదములను గల్పించుట రాజాస్థానమున కొక ముఖ్యకర్తవ్యముగ నుండెను. ఈసుల్తాను ఢిల్లీనగరమునం దొకగ్రంథాలయమును నిర్మించెను. సయ్యద్ హాలా యనుపండితు డీతనియాదరమును బడసి రాజధానీనగరమునం దొకసారస్వతసహజమును (Literary Society) నిర్వహించుచుండెను. జలాలుద్దీనునకు బిమ్మట రాజ్యమునకు వచ్చిన “అల్లాఉద్దీన్” సుల్తానునకు విద్యావాసన తక్కువగ నుండెను. ఈతడు స్వస్థానరక్షణమునందును, రాజ్యవిస్తరణమునందునే తనశక్తిసామర్థ్యములను వినియోగించి విద్యావిషయమున నిర్లక్ష్యమును, ద్వేషమునుగూడ వహించియుండెను. ఎల్లర ననుమానించుట, స్వాహంకారము, నితరులను చులకనచేయుట మున్నగుదుర్గుణము లీతనికి సహజముగ నుండినవి. దానంజేసి విద్వాంసు లనేకు లీతనికి దూరముగ నుండిరి. తనవిజయయాత్రలకై విశేషముగ ద్రవ్యము గావలసియుండుటచే నీసుల్తాను విద్యాసంస్థలకును, విద్వాంసులకును దనపూర్వు లొసంగియుండిన భరణములను, వసతులను వారినుండి తప్పించి తనవశము చేసికొనెను. అయినను జిత్రమేమన, రాజింత విద్యాపరాఙ్ముఖుడుగ నుండిన యీకాలముననే విద్య దేశమున విశేషముగ విస్తరించెను. ఇంతకుబూర్వము సుల్తాన్ బాల్బన్ కాలమునం దీదేశమున కేతెంచినపండితు లిచటనే సిరపడిరి. కాన నీకాలమునకు వారిప్రతిభ దేశ

మునం దంతటను వ్యాపించుటచే ననేకు లీపండితుల గృహములకు గుమిగూడుచుండిరి. అల్లాయుద్దీనుకాల మున రాజాస్థానము లొనర్పవలసిన విద్యావ్యాపనము నీపండితగృహములు చేయుచుండినవి. అదియునుగాక విజ్ఞానచంద్రికలను వెదచల్లు సారస్వతసమాజము లనేకము లాకాలమున ఢిల్లీనగరమునం దుండినవి. కాన నీకాలమునం దనేకప్రబంధములును, మతము, వేదాంతము, చరిత్రము, వ్యాకరణము మున్నగు విషయములకు సంబంధించిన గ్రంథము లనేకములును రచింపబడినవి. సుల్తానుగౌరవాదరములను బడయ జాలని విద్వాంసు లనేకులు సామంతులచేతను, రాజోద్యోగులచేతను బోషింపబడుచు విద్యను వ్యాపింప జేయుచుండిరి.

తుగ్లక్ వంశము, ౧౩౨౦-౧౪౧౪:—ఖిల్జీవం శీయులలో కడపటివాడగు 'ముబారక్' యొక్క నీతి బాహ్యమగు ప్రవర్తనమువలనను, దాత్కాలిక రాజకీయ విప్లవములవలనను ననేకులగు విద్వాంసులు రాజధానిని విడిచిపోయిరి. "ఘయాసుద్దీన్" తుగ్లక్ రాజ్యమునకు వచ్చినపిమ్మట కొంతశాంతి చేహరినది. కాని యతని యనంతరము ఢిల్లీసింహాసనము నధిష్టించిన మహమ్మద్ కాలమున తిరిగి యుపద్రవములు జరగినవి. అల్లాఉద్దీన్ ఖిల్జీ విద్యయొడ నిరాదరమును జూపిన గూడ నాతనికాలమున వైదుష్య మభివృద్ధినందెనని యిదివరలో చెప్పబడియున్నది. ఈ మహమ్మద్ తుగ్లక్ స్వయముగ మహావిద్వాంసుడై పండితపక్షపాతియై యుండిననుగూడ నీతనికాలము విద్వాంసుల కపాయకర

ముగనే యుండెను. ఈసుల్తానుపిచ్చిచేష్టలను పైశాచిక క్రోధజ్వాలలను దాశజాలక పండితులనేకులు పలాయితు లైతి. అయిన నీతనివైదుష్యము సర్వతోముఖముగ నుండెను. కవిత్వమునందును, చరిత్రమునందును, తర్కమునందును, వైద్యశాస్త్రమునందును ఈసుల్తానున కెక్కుడభిరుచి యుండెను. ఈతని ధారణాశక్తి నిరుపమము.

మహమ్మద్ నకు పిమ్మట ఫిరోజ్ షా సుల్తానయ్యెను. మహావిద్వాంసుడు, రసజ్ఞుడు నగు నీతడు విద్యుత్సమ్మానార్థమై ప్రత్యేకముగ నొకభవనమును గట్టించెను. విద్యానిలయముల యభివృద్ధికిని, బండితులయొక్కయు, విద్యార్థులయొక్కయు భరణములకొరకును బ్రతివత్సరము నీసుల్తాను కోశాగారమునుండి ముప్పదియారులక్షల టంకములు వ్యయపరుపబడుచుండెడివి. రాజాంతఃపురము నందలి పదునెనిమిది వేలబానిసలకు నీతడు విద్యనేర్పించి, వారలనుపరిశ్రమలందును, కొర్రాన్ గ్రంథమునకు బ్రతులను వ్రాయుటయందును నిపుణుల నొనర్చెను. ఈసుల్తానుచే నూతనముగ నిర్మింపబడిన “ఫిరోజ్ బాద్” నగరము సర్వవిద్యులకు కేంద్రస్థానముగ నుండెను. అనేకములగుపాఠశాలలు, కళాశాలలు నీతనిచే నుద్ధరింపబడినవి. కవులను, తత్త్వజ్ఞులను దేశమునందలి వివిధరాష్ట్రముల కేగి ప్రజలకు జ్ఞానదానము నొనర్ప నీసుల్తాను నియమించుచుండెను. ఈతడు నిష్పక్షపాతియై హిందూవిజ్ఞానము నెడగూడ నెక్కుడుగౌరవమును చూపుచుండెను. ఈతనియాజ్ఞచే నొకజీర్ణ దేవాలయమునుండి యనేక హిందూగ్రంథము లుద్ధరింపబడి పర్షియనుభాషలోనికి

బరివర్తింపబడినది. ఇట్టియుదారబుద్ధిగల సుల్తాను స్వీయ చరిత్రమునుగూడ రచించెను. విద్యాసంపదగల్గియు దారిద్ర్యదుఃఖముచే బీడింపబడుచుండెడివా రందరును ప్రభుత్వాచరణమునకు పాత్రులుగ నుండవలెనని యీ సుల్తాను శాసించియుండెను.

లోడీవంశము, ౧౪౫౦-౧౫౨౬:— తుగ్లక్ వంశీయులకు పిమ్మట ౧౪౫౦-౧౪౫౦ ల నడుమ “సయ్యద్” వంశీయులు రాజ్యమేలియుండిరి. విద్యాచరిత్రమునకు వారిపరిపాలనకాలము నిరుపయోగమగుటచే నిచట విడువబడినది. లోడీవంశీయులలో రెండవ వాడగు సికందర్ రాజ్యకాలము మిగులమూఁమైనది. ఈతని కవితాశక్తి క్లాఘనీయముగ నుండెడిది. రాజధాని యాగ్రానగరమునకు మార్చబడుటచే నానగరము ప్రధాన విద్యాస్థానముగ నుండెడిది. తననైనకనియోగమునందుండినవా రెల్లరును రణనీతిశిక్షితులుగ నుండవలెనని యీ సుల్తాను శాసించెను. తాత్త్వికవాదముల నాకర్ణించుట యం దీతనికి శ్రద్ధ మిక్కుటముగ నుండెను. ఈతనికాలమున హిందువులుగూడ పర్షియనుభాష నభ్యసించుచుండిరి. సుల్తానుకీర్తి దూరదేశములకుగూడ వ్యాపించుటచే పర్షియా, అరేబియా, బొఖారా మున్నగుదేశములనుండి యనేకమందివిద్వాంసు లీతని యాస్థానమున కేతెంచి యుద్గ్రంథములను రచించుచుండిరి.

ఇంతవరకును ఢిల్లీసుల్తానుల పరిపాలనకాలమున వారియాచరగౌరవములచే నభివృద్ధినందిన విద్యావైదుష్యములచరిత్రమును వర్ణించియుంటిమి. ఈకాలమున

చిన్న చిన్న సంస్థానము లనేకములు ప్రబలియుండినవి. వానిపాలకులుగూడ విద్యాభివృద్ధికై యనేకవిధముల గృహింపబడియుండిరి. కాన నాచరిత్రమునుగూడ పరిశీలింపవలసియున్నది.

బహమనీరాజ్యము, ౧౩౪౭ - ౧౫౧౮:— బహమనీ సుల్తానులలో రెండవవాడగు మహమ్మద్ షా పర్షియను అరబ్బీ భాషలలో నిర్దుష్టమగు కవిత్వమును చెప్పగల్గియుండెను. గుల్ బర్గా, బీదర్, ఎల్లి వ్ ఫూర్ మున్నగు నగరములం దితడు పెక్కువిద్యాలయముల నేర్పరచి విద్యార్థులకు వసతులను, భోజనసదుపాయములను ఏర్పరచెను. అనంతరము షేర్కొనదగినవాడు సుల్తాను ఫిరోజ్ షా బహమనీ. ఆకాలపుచరిత్రకారుల వ్రాతలనుండి యీతడు బహుభాషాభిజ్ఞుడనియు, నంతఃపురస్త్రిలతో బండ్రెండుభాషలలో సంభాషించుచుండెడివాడనియు దెలియుచున్నది. విదేశములకు నౌకలనంపి యచ్చటి సుప్రసిద్ధులగు విద్వాంసులను రావించి యీతడు వారి వలన వృక్షశాస్త్రము, రేఖాగణితము (Geometry). తర్కము మున్నగునభిమానవిద్యలను నేర్పఱచుండెను. జ్యోతిషాస్త్రాభినిరతుడగు నీరాజు దౌలతాబాదునం దొకజ్యోతిర్దర్శనశాలను (Observatory) నిర్మించెను. రెండవమహమ్మద్ షా యను మరియొక సుల్తానుకాలమున మహమ్మద్ గవాన్ అనునొకమంత్రి విద్యావ్యాప్తికై విశేషముగ పాటుపడెను. బీదర్ నగరమునం దొకకళాశాలయు, దానికిజేరి ౩౦,౦౦౦ గ్రంథములుగల యొక విశాలభవనము నీతనిచే నిర్మింపబడినవి.

ఢిల్లీసుల్తానకు మహమ్మద్ తుగ్ లక్ కాలమున హుస్సన్ అనువానిచే నీబహమనీరాజ్యము నిర్మింపబడెను. ఇందలిమొదటిసుల్తానులు కాకతీయాంధ్రసామ్రాజ్యమునకు రాజధానియై విశ్వవిఖ్యాతి నందియుండి క్రీ. శ. ౧౩౨౩లో మహమ్మదీయులకు వశమై తన యాన్నత్యమును గోలుపోయి నాహవశేషమై యుండిన యేకశిలానగరమును (Warangal) సాధించుటకై యత్నించిరి. అనంతర మీబహమనీరాజ్యమునకును, హైందవస్వాతంత్ర్యసంరక్షణదీక్షాబద్ధమై తుంగభద్రాతీరమున బయల్పెడలిన విజయనగరసామ్రాజ్యమునకును ఎడతెగని పోరాటము సంభవించినది. ఈయుద్ధములలోనెల్ల బహమనీసుల్తానులు వర్ణనాతీతముగ క్రూర్యమును చూపియుండిరి. ప్రజాసామాన్య మనేకకష్టములకు లోనయ్యెను. ఈసుల్తానులు దక్కనునందు హిందువులను నిర్మూలించుటకును, లేనిచో వారలనెల్ల మహమ్మదీయులుగ మార్పుటకును అనేకవిధముల ప్రయత్నించియుండిరి.* పాలకులెల్లరును విషయలోలురై యుండిరి. అందుచే నీకాలమున విద్యావైదుష్యములు విశేషముగ నభివృద్ధినందుట కవకాశము లేకుండినది.

బిజాపూరరాజ్యము, ౧౫౯౦-౧౫౨౭:—బహమనీరాజ్యపతనానంతరము యూసఫ్ ఆదిల్షాయనునాత డీ బిజాపూరరాజ్యమును స్థాపించెను. న్యాయమునకు, సత్ప్రవర్తనమునకు నీత డాదర్శప్రాయముగ నుండెననియు, సంగీతసాహిత్యములయం దభిరుచి గలిగియుండెననియు

* Smith—Oxford History of India, P. 284.

ఫేరిష్టాయను చరిత్రకారుడు వ్రాసియున్నాడు. పర్షియా, టర్కీస్థానము, యామ్ మున్నగు దేశములనుండి విద్యాంసులను రావించి యీతడు వారిని తనయాస్థానమున బోషించుచుండెను. యూసఫ్ నకు బిమ్మట రాజ్యము నకు వచ్చిన ఇస్మైల్ షా గుణశీలములలో దండిని బోలియుండెను. బిజాపురమున నీతనిచే నొకచక్కని గ్రంథాలయము నెలకొల్పబడెను. ఈవంశమునందలి నాల్గవ సుల్తానగు “ఆలీఆదిల్ షా” కాలముననే చరిత్రప్రసిద్ధమగు తల్లికోట యుద్ధమును, విజయనగరాంధ్రసామ్రాజ్య పతనమును జరగినవి. బిజాపురపాలకులలో కడపట బేర్కొనదగిన సుల్తాను రెండవ ఇబ్రహీం. ఈవంశీయులు హిందూరాజ్యములలో నగ్రగణ్యమగు విజయనగరసామ్రాజ్యనాశమునకు కారకులైయుండినను, వీరిపరిపాలనమున హిందువులు సౌఖ్యము ననుభవించి యనేకముగ రాజకీయోద్యోగములనుగూడ చేయుచుండిరి. ఈసుల్తానుల పరిపాలనకాలము విశేషముగ విజయనగరాధీశులతో బోరుటయందే వినియోగింపబడుటచే విద్యావైదుష్యము లభివృద్ధిజెందుటకు వలనుపడకుండినది.

గోల్కొండరాజ్యము:—ఈరాజ్యము నేలిన సుల్తానులలో నెల్ల ముఖ్యుడగు హలీకుతుబ్ షా యను నాతడు హైదరాబాదునగరమున ‘చార్ మినార్’ అను భవనమును గట్టించి యం దొకకళాశాలను స్థాపించెను.

బంగాళారాజ్యము, ౧౩౪౦-౧౫౨౬ :—విద్యాచరిత్రమున కీబంగాళారాజ్యవృత్తాంతము మిగుల ముఖ్య

మైనది. ఇతర మహమ్మదీయరాజ్యములందువలె నిచ్చటను రక్తపాతములును, హత్యలును సర్వసామాన్యములుగనే యుండినను, ఇచ్చటిసుల్తానులు వంగసంస్కృతవాఙ్మయములకు చక్కని ప్రోత్సాహము నొసంగియుండిరి. ఘియాసుద్దీనను ప్రతినిధిపాలకుడు ౧౩౬౦ ప్రాంతమున లక్ష్మణావతీనగరమునం దొకకళాశాలను నిర్మించి, యందు విద్యావ్యాసంగము జేయుపండితులకు వేతనముల నేర్పరచెను. నాసిర్ షాయనునొకసుల్తాను దేశీయమగు వంగభాష ననేకవిధముల బోత్సహించి సంస్కృత భారతము నాభాషలోనికి బరివర్తింపజేసెను. విద్యాపతి యను వంగకవి యీసుల్తాను ననేకవిధముల గొని యాడియున్నాడు. రెండవఘియాసుద్దీన్ కాలమున వాల్మీకిరామాయణము బంగాళీభాషలోనికి దగ్దుమాచేయబడెను. హుస్సేన్ షా భాగవతపురాణమును మాలాథర్ బాసు యనుపండితునిచే బరివర్తింపజేసెను. పరాగత్ ఖాన్ అను నీసుల్తాను సేనాని కపింద్రపరమేశ్వరుడను పండితునిచే శ్రీమహాభారతమునకు మరియొకయనువాదమును వ్రాయించెను. దీని నీసేనానితనయుడు శ్రీకర్ణనంది యనుమరియొక విద్వాంసునిచే బూర్తిచేయించెను. ఈవిధమున వంగరాష్ట్రమున మహమ్మదీయపాలకులు హిందూవాఙ్మయమునెడ గౌరవాదరములనుజూపి, ప్రజోపయోగార్థమై దానిని దేశభాషలోనికి బరివర్తింపజేసిరి. ఇయ్యది కడుశ్లాఘ్యమగు విషయము.

క్రీ. శ. ౧౦౦౦-౧౫౨౬ సంవత్సరముల నడుమ మహమ్మదీయుల పరిపాలనమునందలి భారతీయ విద్యా

చరిత్రమును సంక్షేపముగ వర్ణించియుంటిమి. ఈ కాలమున విద్వాంసులును, విద్యాప్రోక్షణాభినిరతులును అగు ఫిరోజ్ షాతుగ్లకువంటి సుల్తాను లెందరోయుండిరి. రాజాదరణము లేకుండినను సామంతులయొక్కయు, ప్రజాసామాన్యముయొక్కయు సమాదరణముచే నీకాలమున విద్య యభివృద్ధి నందుచుండె ననుటకు అల్లాయుద్దీన్ ఖిలీపాలనకాలమే తార్కాణము. ఢిల్లీ, ఆగ్రా, ఫిరోజ్ శాబాద్, బిజాపూరు, జునాపూర్, బీడర్ మున్నగు నగరములు విద్యాకేంద్రములుగ నొప్పినవి. మఖ్ తాబ్ లను పాఠశాలలును, మద్రసాలను కళాశాలలును, పండితుల గృహములును, ప్రధాననగరములందలి విద్యత్సమాజములును దాత్కాలిక విద్యాసంస్థలలో నగ్రగణ్యములు. పాలకుల వైదుష్యమార్ఘ్యములే విద్యాభివృద్ధికిని, శైల్యమునకును గారణములై యుండినవి. ఈకాలపు హిందూవిద్యాస్థితిని గూర్చిన ప్రశంసయైనను మహమ్మదీయచరిత్రకారుల వ్రాతలలో గానరాకున్నది. అందుచే నుత్తరాపఖమున బంగాళమున దక్కనితరరాష్ట్రములందలి హిందూప్రజ లాత్మరక్షణమునకే తమశక్తినంతయు వినియోగించి యథాసాధ్యముగ బూర్వవిద్యావిధానమును సాగించుకొనుచు, నపూర్వములగు గ్రంథముల నెఱులైనను మహమ్మదీయులబారిని పడకుండునటులు సంరక్షించుకొనుచుండిరని స్పష్టమగుచున్నది. ఈకాలపు హిందూ

వైదుష్యమును దెలిసికొనుటకు దక్షిణాపథచరిత్రమే
శరణ్యము. అచ్చటనే కాకతీయవిజయనగరాంధ్ర
సామ్రాజ్యాభిరక్షితమై ప్రాచీనహైందవవిజ్ఞానదీపిక
నెలుగుచుండినది.

* * * *

ఐదవ అధ్యాయము

[ఆధారములు

Elliott—History of India.

Law—Promotion of Learning in
Mahomadan times.

Kennedy—History of the Great
Moguls.

Aiyeen—i—Akbari.]

మొ గ లు యు గ ము

(౧౫౨౩ - ౧౭౬౧)

క్రీ. శ. ౧౫౨౩-వ సంవత్సరమున దౌలత్ ఖాన్
అను సామంతుడు ఢిల్లీ సుల్తా నగు ఇబ్రాహీం లోడీయధి
కారమును ఢిక్కరించి కాబూల్ దేశపుసాలకు డగు
బేబర్ సహాయము నభ్యర్థించెను. కాని కాబూ లీదేశ
మునకు వచ్చినవెంటనే దౌలత్ ఖాను వారిపై నెదురు
తిరిగెను. గత్యంతరములేక నాసమయమున స్వదేశ
మునకు మరలినను బేబరు తిరిగి ౧౫౨౬ లో హిందూ
దేశముపై దండెత్తివచ్చెను. అప్పు డితనికిని సుల్తాన్

ఇబ్రహీంనకును పానిపట్ వద్ద నొకయుద్ధము జరిగి
యందు బేబరు విజయము నందెను. అనతికాలముననే
ఢిల్లీ, ఆగ్రానగరము లాతనికి స్వాధీనము లైనవి.
౧౫౩౦ నాటికి బేబరున కుత్తరహిందూస్థాన మంతయు
స్వాధీన మయ్యెను. ఇంతటితో భారతదేశమున మొగలు
సామ్రాజ్యోదయ మయ్యెను. ఈ సామ్రాజ్యము రెండు
శతాబ్దములకాలము వర్ధిల్లినది. ఈ కాలమున భారతదేశ
మునందు చాల మార్పులు గల్గినవి. ఇప్పటికే మహమ్మ
దీయపరిపాలనము ననుభవించి యందలి బాగోగులను
జవించిన హిందువులు దమయాచారవ్యవహారముల
యం దవసరములగు మార్పులను గల్పించుకొని తమ
జాతీయజీవితమును బునరుద్ధరించుకొన బ్రయత్నించు
చుండిరి. మొగలుచక్రవర్తు లందరును చక్కని
విద్వాంసులును, రసజ్ఞులునునై యుండుటచే హైందవ
విజ్ఞానము కొంచెము తలయెత్తికొనుట కవకాశ మొద
లెను. అప్పటి మహమ్మదీయు లనేకులు సంస్కృత
మును, హిందువులు పర్షియనుభాషను నేర్చికొని
యాయాసారస్వతము లందలి విశేషములను గ్రహింప
బ్రయత్నించుచుండిరి. అక్బరుకాలమున హిందూ
మతమునకుగూడ మంచిదినములు వచ్చినవి. దానజేసి
దేశమునందలి యన్నివిజ్ఞానములకును నూతనోత్తేజము
గల్గినది. పారశీకసంస్కృతభాషాసమ్మిత్రణమువలన
నుర్దూభాష వెలువడి నూతనగ్రంథరచనమునకు గారణ
మయ్యెను. విద్వాంసులును, గవులునేకాక శిల్పి,
గాయక, చిత్రకారు, లేఖకాదివివిధకళాభిజ్ఞులుగూడ

రాజాచరణమును బడసి యనేకవిధముల దమసైపుణ్యమును వ్యక్తికరించిరి.

మొగలుల కాలమునగూడ వక్తాబులును, మద్రసాలును ముఖ్యములగు విద్యాసంస్థలుగ నుండినవి. ఔరంగజేబు పాదుషా తప్ప ఇతరు లందరును నిష్పక్షపాతబుద్ధితో విద్వదాచరణము నొనర్చుటచే నీకాలము భారతవిద్యాచరిత్రమున కనూల్యమగు భూషణము. మనుపటివలెనే యొక్కొకపాదుషాకాలపు విద్యాచరిత్రము నీక్రింద సంక్షేపముగ జేర్కొనబడుచున్నది:

జేబరు, ౧౫౨౫ - ౧౫౩౦ :—ఈతడు ప్రశంసనీయమగు విమర్శనాశక్తిని, పర్షియన్, అరేబియన్, తుర్కీభాషలలో నద్వితీయమగు పాండిత్యమును గలిగియుండెను. తుర్కీభాషలో నీతడు పెక్కుకావ్యములను, ఛందశ్శాస్త్రము నొకదానిని రచించెను. సంగీతమునను, ధర్మశాస్త్రముననుగూడ నీతనిచే రచింపబడిన గ్రంథములు గలవు తనజీవితమునందలి వివిధవిషయముల నుల్లేఖించుచు నీతడు వ్రాసిన స్వీయచరిత్రము చరిత్రమునకును, వాఙ్మయమునకును మిగుల ముఖ్యమైనది. నిరాడంబరమును, స్వాభావికము నగునై లి యీతని గద్యపద్యములకు గల ముఖ్యలక్షణము. నూతనమగు నొకఛందస్సును, మరియొక యపూర్వ లిపియు నీతనిచే గనిపెట్టబడినవి. చిత్రలేఖనమునగూడ జేబరున కధిరుచి మెండుగ నుండెడిది. ఈ పాదుషా విద్వాంసుల సమావేశములందును, గ్రంథాలయములందును విశేషకాలమును గడపుచుండెను.

హుమయూన్, ౧౫౩౦-౧౫౫౬ :— ఈతడు చక్కని విద్వాంసుడు. జ్యోతిష, ధర్మశాస్త్రముల యం దభిరుచి గల యీ చక్రవర్తి స్వయం గార్థము భూగోళభృగోళములకు ప్రతికృతులను (Globes) నిర్మించుకొనెను. జాతకభాగమునం దీతనికి ప్రబలమును విశ్వాస ముండెడిది. పంచభూతములయొక్క తత్త్వమును విమర్శించుచు నిత డొక గ్రంథమును రచించెను. తన దర్శనమొనర్చి తన యాదరమును బడయనేతెంచువారలనెల్లర నీతడు కొన్ని తరగతులుగ విభజించి యందు విద్వాంసులకు మతప్రచారకుల తోడను, ధర్మశాస్త్రజ్ఞులతోడను సమముగ నగ్రస్థానము నొసంగెను. ఖగోళమునందలి గ్రహములపేరిట దివ్య భవనములను నిర్మించి యీ చక్రవర్తి శనిగురువుల భవనములలో విద్యత్సహృదము నొనర్చుచుండెను. యుద్ధరంగముల కేగునపుడును, దుదకు ప్రాంతములకై పరుగెత్తునపుడునుగూడ నీతడు గ్రంథములనుమాత్రము విడువకుండెనట. దీనినుండి యీతనికి గల విద్యాపిపాస వ్యక్తమగుచున్నది. ఈచక్రవర్తి నిర్మించిన విద్యానిలయములలో ఢిల్లీనగరమునందలి కళాశాలయు, అగ్రానగరమున కెదురుగ యమునాతీరమునందలి మరయొక విద్యాలయమును ముఖ్యములు.

అక్బరు, ౧౫౫౬ - ౧౬౦౫:— సదసద్వివేకియు, దయాస్వాంతుడును, సరసుడునునగు నీచక్రవర్తి పరిపాలన కాలము చంద్రగుప్త, అశోక, కనిష్క్, శ్రీహర్షాది హైందవరాజన్యుల పరిపాలన కాలమున కెనయై భారత దేశచరిత్రమునకు వెలలేనిరత్నమై యొప్పుచున్నది. విద్యా

పోషణమునం దీతడు మహమ్మదీయపాలకులలో నెల్ల నగ్రగణ్యుడు. సర్వతోముఖముగ నీతని పాండితీసమాదరణము నిష్పక్షపాతముగను, గుణప్రధానముగను ఒప్పినది. అన్ని మతములను, వాఙ్మయములను నీతడు శ్రద్ధతో బరిశీలించి సమ్మానించుచుండెను. ప్రతిదినమును నిదురించుటకుపూర్వ విాత డుద్గ్రంథములను వినుచుండెను. ఈచక్రవర్తి తాను నూతనముగ నిర్మించిన ఫతేపూర్ సిక్రీయను రాజధానీనగరమున “ఇబ్రాహిమ్ ఖానా” యను నొకభవనమును గట్టించెను. ఈత డందలి పశ్చిమభాగమున సయ్యదులను మతగురువులను, దక్షిణమున ఉలేమాలను విద్వాంసులను సమ్మానించుచుండెను. ఆది షుక్రవారములందును, పుణ్యదినములలో రాత్రులందును చక్రవర్తి, మహమ్మదీయమతప్రచారకులను, ధర్మశాస్త్రవేత్తలను, బ్రాహ్మణులను, జైనులను, జౌద్ధులను, చార్వాకులను, పారసీకులను, క్రైస్తవులను సమావేశపరచి వారివారి మతములనుగూర్చి విశేషాంశములను దెలిసికొనుచుండెను. ఇచ్చట నట్టిసమయములలో జరగుచుండిన వివాదములలో జక్రవర్తి తానును బాల్గొనుచుండెను. ఈ పాండితీప్రదర్శనమునం దగ్రగణ్యులుగ నిర్ణయింపబడినవారల కీతడు “అష్టాఫీ”లను బంగారునాణెములను దోనెళ్లతో నిచ్చి బహూకరించుచుండెను.

అక్కరుప్రేరేపణచేసంస్కృతమునుండియు, నితరభాషలనుండియు ననేకగ్రంథములు పర్షియను హిందీ భాషలలోనికి బరివర్తింపబడుచుండెడివి. ౧౫౮౨-వ సంవత్సరమున మహాభారతము ‘రాజంనామా’ యను

పేరిట. పర్షి యనులోనికి తర్జుమాచేయబడెను. ఆగ్రంథమునకు చక్రవర్తి అబుల్ ఫజల్ అను సుప్రసిద్ధచరిత్రకారునిచే బీతికను వ్రాయించి దానిప్రతులను ధనసామంతులందరును గొమనటు లాజ్ఞాపించెను. అబ్దుల్ ఖాదిర్ అను నతడు రామాయణమును, ఇబ్రహీం సర్హిందీ యనునత డధర్వవేదమును, ఫైజీయనునాతడు లీలావతీయను జ్యోతిషగ్రంథమును, షాహబాదీయను నతడు రాజతరంగిణిని భాషాంతరీకరించిరి. అటులనే హరివంశపంచతంత్రములును, నలదమయంతియనుకావ్యమును పర్షి యనులో వ్రాయబడినవి. ‘సింహాసనబత్తీసి’ యను బౌద్ధగ్రంథమును, కిమన్ జోషి, గంగాధర, మహేశ్ మహానంద యనుసంస్కృతగ్రంథములును, బైబిలుగ్రంథమును, బేబరు చక్రవర్తియొక్క చరిత్రమును, తారీఖ్ ఇ ఆఫీఫ్ అను మరియొకచరిత్రమునుగూడ బరివర్తనము నందినవి.

తాను స్వయముగ నేకరించియు, నితరులనుండి సంపాదించియు నక్కరుచక్రవర్తి యనేకపుస్తకములను గూర్చి యొక చక్కనిభాండాగారమును నిర్మించెను. ఈతనికి జిత్రలేఖనమన నెక్కుడు ప్రీతి. ఈతని చిత్రశాలలో ననేకులు పనిచేయుచుండిరి. వీరిలో టెక్కుమంది హిందువు లుండిరి. వీరిచే రాజబంధువులయొక్కయు, బ్రహ్మనోద్యోగులయొక్కయు చిత్రములనేకములు తయారుచేయబడినవి. సుప్రసిద్ధగాయకులనేకులు చక్రవర్తియాచరమును బడసిరి. రామదాసు, హరిదాసు ననుహించువులు వారిలో ముఖ్యులు.

‘అయినీ ఆకాశ్చరీ’యనుచరిత్రమునుండి యక్కరు కాలమునందలి విద్యావిధానమునుగూర్చి కొన్నివిశేషాంశములు దెలియుచున్నవి. మతభేదములను పాటింపక చక్రవర్తి యెల్లవిద్యల నాదరించుచుండెను. పాఠశాలలో హిందూమహమ్మదీయబాలురు కలసియే చదువుచుండిరి. ఒక్కొక్కరికిని తగినవిద్యాప్రణాళిక లేర్పరుపబడియుండినవి. విద్యార్థికి మనోవికాసమును గల్గించుటయేకాక ఆతనికి భావిజీవితసమస్యల నెదుర్కొనుశక్తినిగూడ గల్పించుట విద్యావిధానముయొక్క పరమావధియని యీచక్రవర్తి నిశ్చయించెను. ఇంతకు బూర్వము బాలురు సుమారు నాల్గుసంవత్సరములకాలమును అచ్చులను, హల్లులను నేర్చుటయందు వ్యర్థపరచుచుండిరి. దీనిని మార్పుచేసి యక్కరు వార లాకాలమున జదువుట, వ్రాయుట, గద్యపద్యములను మనోగతముల జేసికొనుట, నీతి, మతము మున్నగువిశేషాంశములను గ్రహింపగల్గునటు లేర్పరచెను. విద్యనభ్యసించుటలో విద్యార్థియే మిగుల గవ్వుపడవలెననియు, సుపాధ్యాయుడు గేవలమును మార్గదర్శిగనే యుండవలెననియు నక్కరుచక్రవర్తి తలంచెను. పైవిధమున బ్రారంభవిద్య ముగిసిన పిమ్మట బాలురకు గణితము, రేఖాగణితము, వ్యవసాయము, జ్యోతిషము, రాజ్యాంగము, నైద్యము, తర్కము, చరిత్రము మున్నగునవి నేర్పబడుచుండెడివి. హిందూబాలురు వేదాంతమును, పాఠంజలిమహాభాష్యంతము వ్యాకరణమును జదువుచుండిరి. అటుపై మున్నతవిద్యాభ్యాసమునుగోరువారలు ఫతేపూర్ సిక్రీ, ఢిల్లీ, అగ్రా మున్నగువిద్యాకేంద్రస్థానముల కేగుచుండిరి.

తత్కలికవిద్యావిధానము నిటుల సంస్కరించుటయేకాక చక్రవర్తి యనేకస్థలముల విద్యానిలయములను నెలకొల్పెను. ఆతని దాదియగు మహాన్ అన్దయనునామె ఢిల్లీలో నొక కళాశాలను నెలకొల్పెను. మంత్రీయగు బైరంఖాను, నాతని తనయుడగు అబ్దుల్ రహీమును మహావిద్వాంసులుగ నుండి చక్కనిగ్రంథాలయమును నిర్మించిరి.

రాజకీయమునందువలెనే విద్యానిర్వహణమున గూడ అక్కరుచక్రవర్తిపరిపాలనము సర్వజనసమ్మతమై యపూర్వభావంతమై యుండినది. నాలుగైదు శతాబ్దములనుండి యణగద్రొక్కబడి నామావశేషముగ నుండిన హిందూవైదుష్యము ఈచక్రవర్తిపరిపాలనమున దిరిగి చలయొత్తసాగినది. హిందువులును, మహమ్మదీయులును పరస్పరద్వేషములను వీడి రాజధర్మము ననుగమించి సాహార్ద్రముతో మెలగుటజేసి వారలనాగరికతలు నూతనోత్తేజనము నందినవి.

జహంగీరు, ౧౬౦౫-౧౬౨౮:—ఈచక్రవర్తి రాజకీయములందువలెనే విద్యావిషయముననుగూడ తన తండ్రియగు అక్కరుచక్రవర్తిమార్గము ననుగమించెను. ఈతని శీలము విషమముగ నుండెననియు, నీత డొకప్పుడతిక్రార్యమును, మరయొకసమయమునం దతిదయను జూపుచుండెననియు చరిత్రము డెల్పుచున్నది. అదృష్టవశమున విద్యావిషయము లీతని యత్యంతాదరమును బడసినవి. సహజముగ నీతనికి పర్షియను, తుర్కీభాషలలో జక్కనివైదుష్యముండెను. ఈతనిస్వీయచరిత్రమునుండి

యీతని విద్యాభినిరతియు, లలితకళలయందలి యభి
రుచియు డెలియుచున్నవి. దాయాదులు లేక మర
ణించిన ధనికులయొక్కయు, యాత్రికులయొక్కయు
సర్వస్వమును బ్రభుత్వమునకే జెంచవలెననియు, నయ్యది
విద్యాలయోద్ధరణార్థముపయోగింపబడవలెననియు నీ
చక్రవర్తి శాసించెను. “ఫర్ హాన్ది జనాంగీరి” యను
నొకనిఘంటువు నీతడు తయారుచేయించెను. లలిత
కళలయెడ నీచక్రవర్తికిగల యభిమానము వర్ణనా
తీతము. ఈతడు తనయాస్థానపు ప్రతికృతిని సుప్ర
సిద్ధులగు చిత్రకారులచే వ్రాయించి దానిని తనస్వీయ
చరిత్రమునకు ముఖపత్రముగ వేయించెను. ఈతని
పోషణమునం దుండిన దేశీయచిత్రకారులు పాశ్చాత్య
చిత్రములకుసహితము మాతృకలను మరపింపజేయునం
తటి చక్కని ప్రతికృతులను తయారుచేయ సమర్థులై
యుండిరి. అబుల్ హాస్సన్, మన్నూర్ అనువార
లప్పటి చిత్రకారులలో సుప్రసిద్ధులుగ నుండిరి. ఈ
చక్రవర్తికాలమున నిర్మింపబడిన దివ్యభవనములందలి
శిల్పము చక్రవర్తియుద్దేశ్యము ననుసరించియే నిర్మిం
పబడినది. ఆగ్రానగరమునందలి ఇతిమాదుద్దౌలా
సమాధియు, సికందరనగరములోని అక్బరుసమాధియు,
లాహోరునగరమునందలి యీచక్రవర్తిసమాధియు నీతని
కళాభిజ్ఞతకు బ్రబలనిదర్శనములు.

షాజహాన్, ౧౬౨౮ - ౧౬౫౮ :— షాజహాన్
చక్రవర్తిస్వభావమునుగూర్చి చరిత్రకారులలో నభి
ప్రాయభేదములు గలవు. వినెంటుస్మిత్తుపండితు
డీచక్రవర్తి ముక్కోపియనియు, నతిక్రోధమును అతి

దయను జూపుచుండెననియు, విషయలోలుడుగ నుండెననియు వ్రాసియున్నాడు. ఎల్ఫిన్ స్టన్ మున్నగు నితరులు షాజహాను దయాళు డనియును, మహనీయు డనియును వ్రాసియున్నారు. ఏది యెట్లున్నను విద్యా విషయమునం దీచక్రవర్తి యొనర్చిన విశేషకార్యము లేమియు లేవు. బాన్ షానామా, ముంతఖాబుల్ లుబాబ్ అను రెండు చరిత్రములుమాత్ర మితని ప్రోత్సాహముచే లిఖింపబడినవి. ఢిల్లీ నగరమున జుమ్మా మసీదు నొద్ద నొకకళాశాలగూడ నీతనిచే నిర్మింపబడెను. ఈచక్రవర్తికి గానమునెడను, శిల్పమునెడను బ్రీతి యెక్కువ. ఈత డాదరించినగాయకులలో రామదాస్, మహాపత్తార్ అను హిందువులు ముఖ్యులు.

షాజహాన్ కాలమునం దాతనితనయుడుగు దారా మిగులబ్రసిద్ధిచెందిన పండితుడుగ నుండెను. పర్షియన్, అరబిక్, సంస్కృతభాషలలో నీతనిపండిత్య మద్వి తీయమైయుండెను. సంస్కృతవాఙ్మయము, హిందూ విజ్ఞానము నీతడు విశేషముగ ప్రేమించుచుండెను. ఈయువరాజు మణిఖచితములగు దనయంగుళీయకములపై “ప్రభు” యనుపదమును చెక్కించుకొనెనట. కాశీనగరమునుండి సుప్రసిద్ధులగు పండితులను రావించి వారి సాహాయ్యముచే నీతడు ఉపనిషత్తులను, భగవద్గీతను, యోగవాసిష్ఠమును పర్షియనుభాషలోనికి బరివర్తిం చెను. హిందూమతమును, సూఫీమతమును సరిపోల్చుచు నీతడు రచించిన విమర్శనము మిగుల ప్రశంసనీయము.

ఔరంగజేబు, ౧౬౫౮-౧౭౦౭ :— షాజహాను కాలమునకు మొగలుసామ్రాజ్యము సర్వవిషయములను

బరమావధిని గాంచినది. ఆతనితనయుడగు ఔరంగజేబు
 మహాసరాక్రమశాలియు, రాజనీతిజ్ఞుడును నై యుండినను
 మతావేశపితాచమునకు లోనయ్యెను. దేశమునం దధిక
 సంఖ్యావలుగ నున్న హిందువుల యాదరసౌఖ్యముల
 పైననే మొగలుశాస్త్రాజ్యసౌధము నిర్మింపబడవలెనను
 నక్కరుచక్రవర్తియాదర్శమును, హిందువులయెడ నాతడు
 చూపిన మతసహిష్ణుతయు, వారివిజ్ఞానమున కాత డొసం
 గిన ప్రోత్సాహమును ఔరంగజేబుచే తారుమారుచేయ
 బడినవి. తనశాస్త్రాజ్యమునం దెల్లరును సున్నీమతాను
 యాయులుగ నుండవలెననియు, రాజ్యాంగమంతయు
 ఖొరానునందలి విధుల ననుసరించియే నిర్వహింప
 బడవలెననియు నీతడు కృతనిశ్చయు డయ్యెను. ఈ
 యాదర్శముల నీత డాచరణలోనికి దెచ్చుట హిందువుల
 కకాలప్రళయ మొదవినటు లయ్యెను. ఈచక్రవర్తి
 యాగ్రహము హిందూదేవాలయములపైనను, హిందూ
 విజ్ఞానము పైనను బ్రసరించెను. దానజేసి ౧౬౬౯ లో
 నీతనియాజ్ఞచే హిందూవిద్యానిధానములగు దేవా
 లయము లెన్నియో నాశమొనర్పబడినవి. అందు కాశీ
 క్షేత్రమునందలి నిశ్వనాథాలయమును, మధురాక్షేత్ర
 మున రాజాబీర్ సింగుచే ముప్పదిమూడులక్షలు వ్యయ
 పరచి కట్టింపబడి, సుందరశిల్పములతో నద్వితీయమని
 పేరెన్నికగాంచిన కేశవదేవాలయమును ముఖ్యములు.
 రాష్ట్రీయపాలకులందరకును హిందువుల యాలయ
 ములను, విద్యాలయములను ధ్వంసముచేయునటు లాజ్ఞ
 యొసంగబడెను. ఢిల్లీ సుల్తానులకాలమున వారిక్రూర్య
 మున కోర్వజాలక మారుమూలల దాగి యజ్ఞాతవాస

మొనర్చుచుండి యక్కరు జహంగీరు సక్రవర్తుల సహిష్ణుతాబుద్ధిచే బునరీకమునంది దన యసమానశోభావైభవములచే వారిమన్ననను, ప్రోత్సహమును బడసి నూతన వికాసము నందుచుండిన హిందూవిజ్ఞానపల్లిక యౌరంగజేబు పైశాచికమతావేశముచే సమూలముగ్గ ఛేదంపబడెను. ఈసందర్భమునం దెందరో పండితులును, ఎన్నియో గ్రంథములును నశించియుండినవి. కాన హిందూ విద్యాచరిత్రమునం దౌరంగజేబురాజ్యకాలము మహాదౌర్భాగ్యము నొనగూర్చిన యంధకారయుగము. ఆతని యీ దుష్ప్రవృత్తిచే మొగలుసామ్రాజ్యనాశమునకు ప్రథమసోపాన మేర్పడుటయేకాక హిందూవాఙ్మయము నకును, నాధునిక భారతీయసారస్వత గౌరవమునకును తీరనినోటు సంభవించినది.

చక్రవర్తిమతావేశము హిందూవిద్య కెంతకీడును గల్గించెనో మహమ్మదీయవిద్య కంత యభ్యుదయమును చేపూర్చెను. అనేకస్థలముల నీతడు పాఠశాలలను, కళాశాలలను నిర్మించి సుప్రసిద్ధపండితుల నం దుపాధ్యాయులుగ నియమించి వారికిని విద్యార్థులకును గూడ వేతనములను, భరణములను ఏర్పరచెను. ఫిరోజ్ షా తుగ్ లక్ వలె నీతడును బానిసలయుద్ధరణమునకై పాటు పడెను. గుజరాత్ దేశమునందిలి బోహోలను బానిసల కీతడు విద్య నేర్పించెను. ఈతనికాలమున పాదుషాల గ్రంథాలయమున కెన్నియోగ్రంథములు చేర్పబడినవి.

అక్కరుచక్రవర్తివలె నీతడుగూడ దాత్కారిక విద్యావిధానమునం దనేకములను మార్పులను జేయి

చెను. విద్యావిషయమునం దీతనికిగలయభిప్రాయములు గొన్ని మిక్కిలి కొనియాడదగియున్నవి. మేధాశక్తిని నూత్రము పెంపొందించు వ్యాకరణతత్వశాస్త్రములకు సామాన్యవిద్యాప్రణాళికయం దంతప్రాముఖ్యముండరాదనియు, ప్రపంచజ్ఞానము నభివృద్ధిపరచుచరిత్రము, భూగోళము, భాషలు మున్నగువానిలో ప్రత్యేకబోధన మవసరమనియు నీతడు దలంచెను. జీవితరంగమునందలి వివిధసమస్యల నెదుర్కొని వానిని జయప్రదముగ చాటుట కవసరమగుపాటవము నిచ్చుచు, భావిజీవితమున ప్రతివారును దాముగైకొను వృత్తులతో సన్నిహితమగు సంబంధమును గల్గియుండువిద్యయే పాఠశాలలో బోధింపబడవలసిన విద్యయని యాతడు ప్రతిపాదించెను.

ఔరంగజేబు ప్రబలమగు మతావేశమును, వైరాగ్యమును గల్గియుండెను. నిరాడంబరమగు జీవితమును, నిరంతరాధ్యాత్మికచింతనమును జీవితపరమావధులను ఖురానువాక్యముల నీత డాచరణలోనికి దెచ్చెను. గాన జేసి యీతడు మొగలులయాస్థానమున స్థిరముగ నాటియున్న యాడంబర, శృంగార, రాజసచిహ్నములగు లలితకళలను, శిల్పమును, గానమును, అలంకారములను దూరముగ దరిమివైచెను. ఇంతవరకును రోజున కొక మాదిరి నూతనకావ్యాభరణములతో, మురియుచు, ఘడియ కొకనూతనగీతిక నాలాపించుచు, దినదినము నొక్కొక నూతనశిల్పనాట్యమునొనర్చుచుహిందూవాఙ్మయయోషయనుంగుచేడియవలె నెంటరా, విశ్వమోహనగతులను విహరించుచుండిన మొగలుసామ్రాజ్యరమణి హతాత్తుగ

సర్వనాశమునంది పాలకునివలెనే పరివాజికావస్థ నంది నిస్తేజయయ్యెను.

కడపటి మొగలులు, ౧౭౦౭ - ౧౭౬౧:—

మొగలుసామ్రాజ్యము వాస్తవముగ నారంగజేబుతోడనే యస్తమించెను. ఆతనియనంతర మాతనిపుత్రులు సింహాసనమునకై తగవులాడి యొకరికంతముల నింకొకరు తలరించుకొనుచుండ సామంతులును, శత్రువులును వివిధ రాష్ట్రములను వశపరచుకొనిరి. నామమాత్రావశేషులగు నా కడపటి మొగలు లెటులో మరియరువది సంవత్సరములకాలము తమ జీవితములను సాగించిరి. ఔరంగజేబునకు బిమ్మట రాజ్యమునకు వచ్చిన యాతని పెద్దకుమారు డగు బహదూర్ షాకాలమున ఢిల్లీ మున్నగు నగరములలో విద్యాలయము లెన్నియో యుండెడివి. పిమ్మట మహమ్మద్ షాకాలమున జయపుర రాజపుత్ర సంస్థాననిర్మాత యగు రాజా జయసింగ్ జయపూర్, ఉజ్జయిని, మాలవా, మధుర, కాశీ, ఢిల్లీ మున్నగు స్థలముల జ్యోతిర్దర్శనశాలలను (observatories) గట్టించెను. ఈకాలమున పర్షియాదేశపాలకు డగు నాదిర్ భారతదేశముపై దండెత్తివచ్చి మొగలుల స్వాతంత్ర్యమును, విశేషధనరాసులను గొనిపోయెను. ఇటు లీ దేశమును బాసిపోయిన యమూల్యవస్తువులలో మొగలుచక్రవర్తుల గ్రంథాలయము మిగుల ముఖ్యమైనది.

స్త్రీనిద్య:— ఈ మొగలుచక్రవర్తుల పరిపాలనకాలమునందలి విద్యాచరిత్రమును ముగించుటకు పూర్వమాకాలమునందలి స్త్రీలవైదువ్యమును సంక్షేపముగ బరిశీలింపవలసియున్నది. పర్దానియమమునకు లోపై

మహమ్మదీయవనితలును, మానభంగశంకచే హిందూస్త్రీలును నిరంతరము నంతఃపురములనే తమశీవితములను గడపుచుండిరి. బాల్యమునమాత్రము వారలు పాత కాలలలో చదువుచుండిరి. యశావనప్రాదుర్భావమే వారి వైదుష్యమునకు భరతవాక్యముగ నొప్పుచుండెడిది. మహమ్మదీయపాలనమును విశేషముగ నెరుంగక ప్రాచీన హిందూమతాచారవ్యవహారముల కాలవాలమైయుండిన రసపుత్రస్థానమునందును, సుచిరకాలము స్వాతంత్ర్యము ననుభవించి హిందూమతోద్ధరణదీక్షితులగు రాజన్యులచే బాలింపబడిన దక్షిణాపథముననుమాత్రము హిందూస్త్రీలున్నతవిద్య నభ్యసించి సుప్రసిద్ధ విదుషీమణులని ప్రసిద్ధి గాంచిరి.

మహమ్మదీయకాంతలలోగూడ వైదుష్యమును సంపాదించినవార లుండినటులు చరిత్రము తెల్పుచున్నది. ఢిల్లీసింహాసనము నధిష్టించిన రమణీమణియగు రెజియాబీగము చక్కనివిద్యావతి. మల్వారాజ్యపరిపాలకుడుగు సుల్తాన్ ఘియాసుద్దీను తన యంతఃపురస్త్రీలకు విద్యనేర్పుటకై యుపాధ్యాయుల నేర్పరచెను. బేబరుచక్రవర్తిహుతు రగు గుల్ బదన్ బేగం హుమాయూన్ చరిత్రమును రచించెను. హుమాయూన్ మేనకోడలగు నొకస్త్రీ పర్షియనుభాషలో చక్కని పద్యములను రచించెను. అక్బరుచక్రవర్తి దాదియగు మెహన్ అన్గయనునామె విద్యావతి. ఈచక్రవర్తి ఘతే ఘార్ సిక్రీలోని తనరాజభవనమునందలి కొన్నిభాగముల నంతఃపురస్త్రీల విద్యాభ్యాసమునకై ప్రత్యేకించెను. జహంగీర్ పత్నియగు నూర్జహానుకు అరబిక్,

పర్షియనుభాషలలో నిర్దుష్టమగు పాండిత్య ముండే
డిది. షాజహాన్ భార్యయగు మంతాజ్ మహల్ పర్షి
యనులో చక్కనిగీతములను వ్రాయుచుండెను. ఈ
చక్రవర్తిహతురగు జహనార బేగముహూడ చక్కనివిదుషీ
మణియైయుండెను. ఔరంగజేబు తన తనయయగు
జేబున్నీసాకు స్వయముగ విద్యనేర్చి యామె నొక
సుప్రసిద్ధవిదుషీమణిగను, జక్కనివిలేఖరిగను భిన్నరచెను.

* * * *

ఆరవ అధ్యాయము

[ఆధారములు

Mahmood—History of English Education
in India.

Mayhew—The Education of India.

Satyanadhan—History of Education in the
Madras Presidency.

Trevelyan—Education of the people of
India.

Bureau of Education, India—Selections
from Educational Records 2P,ts.

Report of the Calcutta university Commis-
sion quinquennial reports on
Indian Education Report of the
Indian Education Commission, 1883.

బ్రిటిష్ వరి పాలనము

క్రీ. శ. ౧౭౦౭ లో ఔరంగజేబుమరణమువరకును గల విద్యాచరిత్రమును వెనుకటి ప్రకరణములో వర్ణించియుంటిమి. అప్పటినుండి క్రీ. శ. ౧౮౧౩ వరకును భారతదేశచరిత్రము వివిధపరివర్తనముల నందినది. ఈ కాలమున ఢిల్లీ సింహాసనము నధిష్ఠించిన మొగలు చక్రవర్తు లందఱును దుర్బలులును, నప్రయోజకులును నగుటచే నరాజకము చెలరేగి, మాతనరాజవంశములు బయల్పెడలినవి. పంజాబులో సిక్కులును, డక్కనులో మహారాష్ట్రులును విజృంభించిరి. దక్షిణమున మైసూరు, నైజాంరాజ్యములు బయల్పెడలినవి. మహారాష్ట్రులు తరదక్షిణముల ననేకవిజయముల నంది యేకచ్ఛత్రాధిపత్యమును వహింపనున్న కాలమున బళ్ళిమము నుండి అహమ్మద్ షాదురానీ భారతదేశముపై దండెత్తి వచ్చెను. ౧౭౬౧ లో పానిపట్టువద్ద నొక గొప్ప యుద్ధము జరగి యందు మహారాష్ట్ర లోడిపోయిరి. అనతికాలమునకే దురానీ స్వదేశమునకు మరలెను. అప్పుడు భారతదేశము దిక్కులేనిదివాణమువలె నుండెను. ఈ క్లిష్ట సమయమున వర్తకులుగ నీదేశమున బ్రవేశించి క్రమక్రమముగ రాజకీయముల జోక్యము గల్గించుకొనుచుండిన యాంగ్లేయులు విజృంభించిరి.

క్రీ. శ. ౧౮ - వ శతాబ్దిలోనే పాశ్చాత్యులీదేశమున కేతెంచిరి. మొగలుచక్రవర్తుల కాలమున వారు వివిధభాగములలో వసతుల నేర్పరచుకొని ప్రబలుచుండిరి. పోర్చుగల్, హాలండు, ఫ్రాంసు,

ఇంగ్లండు మున్నగు దేశములనుండి యిరుక్కువచ్చిన యీ విదేశీయులు తరచుగా దమలోతాము పోరాడుచుండిరి. ౧౭-వ శతాబ్దమున నింగ్లీషువారును, ఫ్రెంచివారును బ్రతిపక్షులుగ నుండిరి. వర్తకసంబంధములను తాత్కాలిక కారణములనుబట్టియు, మాతృదేశములలో జరుగుచుండిన పోరాటములనుబట్టియు, నీదేశమునగూడ నీర్లుర్వురకును యుద్ధములు జరుగుచుండినవి. ఇంతియ కాక ఈపాశ్చాత్యులు దేశీయపాలకుల వ్యవహారములలో గల్పించుకొని దమూలమున గొంతలాభమును బొందుచుండిరి. ౧౭౬౧ నాటికి బెంగాలులోను, దక్షిణముననుగూడ నాంగ్లేయులు ఫ్రెంచివారి నణగ ద్రొక్కిరి. ౧౭౬౩ లో జరిగిన బక్సరుయ్యద్ధములో విజయమునందుబతోడనే వారును భారతదేశరాజకీయాధికారమునకు ముఖ్యప్రత్యర్థులుగ నిలచిరి. అనతి కాలమునకే వీరిపరిపాలనలోనుండినభాగములకొరకై యొక ప్రత్యేకపరిపాలనావిధాన (Regulating Act) మేర్పరుపబడినది. ౧౭౭౩ నాటికి దక్షిణమున మహారాష్ట్రలు, సుత్తరమున సిక్కులునుదప్ప నాంగ్లేయులకు శత్రువు లెవరును లేకుండిరి. మొదట వీ రీదేశమున వర్తకముజేసికొనుటకై వారియేలికవద్దనుండి యొకయాజ్ఞాపత్రమును బడసి East India Company అనుపేర నొకవర్తకసంఘముగ నీదేశమున కేతెంచిరి. అప్పుడప్పు డీపత్రము సంస్కరింప బడుచుండినది, ౧౮-వ శతాబ్దమున నాంగ్లేయుల రాజకీయాధికారము వృద్ధిజెందినప్పటినుండియు మాతృదేశమునుండి యొకగవర్నరుజనరలు బంపబడుచుండెను.

౧౮౧౮ నాటికి మైసూరురాజ్యమును, మహారాష్ట్ర
లునుగూడ నాంగ్లేయులకు లొంగుటయు, కంపెనీ
వారు బహుత్కారముగ గొన్నిరాజ్యముల నాక్ర
మించుటయు జరగినవి. ఇంతటితో వీరు భారతభూమి
కేలికలైరి. ఇటునుండి ౧౮౫౭ వరకును కంపెనీవారి
యభ్యుదయ మప్రతిహతముగ నవచినది. ఆ సంవత్సర
మున “ సిపాయిలనిద్రోహ ” మని ప్రఖ్యాతిగాంచిన
మహావిప్లవము బయల్పడెనది దేశమునందెల్లెడల నల్లకల్లో
లము గావించినది. తుదకు కంపెనీవారు దీనిలో
జయమునందినను, ఆంగ్లదేశప్రభుత్వమువారు భారత
దేశప్రభుత్వముకంపెనీవారికి తలకుమించినపనియని నిశ్చ
యించి, దానిని దామే నిర్వహింపనమకట్టిరి. విక్టో
రియామహాగాజ్ఞాప్రకటనతో ౧౮౫౮-వ సంవత్సరమున
భారతదేశమునం దాంగ్లరాజుల పరిపాలన మారంభ
మయ్యెను.

(౧) ౧౮౩౩ వరకు — కంపెనీవారి పరిపాలన
కాలమున విద్యావ్యాసనమునకై చేయబడినమొదటి
ప్రయత్నములలో మతప్రచారము చేయునుద్దేశ్యము
కన్పించుచున్నది. వీరికి ముందుగానే యిచటికిజేరిన
క్రైస్తవమతస్థులు దేశీయులు కొందరికి రోమనుకాథ
లిక్దీక్ష నొసంగిరి. వీరిని మరియితరులను స్వీయముగు
ప్రోటెస్టంటుమతమునకు మార్చుటయే కంపెనీవారి
ప్రథమోద్దేశ్యము. ౧౮౭౩ లో మదరాసులోని సెంటు
జార్జ్కోటయందలి బాలబాలికల విద్యాభ్యాసమునకై
లూయిస్ అనునతడు రెండుపాఠశాలలను స్థాపించెను.

బెత్ అనునతడు ఎగ్మూరులో నింకొకవిద్యాశాలను నెల
కొల్పెను. త్వరలోనే క్రైస్తవమతప్రచారకులయ్యాజ
మాన్యమున కడలూరు, తిరుచునాపల్లి, తంజావూరులలో
బాతశాలలు బయల్పెడలినవి. అప్పటియధికారులకు
దేశీయు లాంగ్ల విద్యను నేర్చినచో తెలివిమిరి తమయధి
కారమును ధిక్కరింతురనుభయముగూడ నుండినది.

కొంతకాలమునకుబిమ్మట ననగా ౧౮-వ శతా
బ్దాంత్యభాగమునకు దమవ్యవహారములను నిర్వహింపగల
దేశీయు లవసరమైరి. అప్పుడు వారు విధిలేక ౧౭౮౧
లో కలకత్తాలోను ౧౭౯౧ లో కాశీలోను, ౧౮౨౧
లో పూనాలోను విద్యాశాలలను నిర్మించి, వానికి
యొకలక్షరూపాయలను వ్యయపరచుటకై నిశ్చయించిరి.

ఈకాలమున మహనీయులుకొందరు విద్యావిష
యమున గృహించెరిరి. అట్టివారిలో సుప్రసిద్ధదేశభక్తుడగు
రాజారామమోహనరాయ లగ్రగణ్యుడు. ఈస్ట్ అను
నాంగ్లేయుని తోడ్పాటుతో వాయన సంగదేశమున
౧౮౧౬ లో Central Hindu College ని స్థాపింప
జేసెను. ౧౮౫౦ ప్రాంతమున మదరాసులో పచ్చ
యప్పపాఠశాలలు నెలకొల్పబడినవి.

(౨) ౧౮౩౩-౫౩—౧౮౩౬లో కంపెనీవారి కొసం
గబడినకొత్తయాజ్ఞాపత్రమున, భారతీయవిద్యాభివృద్ధికై
పదిలక్షలరూపాయలనువినియోగింపవలసినదనికొసంపబడి
నది. అంతట దేశీయులకు నేర్పవలసినవిద్య యెట్టిదిగ
నుండవలె ననుసమస్య యేర్పడి, వాచోపవాదములు
బయల్పెడలినవి. ఇందు దేశీయుల కాంగ్ల విద్యను నేర్ప

వలెనా, దేశీయవిద్యను నేర్పవలెనా? అట్టివిద్య యాంగ్ల భాషలో బోధింపబడవలెనా, లేక దేశభాషలలోనా? దేశభాషలకు ప్రభుత్వము ప్రోత్సాహ మొసంగవలెనా? అనునవి ముఖ్యంశములు. ఈవిషయమగుచర్చ సుమారు పండ్రెండుసంవత్సరములకాలము జరగి తుదకు ౧౮౫౫ లో ముగిసినది. ఈచర్చలలో బాల్గానినవారిని రెండు తెగలుగ విభజింపవచ్చును.—(౧) ప్రాచ్యవిద్యావాదులు, (౨) పాశ్చాత్యవిద్యావాదులు.

ప్రాచ్యవిద్యావాదులలో హెచ్. హెచ్. విల్సన్ అనునతడు ప్రముఖుడు. “ఆంగ్ల భాషావాదులకు దేశీయులకుగల యవసరానవసరములు దెలియవు. వారి నిత్యకృత్యములలో నాంగ్ల భాష యనవసరము. వారికి గావలసినవి దేశభాషలు, న్యాయశాస్త్రము, వ్యవహారము మాత్రమే. ఇట్టివారి కాంగ్ల భాషను నేర్పినచో బాశ్చాత్యవిద్యాంసులను క్రొత్తవర్గ మొకటి యేర్పడును. వీరి కితరదేశీయులయెడ సానుభూతి యుండజాలదు. అదియునుగాక ప్రజాసామాన్యమున కీవిద్య దుర్లభమగును. ఏజాతికైనను స్వభాషలోదప్ప నితర భాషలలో విద్య నేర్పుటకు వీలుపడదు.” అనునవి యాతని ముఖ్యభిప్రాయములు.

పాశ్చాత్యవిద్యావాదులు పలువురుండిరి. వారిలో కొలదిమందిమాత్రము దేశీయులపురోభివృద్ధికై యావిద్య గావలె ననిరి. ఇతరులు స్వార్థమును బురస్కరించుకొని యటులు వాదించిరి. ఈయిరుతెగలవారి యభిప్రాయములు నిట్లుండినవి:

“యువకులను దమజీవితమునం దమూల్యమగు పండ్లెండుసంవత్సరముల కాలమును సంస్కృత వ్యాకరణ సాహిత్యములను జదువుచు, వ్యర్థపరచు డనుటవలన బ్రయోజనము లేదు. పాలితుల యభివృద్ధియే ప్రభుత్వాదర్శము. అందువలన గణితము, వేదాంతము, రసాయనశాస్త్రము మున్నగు వివిధవిషయములు దేశీయులకు నేర్పబడవలెను. ఇది యాంగ్ల విద్యమూలముననే సాధ్యమగును.” — రాజారామమోహనరాయలు.

“విజ్ఞానమును విరజిమ్ముట మనధర్మము. దానిఫలితముతో మనకు సంబంధములేదు. పాలితులసాఖ్య మభివృద్ధిపరచిననే మనము పరిపాలనమున కర్హులము. భావికాలమున నేమో యాపదగల్గునని నేడు విద్యను నిరాకరించుటచే మన కపకీర్తి రాగలదు” — అని బెంటింకునకుపిమ్మట ౧౮౩౫ లో గవర్నరుజనరలుగ నుండిన సర్. చార్లెస్ మెట్కాఫ్ అభిప్రాయము. రెండవతెగవారు భారతదేశమునం చాంగ్లేయులపాలనమును స్థిరీకరించునుద్దేశ్యముతో నాంగ్ల విద్యను బ్రతిపాదించిరి. సర్. చార్లెస్ ట్రెవరియన్ అనునతడు “మహమ్మదీయులు ప్రపంచమంతయు తమస్వామ్యమనియు, నితరమతస్థుల కందు శావు లేదనియు నమ్ముదురు. హిందువు లితరులను మ్లేచ్ఛులుగ బరిగణించి, వారికి బరిపాలనార్హతలేదని తలంతురు. అరేబికు సంస్కృతవాఙ్మయముల జదువుటచే గల్గునభిప్రాయము లిట్టివే. కాన వీనిని వదలి యాంగ్ల సంపర్కభ్యుదయములకు దోడ్పడు నాంగ్ల విద్యనే దేశీయులకు నేర్పవలె” నని వాదించెను. సుప్రసిద్ధాంగ్ల పండితుడగు మెగాలే

యాకాలమున గవర్నరుజనరలునాలోచనాసంఘమున సభ్యుడుగానుండి యాంగ్లవిద్యావాదమున కెక్కుడు ప్రోద్బల మొసగెను. అప్పటిగవర్నరుజనరలుగ బెంటింకు ప్రభువు కేవలమును రాజకీయోద్దేశ్యములతోడనే యీ వాదమును ప్రోత్సహించెను. ఆంగ్లవిద్యను నేర్పినవో దేశీయులు వేషభాషలయందును, ప్రవర్తనయందును, నాదర్శములందునుగూడ నాంగ్లేయులనే యనుకరింతు రనియు, దన్మాతమున వారిజాతీయభావములు నూతన మార్గములను బట్టగలవనియు నీతిడు దలంచెను.

పైచర్చనుండి, యాంగ్లవిద్య కావలెననినవారిలో పెక్కుమంది స్వార్థమును రక్షించుకొనుటకును, దేశీయులు దమపూర్వపుటెన్నత్యమును దలంచుకొని తత్ప్రతిష్ఠాపనార్థమై తిరిగి ప్రయత్నముచేసి, యాంగ్లపాలనమున కుపద్రవము గలుగజేయకుండునటు లొనర్చుట కునై యట్లు వాదించిరని స్పష్టమగుచున్నది. ఈయాశయములే బ్రిటిష్ పరిపాలన కాలమునండలి విద్యాచరిత్రమునకు మూలాధారములు.

(3) వుడ్ ప్రణాళిక (Wood's Dispatch) ౧౮౬౩:—పైవిద్యావిషయకమగుచర్చ ౧౮౫౩ నాటికి ముగిసినది. మరుసటిసంవత్సరమున వుడ్ అనునతడు గవర్నరుజనరలున కొకవిద్యాప్రణాళికను బంపెను. అందు దేశీయులకాంగ్ల భాషను, ఆంగ్లవిద్యను గరపుట యత్యవసరమనియు, దన్మాతమున గాలక్రమమున ప్రభుత్వమున కెక్కుడులాభము గలుగుననియు, బ్రజాసామాన్య విద్యకై యొకప్రత్యేకవిద్యాశాఖను నిర్మింపవలెననియు,

ఉన్న తవిద్యకై కళాశాలలను స్థాపింపవలెననియు, బ్రత్యేకపాఠశాలలకు (Private Schools) ద్రవ్య సాహాయ్యము చేయవలెననియు ఆవుడ్ ప్రణాళికలో వివరింపబడియుండెను. వృత్తివిద్యనుగూర్చియు, పరిశ్రమలనుగూర్చియు, స్త్రీవిద్యనుగూర్చియు నిందే ప్రశంసయు జేయబడియుండలేదు. కంపెనీవారిపరిపాలనమునకు గావలసినకార్యములను నిర్వర్తింపగల యాంగ్ల వాసనగల దేశీయ లేఖకులను తయారుచేయుటయే పై ప్రణాళికకు బరమావధి. దీనికి ఫలితముగ బొంబాయి, కలకత్తా, మదరాసు, అలహాబాదు, లాహోరులలో విశ్వవిద్యాలయములు నెలకొల్పబడినవి. వీనికి గళాశాలలను నెలకొల్పి యందలి విద్యావిధానమును సరిచూచుబాధ్యత యొసంగబడినది.

(౪) ౧౮౫౪-౧౮౫౭:—౧౮౫౪ నుండియు వుడ్ ప్రణాళిక యందలి నూచనలన్నియు నాచరణలోనికి వచ్చినవి. ఉన్న తవిద్యను నేర్చినవారలు తమంతటదామే యితరులకు విద్య నేర్పుదురనునభిప్రాయముతో బ్రభుత్వ ధనమంతయు రాజకీయవిద్యాలయములకొరకే వెచ్చింపబడుచుండినది. రాజకీయోద్యోగముల కాంగ్ల భాషాజ్ఞాన మవసరమగుటయు, విశ్వవిద్యాలయపట్టముల నందుకుతూహలము హెచ్చుటయు గారణములుగా బ్రత్యేక పాఠశాలలసంఖ్య హెచ్చినది. ౧౮౭౧ నుండియు ప్రభుత్వాదాయము తగ్గి వారిసాహాయ్యము ప్రాథమికవిద్యకే వినియోగింపబడుచుండినది. సహాయవిరాళములు (Grants-in-aid) బిగింపబడినవి. అయినను బాఠశాలలలో బ్రవేశింపగోరువారిసంఖ్య దరుగకుండుటచే వానికి

లోటు గలుగలేదు. అధికసంఖ్యాకులకు స్థాన మిచ్చి తమయార్థికస్థితి నభివృద్ధిచేసికొని యీపాతశాలానిర్వాహకులు ప్రభుత్వవిరాళమును లక్ష్యముచేయక, పట్టపరీక్షలపైననే తమదృష్టిని గేంద్రీకరించి విద్యార్థులను తయారుచేయుచుండిరి.

విశ్వవిద్యాలయములు స్థాపింపబడిననూత్రమున గళాశాలల వైదుష్యమునం దెట్టిమార్పును గలుగలేదు. విశ్వవిద్యాలయసంఘములలో (Senate) రాజకీయ వేత్తలు మున్నగునుపాధ్యాయేతరు లెక్కువగ నుండిరి. అందుచే విద్యావిషయములన్నియు జడీకృతములయినవి. కళాశాలలకు సోపానములగు నున్నతవిద్యాలయములును బైయవస్థనే యనుభవించుచుండినవి. వీనిపై నపు డిర్వ్యురుయజమాను లధికారమునేయుచుండిరి. పరీక్షలవిషయమున విశ్వవిద్యాలయములును, ద్రవ్యవిషయముల బ్రభుత్వవిద్యాకాఖ్యయు బాతశాలాధికారులపై దరచుగా దండెత్తుచుండినవి. రాజాదరణ మక్కరలేనివారు విశ్వవిద్యాలయనియమములను, విద్యాకాఖానియమములనుగూడ లక్ష్యమునేయకుండిరి.

(౫) హంటరువిద్యాసంఘము, ౧౮౮౨:—ఇట్టి విద్యావిధానమును సంస్కరించుమార్గముల నేర్పరచుటకై ప్రభుత్వమునా రీసంఘమును నియమించిరి. ఇం దిరువదియొక్కరు సభ్యు లుండిరి. వీరికి గొన్ని నూచనలు చేయబడినవి. ఇది వానిసారాంశము: (౧) ప్రాథమిక విద్య ప్రజాసామాన్యమున కుపయోగించునదిగావున దానికే ప్రాముఖ్యమొసంగబడవలెను. (౨) పాత

కాలలకు స్థానిక సంఘములు గొంతవరకును సాయము చేయవలెను. (3) శ్రీమంతులు బీదవిద్యార్థుల కుచిత వేతనముల నీయవలెను. (౪) దేశీయవిద్యాలయముల నభివృద్ధిపరచవలెను. (౫) పాఠశాలాపరీక్షావిధానమునందలి లోటుపాటులు చక్కపడవలెను. (౬) విశ్వవిద్యాలయములతో నీసంఘములకు సంబంధము లేదు.

ఇట్టిసూచనలను గైకొని ౧౯౩ వ్యక్తులను, సంఘములను బరిశీలించి హంటరుసంఘమువారు కొన్ని తీర్మానములను గావించిరి :

(౧) పండితులతోడను, మాల్వీలతోడను సంప్రతించి ప్రభుత్వమువారు దేశీయవిద్యాలయములకు సాయపడవలెను. ఇందలి యుపాధ్యాయులు శిక్షణమునందుట (Training) మంచిది. వీనిపోషణమును ముఖ్యముగ స్థానిక సంఘములు వహింపవలెను.

(౨) ప్రారంభవిద్యాకాలలకు ప్రభుత్వమువారి సంగువిరాళములు, పరీక్షాఫలితములను బట్టి నిర్ణయింపబడవలెను. గణితము, ప్రకృతిభౌతికశాస్త్రములు, వ్యవసాయము, పరిశ్రమలు మున్నగునవిగూడ వీనిలో నేర్పబడవలెను. అధికారులు బాలురశీలముపై నొక కన్నుంచవలెను.

(3) ఉన్నత విద్యాలయములలో విశ్వవిద్యాలయప్రవేశమునకు పనికివచ్చున దొకటియు, వెంటనే వృత్తిజీవనమున ప్రవేశించుట కుపయోగపడునదొకటియు రెండుతరగతు లుండవలెను. గ్రంథాలయములను, బిల్లుల కుర్చీలు మున్నగువానిని సంపాదించుటకై పాఠశాలలకు

సాంసత్సరికవిరాళము లొసంగబడవలెను. స్థానికులసహకారము నన్నివిధముల బోత్సహించు టావశ్యకము.

(౪) విద్యాశాఖాధికారియు, బరీక్షకవర్గమును దరచు కలసికొనవలెను. రివిన్యూయ్యుద్యోగులు దమపరిసముల నుండుపాఠశాలలను బరీక్షించి విద్యాశాఖకు డెలియజేయవలెను. పఠనీయగ్రంథసమితులను నెలకొల్పుటత్యావశ్యకము.

(౫) మహమ్మదీయులకొరకును, స్త్రీలకొరకును బ్రత్యేకములగు నేర్పాటులను గావించి, స్త్రీలు విశేషముగ నుపాధ్యాయులుగ వచ్చునట్లొనరింపవలెను.

(౬) ప్రతిపాఠశాలయు విద్యార్థుల సౌకర్యమునకై వసతిగృహముల నేర్పరుపవలెను.

(౬) ౧౮౮౨-౧౮౮౬:—ఇది పైహంటరుసంఘ తీర్మానము లాచరణలోనికి వచ్చినకాలము. స్థానికసంఘముల కీయబడిన స్వాతంత్ర్యమువలన బ్రయోజనమేమియు లేకుండినది. ప్రాథమికపాఠశాలలసంఖ్య తగ్గెను. ఉన్నతవిద్యయే ప్రధానమగుటచే మాధ్యమికపాఠశాలలు (Middle Schools) గూడ క్షీణించినవి. తాత్కాలికగౌరవమునుబట్టియు, ద్రవ్యము నార్జింప నెంచియు యాదృచ్ఛికపాఠశాల (Venture Schools) లెన్నియో బయల్పెడలినవి. శిక్షితులగు బోధకులును, చక్కనివేతనములును, తగినస్థలమును వీనియం దరుదుగ నుండినవి. విశ్వవిద్యాలయములును, విద్యాశాఖయు వీనిని నియమింపజాలకుండినవి.

హంటరుసంఘమునకు విశ్వ విద్యాలయములతో నేవిధమగుజోక్యమును లేకుండుటచే సయ్యవి యథా పూర్వముగ నుండినవి. వీనిసంఘములలో ననర్హు లెందఱో యుండిరి. కళాశాలలపై వీని కధికారము లేకుండెను. ప్రారంభవ్యయమునుండి నిర్వాహకులు జంకుటచేతను, విద్యార్థులలో బీదరికమును, మతాచారవ్యత్యాసమును విశేషముగ నుండుటవలనను వసతిగృహములు నిర్మింప బడలేదు.

ప్రారంభవిద్యమాత్ర మించుక యభివృద్ధినందు చుండెను. ప్రభుత్వవిరాళములు సక్రమముగ వ్యయ మగుచుండినవి. ఉపాధ్యాయశిక్షణార్థమై మదరాసులో నొకకళాశాల యేర్పరుపబడినది. మహమ్మదీయులను ప్రవేశ పెట్టుకొను విద్యాలయములకు నూటికి ౨౫ వంతున విరాళము హెచ్చింపబడినది.

(౭) ౧౮౮౭-౧౮౯౨:—ఈ యైదు సంవత్సరములలోని విద్యాచరిత్రము నాష్నివేదికనుండి తెలియుచున్నది. విద్యాశాఖలో గొన్ని సంస్కరణములు జరగినవి. ఉపపరీక్షకులసంఖ్య హెచ్చింపబడి విద్యా శాఖాధికారుల కర్తవ్యములను దెల్పు “విద్యాస్మృతి” (Education Code) నిర్మింపబడెను. స్థానికసంఘములు ప్రారంభవిద్యకును, పురపాలకసంఘములు మాధ్యమికపాఠశాలలకును, రాష్ట్రీయకోశము లున్నత విద్యాశాలలకును సాహాయ్యము చేయవలెనను సిద్ధాంత మీకాలమునం దేర్పడెను. ఉన్నతవిద్యను మాతృభాషలో గరుపవలెనా, యాంగ్లమున జెప్పవలెనా యనుసమస్య

యీసమయమున బయల్పెడలినది. ౧౮౯౦ లో మిషిల్ స్కూల్ పరీక్ష తీసివేయబడి “లోయర్ సెకండరీ” పద్ధతి ప్రవేశపెట్టబడినది. దీనికి బైగా “అప్పరు సెకండరీ పరీక్ష” యుండినది. విద్యార్థులందరును వ్యాయమున బాల్గానవలెనని శాసింపబడెను. బాలురశీలమునకు బ్రాముఖ్యము హెచ్చెను. ఇందులకై ప్రత్యేకముగ పుస్తకము లేర్పరుపబడినవి.

(౮) ౧౮౯౧-౧౮౯౨:—కాబన్ నివేదిక నుండి యీకాలపు పరిస్థితులు దెలియనగుచున్నవి. విశ్వవిద్యాలయములు స్వయంపోషకములుగ నుండినవి. షుక్ర కృత్యలేషనుపరీక్ష కాంగ్ల పఠనీయగ్రంథములు దీసివేయబడినవి. అప్పర్ సెకండరీ పరీక్ష నిష్ఫలమగుటచే దానిని తీసివేసిరి. ఉత్తర సర్కారులలోని యుపాధ్యాయుల సౌకర్యమునకై రాజమహేంద్రవరమున బోధనాభ్యసనకళాశాల నెలకొల్పబడెను. ౧౮౯౩ లో బంధములవిద్యకై ప్రభుత్వమువారు సౌకర్యముల నొసగూర్చిరి. పాఠశాలలో బ్రవేశింపదలచువారు శీలపత్రములను(Conduct Certificate) జూపింపవలసియుండెను.

(౯) ౧౮౯౨-౧౯౦౨:—పాఠశాలల కొసంగు విరాళములు కేవలమును బరీక్షాఫలితములనుబట్టియే కాక వేతనములనుబట్టియు, శాశ్వతనిధినిబట్టియు గూడ నిర్ణయింపబడవలెనని యీకాలమున దీర్మానింపబడెను. ఆంగ్ల పఠనీయగ్రంథములయూపశ్యకతనుగూర్చియు చర్చలు జరగినవి. గుడ్డి, మూగ మున్నగువారలకై క్రైస్తవ మతప్రచారకులు తిరునెల్వేలి, పాలంకోటలలో ప్రత్యేక పాఠశాలల నేర్పరచిరి.

(౧౦) ౧౯౦౨ నాటి విద్యాసంఘము:—ఇది వరలో నియమింపబడిన హంటరుసంఘము విశ్వవిద్యాలయములవంకకు బోలేదు. ఇందులకై ౧౯౦౨ లో నొకసంఘ మేర్పరుపబడెను. దీనిఫలితములుగ (౧) విశ్వవిద్యాలయసంఘములు సంస్కరింపబడవలెను. (౨) కళాశాలల సామర్థ్యమును నిర్ణయింప వీని కధికారమియవలెను. (౩) ఇయ్యవి బోధనవిధినిగూడ నిర్వహించవలెను అనునీమాడుసిద్ధాంతము లేర్పడినవి.

౧౯౦౪ నాటి విద్యా-చట్టము—పై విద్యాసంఘముయొక్క తీర్మానముల నావేదించి ప్రభుత్వము వారు ౧౯౦౪ లో నొక విద్యాచట్టమును నిర్మించిరి. అది చక్కనియభ్యుదయమును సూచించునది. అందలి విషయములలో నీక్రిందివి ముఖ్యములు: (౧) ప్రభుత్వము వారు సాధ్యమగునంతవరకును విద్యాలయనిర్మాణమునకై స్థానికులను ప్రేరేపింపవలెను. వా రాదర్శపూర్వకములగు కొన్నిటినిమాత్రమే నిర్వహించి యితరవిద్యాలయములను దమయధికారులు బరీక్షించునటులు చేయవలెను. (౨) స్థానిక సంఘముల విద్యావ్యయపట్టిక (Educational Budget) విద్యాశాఖవారి యనుమతిని బడయవలెను. (౩) ఆర్థిక సైర్యము, సామర్థ్యము నుండినగాని యున్నతపాఠశాలలకు విరాళము లొసంగబడవు. పాఠశాలాంత్యవిభాగమువరకును మాతృభాషాపరిచయముండి తీరవలెను. (౪) స్త్రీవిద్య జాతీయాభ్యుదయమునకు మూలము. వారికై ప్రత్యేకపాఠశాలలు నెలకొల్పబడినవి. (౫) విదేశములకేగి విద్య నభ్యసించువారికి సౌకర్యములు గావింపబడినవి. పారిశ్రామిక, వాణిజ్య, కర్షక

విద్యాశాలలను స్థాపించుటకై ప్రయత్నము చేయబడుచున్నది. (౬) విద్యాసామర్థ్యమున కుపాధ్యాయశిక్షణము మూలాధారము. ఈవిషయమును, పాఠశాలలందలి విద్యాప్రణాళికనుగూడ విద్యాశాఖ శ్రద్ధగా బరిశీలింపవలెను. (౭) ఈ సంస్కరణముల కన్నిటికిని పదిలక్షలరూపాయలు ప్రత్యేకింపబడినవి.

(౧౧) ౧౯౧౩ నాటి విద్యావిషయక తీర్మానము:—గవర్నరు జనరలుసభలో గావించబడిన యీ తీర్మానము మిగుల ముఖ్యమయినది. అందలి ముఖ్యాంశముల నిట్లు పేర్కొనవచ్చును: (౧) విద్యార్థుల జ్ఞానమేకాక నడవడికూడ సరిచేయబడవలెను. వసతి గృహము లీవిషయమున ముఖ్యసాధనములుగ నుండగలవు. (౨) ప్రారంభవిద్య సాధారణముగ స్థానిక సంఘములచే నిర్వహింపబడవలెను. ప్రత్యేకసంఘము (Private Associations) లున్నతవిద్యకై పాటుపడవలెను. (౩) విద్యాశాఖవారు కేవలము పరీక్షకులుగనే యుండక, తరచుగా విద్యావిషయకసభలను గావించి, పాఠశాలానిర్వాహకులకు సలహాల నొసంగుచుండవలెను. ఇందులకై మండలవిద్యాసభలు (District Educational Conferences) స్థాపించబడవలెను.

ఈ తీర్మానమునుండి మూడు ముఖ్యాంశములు తేటపడుచున్నవి: (౧) విద్యాశాఖాధికారులు సమర్థులును, బుద్ధిమంతులును, అనుభవజ్ఞులును, సానుభూతిగలవారును నైయుండవలెను. (౨) జాతీయవిద్య యొక భాగస్వామ్యము. ఇందు ప్రభుత్వమును, స్థానికసంఘ

ములును, ప్రజాసంఘములును సభ్యులు. (3) పైవిద్యా విధానమున కుపాధ్యాయులు ముఖ్యులు. వారికి తగినంత ప్రోత్సాహ మొసంగబడినచో వారు తమధర్మమును ప్రీతితో నెరవేర్తురు.

(౧౨) ౧౯౧౭-౧౯౨౨:—భారతీయ విద్యా చరిత్రమున కీయొగుసంవత్సరములకాలమును మిక్కిలి ముఖ్యమైనది. ఆర్థికరాజకీయపరిణామము లెన్నియో యీకాలమున విద్యాప్రపంచమును గలంచివేసినవి. ౧౯౧౭ లో ఇండియామంత్రి క్రమపరిణామమగు స్వపరిపాలనమే (Gradual Self Government) భారతదేశమునకు పరమావధి యని చెప్పెను. దీనికి ఫలితముగ దేశమునం దొకప్రబోధము గల్గెను. జాతీయ భావము ప్రబలకపోవుటకు దేశమునందలి యజ్ఞానమే కారణమని స్పష్టపడెను. అందువలన బ్రజాసామాన్య విద్యానిషయకములగు ప్రయత్నములు చేయబడినవి. ౧౯౧౧ లో గోపాలకృష్ణగోళ్లేగారు ప్రాథమికవిద్యా-చట్టమును సామ్రాజ్యశాసనసభలో నుపపాదించిరి. రాష్ట్రములలోగూడ నిట్టియత్నములు జరగినవి.

౧౯౨౦-వ సంవత్సరమున జాతీయమహాసభవారసహాయోద్యమమును ప్రారంభించిరి. పట్టములను మాత్రము లభింపజేయు నీవిద్య నిరుపయోగ మను భావము ప్రబలినది. విద్యాలయ బహిష్కరణ మియుద్యమమునందలి యొక ముఖ్యంశము. ఆంగ్లవిద్యాలయములలోని సంఖ్య చాలవరకు తగ్గినది. కొన్ని మూయబడినవి. పరీక్ష లుపసంహరింపబడినవి.

ఎన్నియో విద్యాసంఘములును, విద్యానివేదికలును గల్గింపజాలని విద్యాభీమానము నీయుద్దమము బ్రజలలో నతిసులభముగ గల్గించినది. ప్రభుత్వసహకారాపేక్ష లేని జాతీయవిద్యాలయము లెన్నియో బయల్పెడలినవి.

ఇదేకాలమున జరగిన విశ్వసంక్షోభకరమగు నైరో పాసంగ్రామముగూడ దాత్కాలికవిద్యాప్రపంచమును గలతపెట్టినది. ధనాభావముచే ముఖ్యసంస్కరణము లుపసంహరింపబడినవి. విద్యాశాఖోద్యోగు లెందరో యుద్ధస్థాని కేగిరి. విద్యాలయములకు వలయు బోధన సామగ్రి విదేశములనుండి వచ్చుటకు వీలుగాకుండెను. అయినను విద్యాసంస్థ లీయుద్ధమున గొంతయుపకార మును జేసినవి. విశ్వవిద్యాలయములలో సంరక్షకసంఘ ములును (Red Cross Societies), భారతీయరక్షకబల ములును (Indian Defensive Forces) స్థాపింపబడినవి.

ఈకాలమునండలి విద్యాచరిత్రమును షార్పు అనునతడు వ్రాసిన నివేదిక తెలుపుచున్నది. కళాశాలల లోనివిద్య పూర్తిగా గ్రాంథికమును, సారస్వతాత్మకమును నై యుండినది. ఉద్యోగములను సంపాదించుటయే దీనియుపయోగము. భారతీయవిద్యావిధానము “తలబరువు” గలదిగ నుండెను. ఈదేశమున పురుషులలో నూటి కయిదుమంది విద్యావంతులును, పదిమంది యక్షరజ్ఞానము గలవారును, స్త్రీలలో నూటికి ౧౫ మంది విద్య నేర్చినవారు, నొక్కరుమాత్ర మక్షరజ్ఞానము గలవారు నైయున్నారు. ధనమంతయు కొలదిమంది విద్యాధికులను దయారుచేయుటకేవినియోగపడుచున్నది.

ఉపాధ్యాయులలో సుశిక్షితులైనవారు కొలదిమంది. వారివేతనములును, దానినుండి బోధనమును గూడ నసంతృప్తికరములు. పరీక్షలు విషమములుగ నుండినవి. వీని నేవిధముననైన చాటుట విద్యార్థులకును, దాటించు టుపాధ్యాయులకును ముఖ్యాదర్శము.

(౧౩) పాడ్లగువిద్యాసంఘము, ౧౯౧౩-౧౯౧౯ :— కలకత్తా విశ్వవిద్యాలయసంస్కరణార్థమై గవర్నరు జనరల్ లీసంఘమును నియమించెను. పాశ్చాత్యదేశములందలి యాధునికవిద్యాపరివర్తనముల నెరింగినవారు నల్వరును, భారతదేశపరిస్థితులు దెలిసినవారు మువ్వురును ఇందు సభ్యులు. ౧౯౧౯ లో వీరు ప్రచురించిన నివేదిక యన్నివిద్యాలయములకును వర్తించును. అందలి ముఖ్యంశములనుమాత్ర మించట గమనింపవలసియున్నది.

ప్రస్తుత విశ్వవిద్యాలయవిద్య నిష్ఫలమగుచున్నది. ఇందు బ్రవేశించినప్రతివారు నోకేవిధమగు శిక్షణము నంది, బయటపడినతోడనే నిరుద్యోగసంఘమున జేరుచున్నారు. దినదినప్రవర్ధమానమగు నిట్టి విద్యార్థికులగు నిరుద్యోగులసమూహము దేశమునకు బ్రమాదకరము. విద్యాశాలలలో సంఖ్య యెక్కువ, పాఠ్యవిషయములు తక్కువ, వైదుష్య మొకస్వప్నవార్త. విద్యార్థులశీలములవిషయమై శ్రద్ధతీసికొనబడుట లేదు. విశ్వవిద్యాలయప్రవేశపరీక్షను, ఇంటరుమీడియేటుపరీక్షను నిర్ణయించుట కొకప్రత్యేకసంఘ ముండవలెను. ఇంటరునకు బిమ్మట విద్యాభ్యాసమును మానివేయువారికి జీవనోపాధిని గల్పించు విషయములను గళాశాలలలో బ్రవేశ

పెట్టవలసి యున్నది. విశ్వవిద్యాలయముల సంఖ్య తక్కువగ నుండుటచే సమర్థ మెక్కువగ నున్నది.

(౧౪) ౧౯౨౦ నాటి మదరాసు ప్రారంభవిద్యా-చట్టము:—దేశమునందలి రాజకీయాందోళనమునకును, శాస్త్రసంఘ తీర్మానములకును ఫలితముగ వివిధ రాష్ట్రములలో ప్రారంభవిద్యా-చట్టములు ప్రవేశపెట్ట బడినవి. అందు మదరాసుచట్టమును సంక్షేపముగ నీ దిగువ నుదాహరించుచున్నాము:

(౧) ఈచట్టమువలన మండలవిద్యాసమితులు (District Educational Councils) కాశ్వతముగ స్థాపింపబడినవి. ఇందు స్థానికసంఘములయొక్కయు, నితరవిద్యావ్యాపకోద్యమముల యొక్కయు బ్రతినిధు లుండురు. అచ్చటచ్చట నుండుపరిస్థితులను బరిశీలించి సహాయవిరాళములకొరకు చేయబడు నభ్యర్థనములను విచారించి, ఉపాధ్యాయుల బాగోగులను గనిపెట్టుట వీనికర్తవ్యము. ప్రభుత్వవిరాళముల నుదాఁగలగు నితరు లొసగు ద్రవ్యమును గలసి సమితినిధి (Council Fund) యగును. స్థానికసంఘములచే విధింపబడు చదువు పన్నును, పాఠశాలల జీతములును జేరి ప్రాథమికవిద్యానిధి (Elementary Education Fund) అగును. ఈరెంటి పైనను విద్యాసమితికి అధికారముగలదు.

(౨) స్థానికసంఘములందలి సభ్యులలో ౩౩ మంది నిర్బంధవిద్య యావశ్యకమని తలచినచో నావిధ ముగ నొకతీర్మానమును జేసి, మండలవిద్యాసమితు లద్వారా ప్రభుత్వమునకు బంపవలెను. వా రంగీకరించి నచో నయ్యది యాచరణలోనికి వచ్చును.

(3) ప్రభుత్వపాఠశాలలలో నేనిమిదు మత బోధయు చేయబడదు. ఇతరవిద్యాలయములలో నది చేసినను జేయకుంకినను వారికి జోక్యము లేదు.

(౧౫) మాన్ టుఫర్డ్ సంస్కరణములు, ౧౯౨౧:- ఈసంస్కరణములు భారతీయులకు గొంతవరకును స్వపరిపాలనాధికారము నొసంగుట కేర్పడినవి. శాసన సభాసభ్యత్వము సంస్కరింపబడి, యాసభికులలోనుండి నిర్ణయింపబడిన మంత్రివర్గమునకు గొంతి యధికార మొసంగబడినది. ఈసందర్భమున విద్యాశాఖ యొక మంత్రియాజమాన్యమునకు వచ్చినది. ప్రభుత్వమువారి విద్యాశాఖాధికారి యీ మంత్రికి బ్రధానసాహాయ్య కుడు. మంత్రి శాసనసభ కుత్తరవాదిగ నుండి, విద్యా వ్యయపట్టిక నందు ప్రవేశపెట్టవలసియుండెను.

ఇంతకుముందే రాష్ట్రీయప్రభుత్వముల కున్నత విద్యకొరకు గావలసిన ద్రవ్యమును సంపాదించి వ్యయ పరచుట, ప్రాగంభవిద్య సుచితముగ నేర్పించుట మున్నగు విషయములలో స్వాతంత్ర్య ముండినది. విశేషవ్యయములగు కార్యములకుమాత్రమే వారు కేంద్ర ప్రభుత్వమువారి యనుమతిని బడయుచుండిరి. ఈ సంస్కరణములమూలమున ద్రవ్యవిషయములలో వారికి పరిపూర్ణ స్వాతంత్ర్యము లభించెను.

పై సంస్కరణములయొక్క మరియొక ఫలితము కేంద్రమాంత్రికసంఘము (Central Advisory Board) స్థాపింపబడట. విశ్వవిద్యాలయముల కన్నిటికిని బ్రేక్ష కుడు (Visitor) గ నుండు గవర్నరుజనరలునకు విద్యావిషయములనుగూర్చి సలహానిచ్చుటయే దీని కర్తవ్యము. ఇందు విశ్వవిద్యాలయోపాధ్యక్షులును, యిర్వురు కళాశాలాధ్యక్షులును, నల్గురు విద్యాశాఖాధికారు

లును, విద్యాభిమానులగు మరినల్లుగును సభ్యులు. దీనికి కేంద్రప్రభుత్వమువారి విద్యాశాఖాధికారి యధ్యక్షుడు.

(౧౬) ౧౯౨౨-౧౯౨౩:—ఈ యొడుసంవత్సరములకాలమునను (౧) ద్వై చక్కని యభివృద్ధిని గాంచినది. ఐసోపాసంగ్రామఫలితమున వార్ధికబాధ తగ్గినది. అసహ్యయోద్యమమునందలి ఛాటి తగ్గుటచే విద్యాలయముల యందలి గౌరవము పెచ్చి, చాలమంది తిరిగి వానిని బ్రవేశించిరి. స్థానికసంఘము లెన్నియో ప్రజావిద్య, ప్రైవిడ్య, వ్యాయామము మున్నగునానియం దభిరుచిని జూపినవి. గ్రామపాఠశాలలసంఖ్య వృద్ధిచెందినది.

మాన్ టుఫర్డు సంస్కరణములమూలమున గల్గిన రాష్ట్రీయస్వాతంత్ర్యము మంచిదేయైనను, రాష్ట్రములలో నన్యోన్యసంబంధము తగ్గినది. ఈలోటును దీర్చుటకై ౧౯౨౩ లో నొకవిశ్వవిద్యాలయసభ జరిగినది. దీనిఫలితముగ నొక యంతర్విశ్వవిద్యాలయ సంఘము (Inter University Board) నెలకొల్పబడినది. ఉపాధ్యాయుల నొకచోటినుండి మరియొకచోటికి మార్పుట, భారతీయవిద్యాలయపట్టముల నితరదేశవిద్యాలయములవలె రంగీకరించునట్లొనర్చుట, సామాజ్యసభలకు, సంతర్జాతీయసభలకు, సమావేశములకును భారతీయప్రతినిధులను బంపుట మున్నగునవి యీసంఘమునకు ముఖ్యకర్తవ్యములు.

౧౯౨౨-౨౩ ల నడుమ కొన్ని నూతన విద్యా సంస్థలు బయల్పెడలినవి. ౧౯౨౩ లో నాగపుర విశ్వవిద్యాలయమును, ౧౯౨౪ లో నాంద్రవిశ్వవిద్యాలయమును నెలకొల్పబడినవి. ౧౯౨౦ లో ప్రభుత్వమువారి యొక చట్టము ననుసరించి విశ్వవిద్యాలయములలో సైనికసంఘములు (University Training Corps) స్థాపింపబడినవి.

40847
12-4-23